

İŞTE YİNE BAHARDAYIZ YİNE İSYANDA!

Baharın gelişiyle birlikte doğa uyanıyor, tomurcuklar çatlıyor; insanlar canlanıyor. Bir yanda savaş, salgın hastalıklar, ölümler, artan işsizlik, gündün güne pahalaşan yaşam, bir yanda yeşeren umutlar, kabına sığmayan öfke, kabuğunu kırmaya başlayan büyük insanlık...

Newroz! Yeni gün! Demirci Kawa'nın zalim Dehaq'a karşı yaktığı isyan ateşinin milyonların yüreğini ısıtması! Başta Kürt Halkı olmak üzere Ortadoğu halklarının ayağa kalkması, isyana durması! Zulüm ile abad olanların berbat sonlarından kaçamayışları... Ateşin ve güneşin çocuklarının altında bırakılmak istedikleri çığdan bir çağ yangını yaratarak çıkmaları! Kuşandıkları genç öfkeleriyle zulmün kalelerine vurmaları!

Newroz! Halkların Mücadele Birliği! Birleşik Devrimi! Bayram!.. Tarihin durdurulmaz akışı! Ölümsüzleşen genç

savaşçıların gülümseyişlerinden doğan o büyük gün! Halklarımızın çektiği acıların ufkundan doğacak olan, "yarın yanağından gayrı/ her şeyde hep beraber" diyeceğimiz aydınlık sabahlar...

CEJNA NEWROZ

PİROZ BE!

BIJÎ YEKİTİYA

TEKOŞİNA GELAN!

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

18 Mart - 1 Nisan 2020 / S 96 / 2 TL

KAPİTALİST UYGARLIK ÖMRÜNÜ TÜKETTİ

Ürkütücü bir salgın kol geziyor dünyada. Birkaç istisna dışında bütün ülkelerin sınırlarını aştı. Canlı yayın bir uygarlığın çöküşüne tanık oluyoruz.

İnsan hikayelerinin gölgede kaldığı toplu ölümler basit birer rakama dönüşüyor. Sağlık emekçileri kahredici bir çaresizlik içinde elleri arasından yitip giden yaşamlar için gözyaşı döküyorlar. Ne sağlık merkezleri yeterli bir donanıma sahip, ne ellerindeki malzemeler yeterli. Anlı şanlı kapitalist devletlerin "evinizden çıkmayın" demekten başka bir hüneri yok.

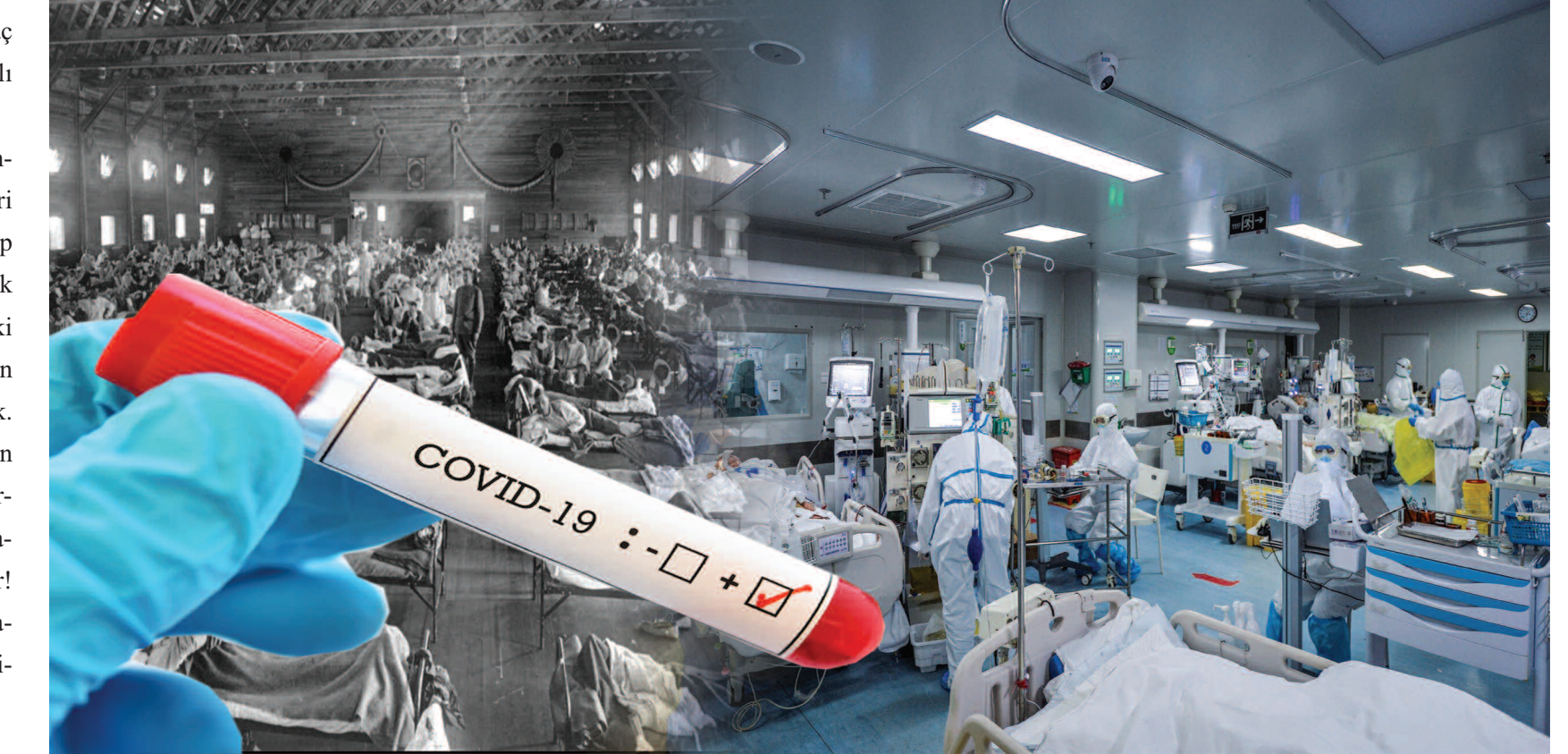
Bakın kapitalist uygarlığın eski "güneş batmayan imparatorluğu" Britanya'ya. "Sürü bağışıklığı" diyorlar eski yurttaşları Papaz Malthus'un ruhunu okşarcasına. Salgın vursun, ölen ölsün, kalan sağlar bizimidir! Kamu imkanlarının emekçi yığınlar için kullanılacağı meydan okur tarzda ilan ediyor "majestelerinin hükümeti!"

"Dünyanın en zengin ülkesi" ABD'ye ne demeli? Parasız salgın testi için güç bela bir kararname çıkarabildi. Her kriz anında bankaları ve şirketleri kurtarmak için trilyonlarca dolar harcayanların, yerküreyi kasıp kavurmaya başlayan salgın için sunabildikleri sadece 50 milyar dolar!

Merkel, kuşkusuz Anglo-Sakson dünyasının "vahşi batı" tarzından çok uzak, daha duyarlı bir tavırla çıkıyor kameralar karşısına. Sık sık vurguladığı şey, sağlık sisteminin çökmemesi için mümkün olduğunca kişinin kendini tecrit etmesi gerektiği. Sihirli sözcük, "sağlık sisteminin çökmemesi!" Ama işçiler "Alman disiplini" ile fabrikalara doluşmakta her gün. Onlara tecrit yok!

İtalya diz çöktü çoktan salgın karşısında. Dünyanın bu 8. büyük ekonomisi, çaresiz kalmış, hiçbir varlık gösteremiyor. 80 yaşın üstündekiler, yatak yetersizliği nedeniyle hastanelere alınmıyor, evlerinde ölüme terk ediliyor! İnsanlar evlerinde, karantina altında ama... orada da fabrikaların tüttüğü bacaları, işçiler öğütülüyor çarklarda. Bir kez daha görülüyor ki, sağlıklarını korumak için de işçiler kalkmalı ayağa. Kalkıyorlar da! İşçi grevleri yayılıyor İtalya'da.

İspanya dehşet içinde. Salgının yayılma hızı

ve ölü sayısı artıyor. Fransa, Belçika, Hollanda... Hangi birini sayalım. Tüm Avrupa donakalmış adeta. Onca şatafatın, debdebenin hüküm sürdüğü kapitalist uygarlık çözümsüz. Oysa bakın Çin'e, sosyalizmin kalıntısı bile sorunla baş etme konusunda nasıl mucizeler yaratıyor. Sorunun temeli tam da burada işte! Toplumsal kaynakların nereye aktarılacağı, merkezi planlama, toplumsal örgütlülük... Kapitalizm, içerdiği tüm özellikler ve çelişkilerle insanlığı felakete sürüklüyor.

Öte yandan katı yaptırımların artık insanlığa karşı bir suç düzeyinde uygulandığı İran, salgına kurban ediliyor. Bütün salgın coğrafyasında yüz milyonlarca insan yazgılarına terk ediliyor. Göz göre göre insanlık suçu işliyor emperyalist-kapitalist sistem!

Türkiye'ye gelince... Sadece son bir haftanın olayları da açığa vuruyor ki, plansızlık, en basit örgütlenme yeteneğinin dahi gösterilemediği keşmekeş, imkan ve birikimden yoksunluk, insanı çıldırtacak düzeyde bir kadercilik... "yeni Türkiye'nin genetik kodudur artık. Sınırlardan çoktan girmiş olan salgın görünür hale geldiğinde İtalya'yı mumla aratacak bir felakete yuvarlandığımız anlaşılacak.

Bu sistemde insan insanın kurdudur... salgın felaketi bile nasıl da kar kapısına dönüştürülüyor! Kapitalizmin insanın toplumsal varlığı için gerekliliği şurda kalsın, kapitalizmin varlığı bizzat toplumsal bir sorun artık! Temel dürtüsü kar olan, acımasız rekabete dayanan bu sistem, insanlık ve doğa için katlanılmaz bir yük. Kapitalizm, "herkesin herkesle savaştığı" bir temeli varsayar. İnsanların karşılıklı güvensizliğini, vahşi bir rekabeti, bencilliği tetikler. Marketlere hücum, yağma, diğer insanları düşünmeme... Tür bilincinden yoksun, en ilkel dürtülerinin esiri olmuş bir birey... İki milyon yıllık evrimden sonra kapitalist uygarlığın insanı getirdiği nokta işte budur!

Oysa tüm dünyayı kasıp kavuran bu salgın, bunun tam tersini, dayanışmayı, birlikte hareketi, örgütlenmeyi gerektiriyor. Ancak tür bilincine sahip insan bu çağın sorunlarına cevap verebilir. Ancak bu doğrultuda kurulmuş bir toplumsal sistem, insanı ve doğayı kurtarabilir. Yaşam, karşı konulmaz bir şekilde "ya sosyalizm ya barbarlık" ikilemini günün temel ve acil sorunu haline getiriyor. Kapitalist uygarlık ömrünü tüketti. Gelecek sosyalizmindir.

İnsanlığı ancak bir devrim kurtarabilir!

>>Editör...

İDLİB FİYASKOSU VE BİRLEŞİK DEVRİME ETKİLERİ

Elbette henüz her şey bitmiş değil İdlib'te. Ama giriş tabelasında "hezimet" yazılı köy, bütün yalnızlığıyla, Türkiye'ye görünmüştür. Bundan sonrası zaman işidir artık.

"Moskova Mutabakatı" hezime giriş kapısıdır; Putin ya da daha doğru bir ifadeyle Rusya, bu kapıyı girmeleri için RTE'ye sonuna kadar ve küçümseyici, aşağılayıcı tavırlarla açmıştır. "Moskova Mutabakatı"nı imzalayarak, Türkiye adına, RTE ve ekibi bu kapıdan içeri doğru ilk adımlarını attılar; geri dönüşleri artık yok. 3

Ayaklananların Cesareti

C.Dağlı

2

Düzeğe Bak

Taylan Işık

4

Sermaye Sınıfının Taksim Korkusu

Demet Demeter

7

Hareket Ve Değişim

Abbas Gün

10

Gençliğin Savaşa Karşı Tavrı Üzerine

K.Taylan Kızıldağ

11

Salgın?

Temade Çınar

12

AYAKLANANLARIN CESARETİ

G. DAĞLI

BAŞYAZI

Büyük eylemler, isyan ve ayaklanmalar, devrimler bütün toplumsal sınıfların ve grupların olaylar karşısındaki durumunu tüm netliğiyle açığa çıkarır. Politik üst yapının burjuva sınıf karakterini son noktasına kadar gözlerin önüne serer. Sınıflar arasındaki çatışmalara bir çözüm bulmak ve uzlaştırma biçimindeki aldatıcı görünümü tamamen kaybolur. Burjuva devletin, emekçilere egemen sınıflara boyun eğdirmenin bir aracı olduğu her noktada açığa çıkar. Böylece, bu savaşın; iki sınıf, iki güç, iki dünya arasında bir savaş olduğu sokaktaki biri için bile anlaşılır hale gelir.

Karşıt sınıfların mücadelesinin toplum üstündeki etkisi doğası gereği farklı olur. Ülkelerde burjuva iç savaş, dünya genelindeyse küresel iç savaş, yıllardır sürüyor. Burjuvazi, her yerde, toplumu yönetmiyor, ona karşı (emekçi kitlelere) savaşıyor. Bu savaş topyekün saldırı, emekçilere topyekün başeğdirme biçiminde sürüyor. Bugün bir sonuç çıkarılmak gerektiğinde olan şudur:

Kapitalist sınıf, burjuva iç savaşta toplumu çürüttü. Bu savaş uzadıkça, burjuva yozlaşmanın, çürümenin derinleşeceği, eğilimin bu yönde olduğu çok açıktır. Barikatın bu tarafı dağılıyor. Barikatın diğer tarafı, yani emekçilerin devrim cephesi, capcanlı ve gün gün güçleniyor. Bu savaş, bizim tarafın kazanacağı bugünden nettir.

Devam etmekte olan ayaklanmaların hiç birinde, kitleler erken zafer sarhoşluğuna kapılmadı. Büyük bir ilerleme kaydedildi diye gevşemediler; işin peşini bırakmadılar. Neden böyle davrandılar; çünkü, genel deneyimlerden biliyorlar ki, bu üstünlük ve güçle hedeflerini gerçekleştiremezlerse, başka zaman aynı durumu kolay kolay yakalayamazlar. Karşı taraf, bu sırada etkisizleştirilebilir; kazanımlar güvenceye alınabilir. Dünyada esen devrim kasırgasının da etkisiyle daha ileri gidilebilir.

Daha ileriye gidilebilir, çünkü uzun

sürel devrimci eylemlerin sonucu ve tarihsel gelişmeler, emekçilerin lehine objektif bir durum yarattı. Dengeler değişti. Dengelerin lehimize değişmesi, eylemlerle, çatışmalarla, isyan ve ayaklanmalarla oldu. Eylemin gücü dışında dengelerin değişimini beklemek boş bir hayaldir. Etkin eylemlerin, dengeleri nasıl değiştirdiğini, bugünkü ayaklanmalarda görebiliriz.

Eylemler şu nedenle de sonuna kadar gitmelidir: Lübnan ve Irak gibi ayaklanmanın şiddetli geçtiği, iktidardaki güçlerin büyük yara aldığı, fakat henüz yerinde kaldığı ülkelerde, egemen güç, ayakta kalmak için çok daha büyük bir kinle -sınıf kını- ve tüm güçleriyle azgınca saldırıya geçecektir. Düşman sınıfa bu fırsatı vermemek için, karşı tarafkesin yenilene ve emekçiler zafer kazanana kadar devam edilmelidir. Bu durum, yalnızca bugünkü devrimlerde değil, proletaryanın tüm toplumsal devrimlerinde doğrulanmıştır.

Tökeleme, gevşeme olmadan eylemleri sonuç almaya kadar sürdüren sadece devrimci işçi sınıfıdır, devrimci komünist partisi. Çünkü emekçi sınıf ve onun sınıf bilinçli partisi, ileri devrimci amaçlara ulaşmayı hedefliyor. Bu demektir ki, devrimci sınıf ve öncüsü olayların peşinde sürüklenmeyecektir. Ancak ileri hedefleri olanlar, olayların peşinden gitmez. Aksine, olaylara bir yön verecek, onlara bir biçim verecek kadar bilinçlidir. Olaylara, bilinçli olarak, hedefleri yönünde müdahale eder.

Devrimci sınıf, karşı tarafı yenip politik üstünlüğü, yani iktidarı ele geçirene kadar eylemleri sürdürmelidir. Düşman sınıflar belirleyici bir savaşa tutuşmuşsa, her iki taraf da o an ortaya çıkan durumun devam etmesini istemez. Dünyadaki ayaklanmalarda böyle bir somut durum ortaya çıktı. Emekçi kitleler, iktidarı aldıkları zaman, kendi lehlerine değişiklikler yapabilirler. Bu nedenle, ayaklanma bu noktaya kadar sürekli olmalıdır.

Devrimci dönemde, eylemlerde, isyan ve ayaklanma sırasında, olaylar çok hızlı gelişir ve birbirini izler. Dönemin bu özelliği kavranmadan, hemen yeni bir karar alınamaz ve yeni bir adım atılamaz. Eylemlerde olayların böylesine çok çabuk ve ani olarak değişmesi karşısında, ani değişimi ilk bakışta anlayan keskin bir zeka, filozofça bir kavrayış gerekiyor. Uzun bir devrimci savaş tecrübesi varsa, ani gelişmeleri hemen anlar ve atılması gereken adımları atarız. Böylesi keskin dönemlerin, ani değişikliklerin, olayların sonuçlarının birbirini takip ettiği bir süreçte, militanca ve kahramanca mücadele edenlere ve dahililere daha çok ihtiyaç vardır.

Her ayaklanmada, ayaklanmayı sistemden bazı sınırlı ödünler koparmanın aracı haline getirmek isteyen birtakım insanlar da yer alırlar. Böylesinin unutulmaları bir şey var: Bir hareketin sistem içinde mi kalacağı yoksa, toplumsal sistemin ötesine mi geçeceğini belirleyen, emekçi kitlelerin istemlerinin kapsamı ve niteliğidir. Bu istemler, temel yaşamsal istemlerse, doğası gereği sistemin ötesine geçmeyi, toplumun sosyalist temelde örgütlenmesini gerektirir.

Proletarya, amacını gerçekleştirmek için, diğer emekçilerle, kent ve kırsal yoksul kitleleriyle ittifak kurar. İttifakın kurulması için, öncelikle, ortak politik hedefler olmalıdır. Politik hedef belirlenmelidir ki, proletaryayla birlikte hareket etmek isteyen kitleler, bunda, kendini ifade edebilsinler. Ortak hedef: tekkelci sermayenin ekonomik ve politik egemenliğine son verilmesi, iktidarın halkın eline geçmesi, gerçek özgür ve demokratik bir ortamın sağlanması. Netlikle görüldüğü gibi gerçek özgürlük ve demokrasinin gerçekleşmesi bir devrim sorunudur.

Proletarya ve halk kitlelerinin mücadelesi devrimci biçimler almadıkça, burjuvazinin egemenliği güvence altındadır. Onların çıkarlarını tehdit eden bir durum yok demektir. Egemen gücü yen-

mek için eylemlerin devrimci biçimler alması yeterli değildir; eylemlerin en yüksek biçimlerine, isyan ve ayaklanmaya dönüşmesi gerekiyor. Çünkü burjuvaziye ancak bu noktada dokunulabilir.

Tam da bu nokta iki gücün, kesin zafer için karşı karşıya geldiği bir noktadır. Bu iki güçten biri sosyal yaşamın, sosyal ilişkilerin her noktasında yozlaşmış; kötü tutkuların zirve yaptığı, ömrünü tamamlamış, kaybetmiş, köhnemiş bir güç; diğer tarafta yeni yarınlara yürüyen canlı, yaşam dolu, kazanmak için en büyük özveride bulunan bir güç var. Bu iki gücün arasındaki savaşın ikincisinin kazanacağı açıktır.

Yeni bir toplumsal devrimler çağının ayaklanmaları ve toplumsal devrimleri, öncekilerin -20. yüzyıldakilerin- üstüne çıkabilir. Bu düşüncemizi temellendirirsek, öncelikle belirtmek gerekir ki, çağımızın devrimleri daha ileri bir tarihsel aşamada gerçekleşiyor. Daha ileri bir tarihsel aşamada gerçekleşen bir devrim, daha gelişmiş maddi temeller üzerinde gerçekleşir. Dolayısıyla daha ileri bir noktada başlangıç yapar. Toplum eğitim, bilgi, örgütlenme, tarihsel tecrübe yönünden yüksek bir düzeydedir. Bir dizi tarihsel gelişme sonucu günümüzün toplumsal devrimleri bir çok yönden öncekilerini aşacaktır. Daha ileri bir noktadan başlamamız tarihsel süreci ivmelendirir ve amacı gerçekleştirmede zaman aralığını kısaltır.

Yeni devrimci dönem, parlak başarılarla açıldı. Latin Amerika halkları perdedeyi açtı. Atlantik'in diğer yakasında, kendi sahneledikleri rollerin yazarı, yönetmeni ve aktörü olan insanlar çağa kendi zenginliklerini kattı. Kapitalizmin anavatanında halk kitlelerinin kapitalizme başkaldırmaları ve bunu yıllarca sürdürmeleri, diğer kıtaların üstünde hareketi ileri itici bir etki yarattı. Türkiye, Kürdistan ve Arap halklarının isyancılarının korosuna katılması devrimin bir dünya devrimi biçiminde gelişmesini tamamlıyor. Çağ, halkların küresel başkal-

dırısıyla başladı; daha büyük başkaldırı-larsa önümüzde.

Öncekilere göre devrimi daha iyi örgütleyebiliriz. Çünkü, devrimin öznesi ileri bir durumda. Devrimci mücadele, örgütlenme ve bilgi bakımından çok donanımlı. Ne istediğini biliyor. İsteklerini nasıl gerçekleştireceğini de biliyor. Kısacası kendi tarihini kendisi yaparken, yüksek devrimci niteliklere dayanıyor. Çağımızın insanı, öncekilerin üstüne çıkan devrimi ve toplumun yeniden örgütlenmesini ikna edici ve tatmin edici bulur. Devrimci özne ileri hedefleriyle buna cevap verebilir.

Devrimci kitleler toplumsal kurtuluşu gerçekleştirmek için, ne kadar ısrarlı, kararlı ve cesur olduklarını tarihe kaydetmiştir. Lübnan'da, Irak'ta, İran'da, Latin Amerika'da, Avrupa, Kürdistan ve Türkiye'de en şiddetli saldırılara en vahşi katliamlara karşı, isyan etmiş, başkaldırmış, ayaklanmış, hiçbir şekilde başeğmemiştir. Kapitalistler her yerde cesur ve savaşçı halklarla karşı karşıya. Böyle bir durumla karşı karşıya olan sömürücü sınıfın ne sınıf egemenliği, ne sınıf düzeni, ne çıkarları güvence altındadır. İşçi sınıfının, emekçi halkların ölümüne dövuştüğü bir yerde, düşmanı bekleyen yenilgidir, bizi bekleyense zaferdir.

Ayaklanma, mücadele tarihinde ileri bir aşamadır ama ayaklanma, cesurca düşmanın üstünü üstüne gitmiyorsa, iktidarı almak için en riskli eylemleri göze alamıyorsa; bu tarihsel girişim, sonuç getirmez. İleriye devrime kadar gidebilenler, burjuva devlet güçleriyle en cesurca dövüşenlerdir. Savaşın sonucunu cesurca dövüşenler belirler.

Dünya burjuvazisi süreklilik gösteren ayaklanmaları bastırmak, dağıtmak ve ezmek için ordu ve polis gücünü, faşist milis güçlerini sonuna kadar kullandı ve sınırsız vahşetini harekete geçirdi. Gerici burjuva güçleri şimdiye kadar bir sonuç elde edemedi. Sömürücüler ne yaparlarsa yapsınlar, yenilgiden kurtulamazlar.

Tüm Sınırlar Açılsın

Türkiye'nin Avrupa'ya kapıları açmasıyla Edirne'deki Pazarkule Sınır Kapısı'na akın eden binlerce mülteci, Yunan askerlerinin saldırısına uğradı.

Günlerdir çok ağır koşullarda sınırdan geçebilmek için binlerce kişi, iki sınır arasındaki tampon bölgede ve Edirne sınırında asker ve polis saldırılarına, soğuk ve açlığa rağmen bekleyişi sürdürüyor.

28 Şubat günü sınırın açıldığını duyulmasından itibaren sadece İstanbul'dan değil, ülkenin bir çok yerinden göçmenler sınıra doğru hem karadan hem denizden yollara düşmüştü. İstanbul'da geri dönüş merkezi vb birçok yerden de zorla araçlara bindirilerek yüzlerce mültecinin de Edirne'ye getirilip bırakıldıkları öğrenildi.

Bu zorlu yolculukta sınırdan sıkışıp kalan binlerce kişi, sık sık Yunanistan güvenliğinin plastik mermili ve gaz bombalı saldırılarıyla karşı karşıya kalıyor.

4 Mart sabahı Edirne Valiliği açıklama yaparak, Yunanistan askerlerinin gerçek mermilerle ateş açtığını ve bir kişinin hayatını kaybedip, 5 kişinin de yaralandığını söyledi. Edirne'ye ziyarete giden HDP Kocaeli Milletvekili Ömer Faruk Gergerlioğlu ise ölü ve yaralı sayısının daha yüksek olduğunu söylüyor. Gergerlioğlu, yaşananlara Türk polislerinin müdahale etmediğini ve sadece izlemek ile yetindiğini anlatıyor.

Sürekli "sınırı şu kadar kişi geçti" açıklamaları yapılırsa da, sadece sınıra gelenlerin sayısı dahi ancak 10-15 bini buluyor. Pazarkule'den geçişler mümkün değilken, Meriç üzerinden botlarla tek tük geçişler sağlanıyor. Yunan Adalarına ulaşmayı başaran göçmenlerin de güvenlik güçlerinin saldırılarıyla karşılaştığı görüntüler ulaşıyor ekranlarımıza...

Bunlara rağmen umutlu, güzel kareler de yok değil... Göçmenleri siyasal araç olarak kullananların aksine halklar göçmenlerle dayanışma halinde. Midilli'de Adaya ulaşan göçmenlere kucak açan, dayanışma eylemleri yapan Yunan halkını, AB'nin kapılarının göçmenlere kapatılmasını protesto eden Almanları ya da Türkiye'nin dört bir yanından gelerek sınırdaki göçmenlere yiyecek ve barınma yardımı yapan Türkiye halkları...

Halkların dayanışması insanları yaşatacak, emperyalist-kapitalist devletlerin egemenliğini yıkacaktır...

"Sınırları Açın Barikatları Yıkın"

Ege ve Marmara'da sınırların her iki yakasında günlerdir bir vahşete, insanlık suçuna tanıklık ediyoruz. Bunun yanı sıra devletlerin her iki yakadaki saldırganlığı, halkların dayanışmasını ve yardımlaşmasını önleyemiyor.

Türkiye yakasında sınırdaki mülteciler için yardımlaşma-dayanışma örnekleri sergilenirken, Atina'da da göçmenlerle dayanışmak ve "Sınırları Açın" demek için büyük bir eylem düzenlendi.

5 Mart günü Atina'da halk, göçmenlerle dayanışmak için Akademia Meydanı'ndan "Sınırları Açın Barikatları Yıkın" pankartıyla Yunanistan Parlamentosuna yürüdü. Eş zamanlı olarak Selanik'te de bir yürüyüş vardı.

Kitle Yunanistan Parlamentosunun bulunduğu caddeye gelince polis barikatı ile karşılaştı. Barikat önünde bir süre slogan atmaya devam ettikten sonra yeniden Akademia Meydanı'na yürüdü.

Halk, Meriç sınırında ve Yunan adalarında mahsur kalan sığınmacıların Yunanistan'a giriş ve çıkışlarının serbest bırakılmasını talep

ediyor; sığınmacılara yönelik her türlü ırkçı, ayrımcı, pogrom teşebbüslerine son verilmesi için herkesin yollara dökülmesi için çağrılar yapıyor.

Selanik'te de saat 19.00'dan itibaren Ka-

"Savaşızsız ve Sınırsız Bir Dünya"

17 ülkeden 806 avukat Türkiye-Yunanistan sınırında mültecilerle yaşatılanlara tepki göstererek "Acilen savaş ve sınır politikalarına son verilmeli" diyerek açıklama yaptı.

Türkiye, Yunanistan, ABD, Almanya, Avusturya, Belçika, Brezilya, Fransa, Japonya, Katalonya, İngiltere, İspanya, İsviçre, İtalya, Nepal, Polonya ve Tunus'tan 806 avukat "Savaşızsız ve Sınırsız Bir Dünya" çağrısı yaptı.

Türkiye'den Adana, Antalya, Bursa, Diyarbakır, Antep, İzmir, Mardin, Mersin, Urfa ve Van Baro Başkanlarının da imzaladığı bildiri şöyle:

"Bugün, Türkiye ve Yunanistan sınırlarında yaşananlarla uluslararası hukuk ve temel insan hakları ayaklar altına alınmaktadır.

Egemenlerin paylaşım savaşları sonucu yaşadıkları toprakları terk

etmek zorunda kalan dünyanın çeşitli halklarından mülteciler, bugün, Ege'nin iki yakası arasında yaşam mücadelesi vermektedir.

Bu tablordan ortadan kalkması için acilen savaş ve sınır politikalarına son verilmeli, bu politikalar için mültecilerin şantaj unsuru olarak kullanılmasından, mültecilere yönelik fiziksel ve öldürmeye dönük saldırılardan vazgeçilmelidir.

Bu nedenlerle bizler; aşağıda imzası bulunan avukatlar olarak, yaşanan gelişmeler karşısında, herkesi, devletlerin savaş ve sınır politikalarına karşı olmaya çağırıyor ve şunları talep ediyoruz:

Türkiye ve diğer devletler; Suriye'den bir an önce çekilsin; savaş politikalarından vazgeçilsin.

Mültecilerin yaşamının pazarlık aracı olarak kullanılmasına derhal son verilisin ve mültecilerin yaşam güvenciliği bir an önce sağlansın."

Editör

İDLİB FİYASKOSU VE BİRLEŞİK DEVRİME ETKİLERİ

Baş tarafı 1. sayfada

İmzalamaktan başka çareleri de yoktu. Türkiye'nin büyük gürültü eşliğinde estirdiği savaş havasının düşüncelerini baskı altına almasına izin vermeyenler bu gerçeği çok önceden görmüşlerdi. 3 Şubat 2020 tarihli Editör köşesinde "Erdoğan'ın Blöfü ve İdlib'te Yolun Sonu" başlığıyla yayınlanan makalemizde bu durumu şöyle ifade etmiştik:

"Rusya-Suriye ikilisi dinci-faşist çeteleri acımasızca ezmekte ve işgalci güçleri kovmakta kararlılar. Elbette bu sürecin düz bir çizgi halinde ilerlemesini beklememek lazım. Gel-gitler, duraklamalar, mola vermeler, pazarlıklar vb. vb. hepsi mümkün. Ama sürecin yönü değişmeyecek."

"Moskova Mutabakatı" İdlib savaşında sürecin yönünü değiştirmeyen kısa sürecek bir mola oldu. Rusya, İdlib'te sıkışan Türkiye'ye geri çekilebilmesi için bir yol, bir olanak verdi; ama hepsi bundan ibaret. Ne katil sürüsü çetelerin yok edilmesi amacıyla vazgeçildi ne de İdlib'in Suriye'ye teslim edilmesi hedefinden.

Tersi oldu. Türkiye, "Rejim" kavramı yerine "Suriye Arap Cumhuriyeti" kavramını kabul edip altına imza atarak, yıllardır reddettiği mevcut iktidarın meşruiyetini kabul ettiği gibi, desteklediği katil sürüsü çetelerin yok edileceğini, kağıt üzerinde de olsa kabul etti; hiç bir zaman yerine getirmeyeceğini bildiği "Suriye Arap Cumhuriyetinin toprak bütünlüğü ve egemenliğine bağlılık" yeminini bir kez daha tekrarlamak zorunda kaldı; Suriye Ordusunu son üç ayda elde ettiği topraklardan geri sürmek bir yana, son ko-

numunu kabul edip M5 otoyolunun Suriye ordusunda kalmasını ve M4'ün açılmasını tescil etti vb vb.

Sorunun geri kalan ayrıntılarını ortalıkta bol bol dolayan "uzmanlar" zaten her gün anlatıp duruyorlar; bizim burada ele almamıza gerek yok.

Hezimet kesindir, son Türk askerinin Suriye ve Rojava topraklarından çıkarılması sadece zaman meselesidir.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası, diğer emekçi sınıflar ve devrimci güçler açısından sorun, Türkiye'nin girmiş olduğu bu savaşta (resmen ilan edilmemiş de olsa Türkiye bir savaşın tam ortasıdır) uğrayacağı hezimetin birleşik devrime olası çok yönlü etkilerini görmek ve sermaye egemenliğini yıkmak için doğacak koşullardan yararlanmak üzere politikalar geliştirmek.

Savaşın sonuçları şimdiden emekçi sınıflar ve ezilen halklar üzerinde yıkıcı etkilerini göstermeye başladı bile. Hepsi de yoksul sınıflara ait asker cenazeleri, "savaşa hayır" demenin bile tutuklanma gerekçesi olduğu faşist baskı ve terör ortamı; zaten son derece kısıtlı ve göstermelik olan hak ve özgürlüklerin pervasızca ortadan kaldırılması, artan vergiler, yükselen fiyatlar ve bunlarla birlikte artan yoksulluk... İşsizlik ve yoksulluk nedeniyle artan intiharlar, bunların toplum vicdanı üzerindeki kanatıcı etkileri vb vb.

İki ülkenin emekçi sınıflarında ve ezilen halklarında başkaldırı havası elle tutulur, gözle görülür bir somutlukta artık. Dinci faşist iktidar, elindeki tüm propaganda araçlarına; maddi ve teknik olanaklarına rağmen histerik bir şoven hava yaratmayı başaramadı. Aksine, savaş karşıtı

hareketi bastırmak için polis ve asker baskısına, tutuklamalara başvurmak zorunda kalıyor.

Zaten güncel/pratik bir sorun haline gelmiş olan birleşik devrim, savaşın yarattığı ve yaratacağı koşullarla birlikte giderek olgunlaşıyor. İşte bu koşullarda devrimcilerin, sınıf bilinçli öncü işçilerin görevi, yığınları yakın gelecekte tekeli sermaye sınıfı ve onun faşist devleti boyunduruğundan kurtulmaları için yapmaları gereken şey konusunda aydınlatmaktır.

Devrimin güncelliğinin en somut belirtisi, kanıtı, kitlelerin en ufak bir eyleminin dinci faşist iktidara ve devlet gücüne karşı bir savaşa dönüşmesidir. "Açım, işsizim" demek; "savaşa hayır, Rojava'dan, Suriye'den elinizi çekin" demek; "asker evine dönsün" demek; "Libya'da öldürülen Mit elemanları gizlice gömülüyor" diye haber yapmak gibi en basit istem ve eylemler böyle bir içerik kazanıyor artık.

Devrimci öncü işçiler, örgütlü güçler işçi sınıfına emekçi halklara şu gerçeği tüm yalnlığıyla anlatmalılar: Türkiye, Suriye'de olsun, Libya'da olsun ilan edilmemiş bir savaşın tam ortasıdır. Ancak bu savaş Kürt halkının, ezilen halkların, emekçi sınıfların, işsiz ve aç kitlelerin, ezilen, sömürülen emekçi kadınların savaşı değil. Bu savaş, sömürücü sınıfların, tekeli sermayenin, Koçların, Sabancıların, Ülkerlerin, toprak işgali ve ilhakı peşindeki faşist devletin savaşıdır. Bu savaş dinci faşist iktidar etrafında kümelenmiş bir avuç asalağın savaşıdır. Bu savaş emperyalistlerin Suriye'yi, dinci faşist çetelerin iktidarındaki bir karşı devrim merkezi haline çevirme savaşıdır. Bu savaş, bir İsrail-Türkiye ittifakının Suriye

halklarına, Filistin halkına, Ortadoğu halklarına karşı savaşıdır ve İsrail'in güvenliğini sağlamayı amaçlayan bir savaştır.

Tekelci sermaye sınıfı topluma egemen olmaktan çıkmış durumda. Eski yöntemlerle yönetmiyor. Sermaye sınıfı, düzeni ancak dinci faşist iktidar ve faşist devlet eliyle topluma karşı savaşım içinde ve savaşım ayakta tutabiliyor. Suriye'de olsun, Libya'da olsun resmen ilan edilmemiş savaş burjuva toplumu içten içe çözüyor, hırpalıyor, güçten düşürüyor ve nihayetinde dağıtıyor. Burjuva toplumdaki çözülme ve dağılma somut bir olgu haline almıştır.

Düşmanlarımız güçsüz, zayıf, çöküş ve çözümlü halindedir. Kürdistan ve Türkiye'deki uzun devrimci mücadele, ekonomik ve politik kriz düzeninin bütün kurumlarını, burjuva toplumu yıpratmış, iç bağlarını gevşetmiş; akli ve moral yozlaşma derinleşmiştir. Açlık, yoksulluk, işsizlik, bunların yarattığı çöküntü sonucu intiharlar, isyancı ruh hali toplumun büyük kesimini sarmıştır. Savaş, bu süreci hızlandırıyor, ona büyük bir ivme kazandırıyor.

Öncü devrimci işçiler ve devrimci örgütlü güçler bu koşullarda sınıfın ve halkların önüne birleşik devrimin zafere ulaştırılması; ortaya çıkacak bir halk ayaklanmasını politik iktidarın fetihine kadar ileri götürülmesi amaç ve hedefini koymalıdır. Başka hiç bir görev ve talep bunun önüne geçemez, geçirilmemelidir. Aksine tüm talep ve görevler, devrimin zafere ulaştırılması görevine bağlanmalıdır.

Bilge... Savaşçı... Komutan...

TAYLAN

*Bırakan yakınmayı, olan oldu yoldaşlar.
Gözyaşı bozar safları gem vurur dövüşene.
Bayraklar elden ele...
Şimdi Gerilla Olma Zamanı
Şimdi sıra bizde... gerillalarda.*

Onun bıraktığı bayrağı devralacak yeni leninist gerillalarda.

O bize mücadelenin en zor, en heybetli yolunu, gerilla saflarını miras olarak bıraktı. Bunu yaparken gözü arkada değildi. Onun bayrağını taşıyacak yoldaşları vardı. Öndeydi, hep en öndeydi.

Nerede devrimci bir eylem varsa orada Taylan vardı.

Nerede bir yeni girişim varsa, planlayıcısı yine Taylan'dı. Taylan ya bir yol bulan ya da bir yol açandı. Yoldaşlara yol açan, onlara yol gösteren durumdaydı. Taylan Gazi mahallesinin sokaklarından, varoşlardan çıktı geldi. Afrin'de dağları, tepeleri arşınladı. Hiçbir şey durduramadı onu. Zorlu hedeflere kilitlendi. Leninist iradesiyle üstesinden geldi her şeyin. Biliyordu, ilerleme ancak zorlu koşulların aşılmasından doğardı. Zorlanma varsa ilerleme vardı...

Devrime koşuyordu Taylan. Devrim adeta çekişiyordu onu. Taylansız olamazdı. O topraklara ayak basmalıydı, kokusunu içine çekmeliydi devrim topraklarının. Ve ilk adımı atanlardan oldu. Arkasına bile bakmadı, gerisinde bırakılmadığını aldırmadı, ölüm kaygısı gütmeydi, sevdasına aldırmadı, çünkü öne çıkmak bunu gerektirirdi. Böyle koşar adım atıldı işte devrim topraklarına doğru Taylan. O bu topraklarda devrimi yaşadı. İlk önce kendisinden başlayarak, değiştirdi her şeyi.

Cesaret edilemeyenlere cesaret etti, yapılamaz denilenleri gerçeğe dönüştürdü. Dikenli yollardan geçti yaralandı kan revan içinde kaldı bazen ama hiç düşmedi hep dimdik ayaktaydı. Arkasına bakmadı hiç. Geride kalan, düzende kalmıştı. Pembe dünyalarda büyütülen çürütücü korkuları küçümsedi hep, hiç kaale almadı! Uzun ve kapışmalarla dolu bir yolculuktu bu ve her daim güçlü kalmak gerekiyordu. Bunun için hep daha ileriye adımladı Taylan.

Bazen hiç hesapsız öne atılmış öncüyü Taylan, bazen derin ve bilge bir sabır. Bazen yarayı deşip cerahati akıtırken aynı zamanda ete saplanan bir bıçak ucu gibiydi eleştirileri ama gerektiğinde koruyan kollayan yoldaşına kendini siper edendi Taylan.

Ve bu yolculuğunda kazanarlardan Taylan. İlk kavgaı vermekle yetinmedi ama. İlk zaferini kendisine karşı kazandıktan sonra serüveninin dümenini ileriye, hep daha ileriye kırdı. Taylan Demircioğlu olmak için verdiği mü-

cadele parti için verdiği mücadele idi. Bunun için öne çıktı tüm benliği ile, eskiyi yıktı yerine yeniyi yarattı. Leninist yürüyüşü şahlandırmak için atıldı öne.

Taylan yoldaşları için eylem üstüne eylem planlayan, bunları hayata geçiren, pratiği ile Sinan yoldaşın intikamını alan "Leninist Komutan" oldu. Taylan'ın defterinden çıkan eylem planı listesi, onun hedefleri, onun yoldaşına duyduğu özlem ve bağlılıktan geliyordu. O çok güzel anlatımda "Bu öyle bir yolculuk ki; ilk kavgamız kendinizle, ilk kavgamız kendinize karşıdır. Orada kazanamayanların bu serüvende adı pek geçmez" Sinan yoldaşın ölümsüzleşmesinden sonra, en duru, en yalın duygularla yazmıştı. O bu derin cümleyi yazarken, Afrin'de Sinan yoldaşın intikamı için savaşıyordu. Taylan söz olsun diye yazmamıştı, küçük burjuva hevesle günlük tutmamıştı. O hedeflerini, duygularını yansıtan bir belge bırakmak istedi geleceğe. Çünkü Taylan konuşan değildi, uygulayandı. Pratiğini teoriyle harmanlayan, teoride kalmıyordu. Sözcüklere anlam

katandı Taylan.

Taylan sözcüklere anlam katmak için pratiği ile konuşandı. En önde olabilmek için verdiği mücadelede, Taksim'den Rojava'ya kadar hep dövüşerek öne çıktı. Eylem planladı ve uyguladı. Taksim'e çıkış planları kurdu, çıktı. Afrin'de düşmana eylem planladı. Vurdu.

Afrin savaşı başlamıştı. Taylan Demircioğlu'nun karşısında T.C ve çeteleri vardı. Günler, aylara devrilmişti artık. Düşman Afrin'i işgal için saldırırken Sinan'ı koparıp almıştı Taylan'dan. Rimelayn'ın Tirk'o'sunu kaybetmişti. Sinan'ın intikamı alınacak, Afrin'in işgaline karşı direnişi büyütekti. Tek düşüncesi vardı düşmana darbe vurmak.

Taylan işte bu duygularla savaşıyordu. Bu duygularla eylem planlıyordu. Hedefini belirledi Taylan, yanında mücadele yoldaşı ile. Kilitlendiler, odaklandılar. Her şeyleri hazırdı. Üç, iki, bir ve ateşlendi füze. Vurdu tarihi darbisini ölümsüz komutan ve ölümsüz bir imza attı tarihe...

Taylan'ın Sinan'la birlikte yeniden can verdiği savaşçı gelenek, yeni leninist gerillalarla güçlenecek.

Sözle değil, devrimi yaratacak pratik ile koyacak kendisini ortaya.

Taylan gerisinde bıraktığı "Taylan Kuşağı"nın bunun için yarattı. Şimdi o kuşak gerillalaşacak. Yoldaşlarının düşlerine sahip çıkacak.

Evet o bizim Sverdlovumuzdu, o bizim can yoldaşımızdı, o bizim dostumuzdu, sevgilimizdi, ama her şeyden öte, o "Savaşçımız", O KOMUTANIMIZDI...

Bir LGB'li

Not: <http://leninist.net> sitesinden alınarak yayınlanmıştır

Aysel Koç'a Ne Oldu?

Maolist Komünist Partisi (MKP) davasından, ağırlaştırılmış müebbet cezası almış olan ve Sincan Cezaevi'nde tutsak olan Aysel Koç, 3 Mart günü hayatını kaybetti. Cezaevi, aileye ve avukatlara "intihar etti"ğini söyledi. Aysel Koç'un ailesi, 1 hafta önce telefonla yaptıkları görüşmede çocuklarının kendilerine "bizi buradan sağ çıkar-mazlar" dediğini söylüyor.

Aysel Koç, 15 Kasım 2012'de Dersim'in Ovacık ilçesi kırsalında çıkan çatışmanın ardından askerlerin, kaldıkları mağaraya kimyasal gaz atması sonrası yakalanarak tutsak edilmişti. Koç daha önce de Gebze ve Bakırköy cezaevlerinde kalmış, 5 yıl önce Sincan'a getirilmişti.

Ağabeyi, Ocak ayında görüşe geldiğinde kardeşinin çok sayıda gardiyan eşliğinde görüşe geldiğini, "benim için geldiler, giderken saldırya uğrayabilirim" dediğini anlatarak kardeşinin ölümünün şüpheli olduğunu söyledi; tutsak kadınların kendileriyle iletişime geçmesini istedi.

Bu arada Aysel Koç'un Suruç Katliamında ölen İsmet Şeker'in akrabası olduğu öğrenildi.

Aysel Koç Uğurlandı

Aysel Koç'un cenazesi, Adli Tıp Kurumu'nda yapılan otopsi ardından ertesi gün İstanbul Gazi Mahallesi'ne aile evine getirildi ve son yolculuğuna uğurlandı.

Gazi Cemevi'nde düzenlenen cenaze töreninde ailesi ve yoldaşları Aysel Koç'a veda etti. Çok sayıda kişinin katıldığı cenaze töreninde "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganı atıldı.

Cemevindeki tören ardından Asiye Koç, alkış ve zılgıtlarla kadınların omuzlarında taşındı ve defnedilmek üzere Cebeci Yayla Mezarlığı'na götürüldü.

Cenaze öncesi mahalle polis ablukasına alındı, zırhlı araçlar devriye gezdi.

İzmir'de 13 Mart Savaşçıları Anıldı

İzmir Mücadele Birliği Platformu, 13 Mart günü sabah saat 10:00'da Hacılarkırı Mezarlığı'nda 13 Mart 1982'de idam edilen ilk sosyalist işçiler İbrahim Ethem Coşkun, Seyit Konuk, Necati Vardar nezdinde 12 Eylül İdamlarını andı.

Saygı duruşu ile başlayan açıklamanın ardından 12 Eylül'de idam edilen devrimcilerin isimleri okunarak "Yaşıyor" denildi ve "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür" sloganı atıldı.

13 Mart Savaşçıları'nın idama yürürken bile kararlı olduklarının anlatıldığı basın metninin okunmasının ardından atılan sloganlarla anma sona erdi.

DÜZEYE BAK!

Taylan Işık

Burjuva siyasette düzeyin yerlerde süründüğünü, cehalet ve bilgisizliğin tavan yaptığını şu örnekten daha iyi ne gösterebilir:

RTE konuşuyor: "Dün Sayın Putin'e de söyledim, 'Sizin orada ne işiniz var? Eğer siz üst kuracaksınız, üssü yine kurun ama şu anda orada siz, bizim önümüzden çekilin, bizi rejimle baş başa bırakın. Biz de rejimle gereğini yaparız.' Tabii ona da 'Biz çekildik.' diyemiyorlar. Menfaatleri nedir inanın bunu çözebilmiş değiliz. Yani 2-3 tane üsse, Tarsus'ta bir deniz üssü, içeride iki tane işte Lazkiye'de, vesairede üsse işte bir Hmeyimimleri var bunların var meşhur, kurun, bundan bizim bir derdimiz yok."

Düzye bu, ama dahası var. RTE, monolog biçiminde başladığı konuşmasına bir de diyalog ekliyor. RTE ile ABD Başkanı Trump arasında geçen diyalogu RTE aktarıyor. Trump soruyor:

"Ya burada Putin'in ne beklentisi var? Ne istediği var?" RTE, yukarıdaki sözleri Trump'a söylediikten sonra

"Kamışlı'da bir petrol olayı bunların var" diye ekliyor. Trump bir daha soruyor:

"Orada petrol var mı?" RTE cevaplıyor

"Orada petrol var. Ama Deyrizor kadar değil."

Bu diyalog biri bir devletin CB'si diğeri en iri emperyalist devletin başkanı arasında geçiyor. Kenar mahalle semtlerinin kahvehanelerinde, okey masasının başında bile rastlanmayacak düzeysizlikte bir konuşma..

Kapitalizmin tekeli aşaması burjuva sınıfın asalaklaştığı aşamadır. Burjuva sınıfın elde ettiği karın büyük kısmının üretim dışı faaliyetten, kupon kırpmadan, devlet tahvillerinden, borsa oyunlarından, devlete verilen borç faizinden, gecelik repolardan elde edildiği aşamadır.

Ama en önemlisi de, devlette bütünleşmiş, hükümet ve devlet bürokrasisi içinde güçlü ilişkilerle sahip tekellerin, bu güce dayanarak daha küçük sermaye gruplarını mideye hiç zahmetsiz indirmeleridir. Günümüz kuşağından kaç kişi birden fazla banka, sayısız şirket sahibi Karamahmetleri ve onların Çukurova Holdingini hatırlar? En küçük çocuklarının ara sıra çıkışı olmasaydı, pek çok fabrikaya, elektrik üretim şirketine, Telsim'e bankaya sahip olan Uzanlar ailesini, kim hatırlayacaktı?

Koç'lar, Sabancı'lar, dinci faşist iktidarın çevresinde kümelenmiş bir avuç asalak daha, irili ufaklı sayısız sermaye grubunu bir gecede ve tek kuruş harcamadan mideye indirirler. Sadece bu örnek bile, tekeli kapitalizmin kapitalist özel mülkiyeti kendi eliyle ortadan kaldırdığını tartışılmaz kanıttır. Ya Tank-Palet fabrikasının kuruş karşılık olmadan Ethem Sancak adındaki sonradan görmeye altın tepside peşkeş çekilmesine ne demeli? Ya da Hürriyet-Milliyet gibi dev kuruluşların bir gecede Demirören grubunun mülkiyetine geçirilmesi gibi.. Devlette bütünleşmiş tekeli kapitalizmde tekellerin büyümesinin başlıca yolları işte böyle.

Sermayenin bu merkezileşmesi, tüm bir kapitalist sınıfın "kar" elde etmesi anlamına gelmiyor. Kapitalist sınıf kendi kendisinden kar edemez. Bu şu anlama gelir ki, burjuva sınıfın işçi sınıfından zaten sızdırmış olduğu artı-değerin burjuvazinin farklı kesimleri arasında el değiştirmesi. Devlette bütünleşmiş tekeli kapitalizm aşamasında bu el değiştirme, en iri tekellerin, devlet ve hükümet üzerinde etkili olan, ekonomik bakımdan en etkili tekellerin lehine olur daima. En iri tekellerin başlıca kazanç yolları işte budur şimdi.

Bu asalaklaşma, bu havadan kazanç yolları, yaratılmış artı-değerin bu yağması burjuva toplumun tümüne ve tüm yanlarına damgasını vurur. Kazanç yollarındaki asalaklaşma kültürde, edebiyatta, sanatta, politika, kısaca günlük yaşamın tüm alanlarında kendisini gösterir. Yozlaşma ve çürüme burjuva toplumun temel karakteristik çizgisi haline alır.

Böylece, burjuva sınıf, "sersem, cahil ve kaba bir yığın"a dönüşür. Yukarıda aktardığımız diyalog, kullanılan kavramlar, kelimeler, üslup, düşüncenin mantık örgüsü, Türkiye'de çürümenin yozlaşmanın, düzey düşüklüğünün boyutlarını göstermesi açısından kayda değerdir.

Tekelcilik, sadece siyasal alanda değil, toplumsal yaşamın her alanında gericiylik; aydınlanmış toplum yerine "dindar ve kindar bir nesil" istemektir. Çünkü "burjuvazi, yığınların ahmaklığından ancak tutucu olarak kaldıkları sürece korkabilir, zekalarından ise onlar devrimci olur olmaz korkmaya başlar". Bu yüzden tekeli sermaye sınıfı, devletin en tepesi dahil, tüm yönetim mekanizmalarına düşünen, zeki, bilgi birikimiyle dolu beyinlere değil, tam tersi beyinlere ihtiyaç duyar. ABD'de zekası alay konusu olan G.W Bush'un ya da üçüncü sınıf kovboy filmlerinin artisti Reagan'ın devlet başkanlığına getirilmesi tesadüf değildir. Açıklaması, tekeli kapitalizmin asalaklaşmasıdır. İşte bu sınıfın, tam da bu nedenlerle "becerisi, bilimi, ileri görüşlülüğü, kafa yetenekleri burunun ötesini geçmiyor."

Bizde, RTE'nin dinci faşist iktidarı, tekeli sermayenin hizmetindeki lümpen iktidardır; aynı anlama gelmek üzere, lümpen burjuvazinin iktidardır. Üslupları, konuşmaları, kullandıkları kavramlar, yaşam tarzları; her şey ama her şey buna işaret ediyor. Bunları iktidara getiren öncelikle emperyalist sermayedir, sonra emperyalist sermaye ile birlikte Türkiye tekeli sermaye sınıfıdır.

Nedeni belli: Bir devrimden korkuyorlar ve her iki ülkede, Türkiye ve Kürdistan'da, gelişen devrim karşısında, sadece cehalet ve lümpenlik serasında gelişebilen bir gaddarlığa, kıyıcılığa, acıma ve vicdan duygusu yoksunluğuna sahip birilerine ihtiyaçları vardı. Geçmişte Mehmet Ağar denen polis memuru böyle özellikleriyle düzenin bekçisi olabileceğini göstermişti; ama onun aşıl topuğu toplumsal destek yoksunluğuydu. Şimdiki iktidarı dinci kitlesi bu açığı kapatabilirdi ve bu bakımdan RTE ve arkadaşlarının somutunda aranan "düzenin bekçisi" bulunmuş oldu.

Emperyalistler, yerli tekeller ve borsa, devrime karşı düzene bekçilik yapacak birilerini arıyorlardı: RTE ve arkadaşlarının bu görev için biçilmiş kaftan olduğunu keşfettiler. Ama zaten başka seçenekleri de yoktu.

Onun için RTE ve arkadaşlarının kullandıkları üslup, konuşma tarzları, bilgi birikimlerinin düzeyi, mantaliteleleri, her şeyleri ama her şeyleri çürüten, yozlaşan, tel tel dökülen burjuva toplumun aynasıdır. Onlarda gördüğümüz şey burjuva toplumun kendisidir.

25. Yılında Gazi Ayaklanması

Gazi Katliamı ve Gazi Ayaklanması'nın üzerinden 25 yıl geçti... Dile kolay çeyrek asır... Bunca geçen süre zarfında ne katliamlar durdu ne de halkın isyan ve ayaklanmaları...

1995'in 12 Martı'nda başlayan ve Gazi'den 1 Mayıs'a sıçrayan ayaklanmanın 25. yılında Yine Gazi'deyiz. Gazi Mahallesi'nde hemen her yıl anmayı örgütleyen ve devrimci yapılarından oluşan 12 Mart Platformu, saat 13.00'te Gazi Cemevi önünde toplanarak Gazi ve Ümraniye Şehit Aileleri ile yürüdü.

Öğle saatlerinden itibaren Cemevi önünde toplanan Gazi halkı, katledilenlerin resimleri, bayrak ve flamları ile "Gazi'den Ümraniye'ye Adalet İstiyoruz" ortak pankartı arkasında kortejlerini oluşturdu.

Polis ablukası altına alınan mahallede sık sık "Katil Devlet Hesap Verecek", "Yaşasın Gazi Ayaklanmamız" sloganlarının atıldığı yürüyüşte ilk istikamet Eski Karakol önü idi. Burada yapılan konuşmalarda halkı vuranların basında da çok net bir şekilde tespit edilmesine rağmen, açılan göstermelik davada yargılanan katillerin cezalandırılmadığına dikkat çekildi; yıllar geçmesine rağmen aynı katliamcı zihniyet ve zulmün sürdüğü vurgulandı. Ardından 17 kişinin katledildiği noktalara karanfiller bırakıldı, saygı durumunda bulunuldu.

Gazi halkı yönünü Gazi Mezarlığı'na çevirdi. Yine polisin Gezi Ayaklanması'nda katlettiği Berkin Elvan ve zorla müdahale

tehdidi altındaki, ölüm orucu eylemi yapan Grup Yorum için de sloganlar atıldı. Öfkeli sloganlarla mezarlığa kadar yürüyen kitle burada saygı duruşunda bulundu. Konuşmalarla Kürtçe ve Zazaca ağıtlar yakılarak anma sona erdi.

25 sene önce ne olmuştu:

İstanbul Gazi Mahallesi'nde 12 Mart 1995 akşamı bazı kahvehaneler silahla tarandı. Saldırıda 76 yaşındaki Alevi dedesi Halil Kaya öldürülmüş, beşi ağır olmak üzere 25 kişi yaralanmış, ayrıca saldırganlar kullandıkları taksinin şoförünü de öldürmüştü.

Saldırının duyulmasıyla birlikte, mahalle halkı karakola doğru yürüyüşe geçmiş, bunun üzerine polis halka ateş açarak Mehmet Gündüz'ü katletmişti... 13 Mart günü binlerce kişi Gazi

Mahallesi'nde cemevi önünde toplanmıştı. Cenazelerin verilmemesi üzerine karakola doğru yürüyüşe geçen halka polis yine ateş açmış, 15 kişi ölmüştü...

Bunlar halkı sokaklardan çekmeye yetmemişti. İstanbul Valiliği Gazi, Zübeyde Hanım ve Esenler Mahalleleri'nde sokağa çıkma yasağı ilan etmişti. 14 Mart günü sokağa çıkma yasağına rağmen çatışmaların devam etmesi üzerine bu defa mahalleye askeri birlikler sevk edilmişti. Ayaklanma Gazi ile sınırlı kalmamış, Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde de yankısı bulunmuştu. Burada halka ateş açılması üzerine 5 kişi hayatını kaybetmişti. Halkın talebi, "cenazeler verilsin, sokağa çıkma yasağı kaldırılmalı, gözaltılar serbest bırakılmalı"ydı. Bu taleplerin yerine getirilmesinin ardından eylem sona ermişti.

"Gazetecilik Suç Değildir"

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS), gazetecilere yönelik ard arda gelen tutuklamaları 10 Mart günü Çağlayan Adliyesi önünde protesto etti.

"Son 15 gün içerisinde 28 meslektaşımız gözaltına alındı, 8'i tutuklandı" diyen gazetecilerin eylemine TGS temsilcileri, Yeni Yaşam gazetesi çalışanlarının yanı sıra çok sayıda gazeteci katıldı. "Gazetecilik suç değildir" pankartı açılarak sık sık "özgür basın susturulamaz" sloganları atıldı.

Açıklama öncesi TGS Genel Başkanı Gökhan Durmuş ile TGS Örgütlenme Sekreteri Mustafa Kuleli gazeteciliğe dönük baskı, gözaltı ve tutuklanmalara ilişkin kısa birer konuşma yaptı.

Açıklamayı okuyan TGS İstanbul Şube Başkanı Banu Tuna, Türkiye toplumuna gerçekleri ulaştırmak dışında bir şey yapmayan gazetecilerin "suçlu", hatta "hain" ilan edildiğini belirtti.

"Türkiye toplumundan ne gizleniyor? Gazetecileri böylesine hedef haline getiren onları hukuksuz bir biçimde gözaltına alıp tutuklatan gerçekler ne?" sorularını yönelten Tuna, gazetecilerin derhal serbest bırakılmasını istedi.

Son 8 gün içinde yaptıkları haberler nedeniyle tutuklananlar; Yakın Doğu Haber Ajansı Yayın Yönetmeni Alptekin Dursunoğlu, OdaTV Genel Yayın Yönetmeni Barış Pehlivan, Yeni Yaşam Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ferhat Çelik, Yeni Yaşam Gazetesi Yazışçısı Müdürü Aydın Keser, OdaTV Sorumlu Haber Müdürü Barış Terkoğlu, YeniÇağ Gazetesi Yazarı Murat Ağirel, Oda TV muhabiri Hülya Kılınc, Rudaw muhabiri Rawin Sterk.

Ankara'da 3, İstanbul'da 1 Sputnik çalışanı. Ayrıca Edirne'de 13 yerli ve uluslararası medya kuruluşlarında çalışan gazeteci gözaltına alındı ve serbest bırakıldı.

TGS, Ankara, Adana, İzmir'de de açıklama yaparak tutuklanan gazetecilerin bırakılmasını istedi.

İHD Genel Merkezi de tutsak edilen gazetecilere ilişkin yazılı açıklama yaptı, "Libya'da bir MİT görevlisi yaşamını yitirmiş ve cenazesi Türkiye'ye getirilmiş, cenaze töreni düzenlenerek defnedilmiştir. Bazı gazeteciler tarafından da bilgilendirilerek kamuoyu ile paylaşılmıştır. Bu suç isnadından tutuklanan gazeteciler; OdaTV Genel Yayın Yönetmeni Barış Pehlivan, Haber Müdürü Barış Terkoğlu, muhabir Hülya Kılınc, Yeni Yaşam Gazetesi Yazı İşleri Müdürü Aydın Keser, Genel Yayın Yönetmeni Ferhat Çelik, YeniÇağ Gazetesi yazarı Murat Ağirel'di. YakınDoğu Haber Sitesi Genel Yayın Yönetmeni Alptekin Dursunoğlu, Rudaw TV'den Rawin Sterk Yıldız da tutuklanan gazeteciler arasındaydılar" dedi.

Cenaze töreni haberinin yapılmasının "gizli bilginin açığa çıkarılması" olarak yorumlanamayacağı belirtilen açıklamanın devamında, "Ortada gizli bir konu bulunmamaktadır. Konu TBMM'de konuşulmuştur. Ortada haber verme dışında bir kasıt da bulunmamaktadır. Daha önce açığa çıkmış, açık olan bir bilgi yayımlanmıştır" dedi.

Amed'de de Dicle Fırat Gazeteciler Derneği (DFG), Mezopotamya Kadın Gazeteciler Platformu, TGS Amed Temsilciliği de ortak yazılı açıklama yaparak, gazeteci tutuklamalarını kınadı.

"Son tutuklamalarla 100'ü aşkın gazetecinin bulunduğu cezaevlerindeki gazeteci sayısına yenileri eklenmiştir" diyen gazeteci örgütleri, "Kamuoyu adına her alanda denetim görevi üstlenerek halkın doğru bilgiye ulaşmasını sağlamakla yükümlüyük. Bunun için de doğru bildiğimizden asla taviz vermeyiz.

Tekardan buradan çağrı yapmaktayız; artık gazetecilerin üzerinden elinizi çekin. Cezaevlerine bulunan gazeteci arkadaşlarımızın tamamını serbest bırakın" diyerek çağrı yaptı.

8 Mart günü tutuklanan Yeni Yaşam Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Mehmet Ferhat Çelik de avukatları aracılığıyla açıklama yaptı, "Tutuklanma kararımız siyasi saiklerle verildi" dedi.

Newroz Ve Corona

2020 Newroz'u programı, 11 Mart günü İstanbul ve Amed'de basın açıklamaları yapılarak açıklandı. "Newroz; Türkiye, Kürdistan ve Orta Doğu'da egemen devlet yapısı ve hükümetlerin, baskı sömürü ve zulmüne karşı demokrasi ve özgürlük mücadelesinin yükseltildiği direniş bayramıdır" denilen açıklamalarda bir milyonluk mitingler yapılabilmesi için Türkiye ve Kürdistan halklarına çağrılar yapıldı.

Ancak ertesi gün, HDP, HDK, DTK, DBP, TJA, Azadi Hareketi, DDKD, PİA, KKP, PDK-Bakür gibi parti ve örgütlerin temsilcileri bir toplantı yaparak, 21 Mart'ta yapılması planlanan kitlesel Newroz kutlamalarının Corona virüsü nedeniyle iptal edildiğini açıkladılar.

Savunma Susturulamaz

İzmir ÇHD, ÖHD, ÇAĞ ve İHD, Şanlurfa merkezli Kürdistan çapında avukatlara yönelik yapılan operasyonlarla ilgili 13 Mart günü saat 12.30'da Bayraklı Adliyesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada okunan metinde "12/03/2020 tarihinde, Urfa merkezli başlatılan soruşturma neticesinde aralarında ÖHD üyesi avukat arkadaşlarımızın da bulunduğu Urfa'da 7, Diyarbakır'da 5 ve Şırnak'ta 1 avukat arkadaşımız hakkında gözaltı kararı alınmış, ev ve bürolarında arama yapılmıştır. Son yıllarda yargının kurucu unsuru olan hak savunucusu meslektaşlarımıza, mesleki faaliyetleri nedeniyle soruşturma açılmakta, davalar açılmakta ve mahkumiyet kararları verilmektedir.

Daha geçen hafta Mardin Barosuna kayıtlı meslektaşımız Av. Ali Kahraman, mesleki faaliyetlerinin gizli tanık beyanları marifetiyle çarpıtılması suretiyle tutuklanmıştır. Yine aynı şekilde 18 ÇHD üyesi arkadaşlarımız yıllardır tutuklu yargılanıp sadece mesleki faaliyetlerinden dolayı çok ağır cezalar aldıkları ve savunma mesleğine yönelik saldırılara karşı açık grevlerinin 30. gününü geride bıraktıkları bu dönemde bu gözaltı furyasının gelmesi iktidar yargısının pervasızlığını açıkça ortaya koymaktadır" denildi.

Açıklama "Avukatlık Kanunundaki soruşturma usullerine ve Ceza Muhakemesi Kanunundaki çağrı usullerine uymadan, avukatları şafak baskını şeklindeki uygulamalarla ev ve işyerlerini aramak suretiyle göz altına almaya çalışmak kabul edilemez bir uygulamadır. Çalışma alanı adliyeler, savcılık, mahkeme kalemleri ve duruşma salonları olan avukatların ifadelerinin alınmasına yönelik bu yaklaşımı ve uygulamayı şiddetle kınıyoruz.

Bu nedenle bizler, Hukuk Örgütleri olarak iktidara ve iktidarın bir aparatı haline gelen Yargı makamlarına sesleniyoruz: Özgürlükçü ve devrimci avukatlar, uygulanan bu düşman hukuku karşısında adalet arayışından, hak savunuculuğundan asla vazgeçmediler ve vazgeçmeyeceklerdir. Savunma hakkına dönük bu hukuksuz saldırılar durdurulmalı ve gözaltına alınan tüm meslektaşlarımız derhal serbest bırakılmalıdır!" cümleleri ve "baskılar bizi yıldıramaz" sloganlarıyla son buldu.

Hukukçulara yönelik operasyon avukatlar tarafından İstanbul, Ankara ve Ankara'da da adliye önlerinde "Savunma Susturulamaz" pankartları ile protesto edildi. Ankara'da polis avukatlara saldırdı. Avukatlar darp edilerek adliyenin içerisine doğru itildi.

FAYLARDA KABARAN ÖFKE

Umut Çakır

Eğer bir toplum devrim sancıları çekiyorsa, bir zamanlar tüm nüfusu "acıda ortaklaştıran" her olay, devrim ve karşı devrim arasındaki fay hatlarını derinleştirir, kutuplaşma artar. Çeşitli sınıfların olaylara gösterdiği tepkinin boyutu olayın içeriğini aşar; bir yanda öfke öte yanda tehditler havalarda uçuşur. Ve sonuçta toplum her olayda, biraz daha radikal uçlara kaymış olarak çıkar. Hele ki durum, son haftalarda yaşadığımız türden ardı ardına felaketler ve skandallar zincirine dönüşürse, öfkenin soluklanıp soğumasına hiç zaman bırakmaz, patlama saatini yakınlaştırır.

Öte yandan dünya bu patlama anını çoktan yaşıyor, bir devrimler fırtınası da hızla esmeye devam ediyor. Bu topraklarda büyük acılar çeken milyonların kafasındaki soru aynı: bizde ne zaman fırtına kopacak? Bu sorunun tam cevabı her zaman bir muammadır. En donanımlı öncüler bile, en yetkin önderler bile patlamanın hangi olayla ne zaman patlak vereceğini kesin bir dille ön göremez, yalnızca tahminler yürütebilir ve atının dört ayağını nallamış vaziyette o ana elden geldiğince hazırlanır. Yine de patlama anına doğru gidiş olayların seyri içinde izlemek mümkündür. Her sarsıcı olayda özellikle ezilen kitlelerin sergilediği refleksler, patlamayı yaratan birliğimize dair önemli ipuçları sağlar. Biz de şimdi bu sorunun peşine düşelim.

Öncekiler bir yana son haftalarda ardı ardına gelen felaket ve skandallar üzeri örtülmesi olanaksız bir öfkenin mayası haline geldi. Elazığ'da yaşanan deprem dinci faşizmi fazlasıyla endişelendirdi. Nasıl endişelendirmesin? Kürdistan'ın yaşadığı her büyük deprem, tarihte ulusal silkenişin manivelası işlevi görmüştür. 1966 Varto Depremi, 30'larda bastırılan isyanların üzerindeki ölü toprağını atmaya yetmişti. 2011 Van Depremi, tam o günlerde sokakları ele geçiren şovenizme karşı Kürt halkını yeniden kenetlenmiş, dinci faşizmin Van ve çevresindeki etkisine büyük darbe

vurmuştu. Şimdi Kürdistan'ın kalbine bir bıçak gibi sokulan gericiлик merkezli Elazığ'ın aynı kaderi paylaşması, böyle bir olasılık bile dinci faşizmi korkutmaya yetti. Midede sancılar yaratan bir şişmeyle giriştikleri kurtarma operasyonları, yaratmak istedikleri algıyı tersine çevirdi. Tüm propaganda çabalarına rağmen emekçiler, kurulan çadırları ve dağıtılan çorbaları değil, enkazı tartıştı. Milyonların kafasındaki sorular aynı kavşakta bulundu: "toplamanın deprem vergileri nerede?"

Soru ortada dolaşırken cevap niteliğinde bir skandal patlak verdi. Kızılay üzerinden aklanan ve aktarılan, dudak uçuklatan paralar anlaşıldı ki, dinci faşizmin en tepe yöneticilerinin cebine doluyordu. Dinci faşizm, basın üzerindeki tüm gücünü kullanmasına rağmen, bu skandalın günlerce en geniş kesimlerde tartışılmasını önleyemedi. Kızılay skandalı, dinci faşizmin ve tekelci sermayenin politik gündemi yönlendirme gücünün ne denli aşındığına dair sağlam bir kanıt sundu.

Skandalı, yine art arda gelen felaketler izledi. Bahçeşaray'daki çığ, bu felakette bir "başdanışman"ın oynadığı uğursuz rol, emekçi sınıfların gündemini yansıtan sosyal medyayı adeta salladı. Ve hemen aynı gün meydana gelen uçak kazası öfke dolu tartışmaya yeni boyutlar kattı.

Bu felaket ve skandallar karşısında emekçi sınıfların dile getirdiği öfkenin iki özelliği göze çarpıyor. Birincisi, öfkenin cesaretle sergilenmesidir. Bu güne dek, yalnızca "hakaret" yüzünden yarım milyon sosyal medya kullanıcıları hakkında soruşturma, yüzlerce tutuklama ve yağıdırılan cezalara rağmen, kimse bu açık tehditlere aldırış etmedi. Cesaret umuttan doğar; umut ise altı boş bir iyimserliğe değil çabaların ve çekilen eziyetlerin nihayet bir sonuca varacağı kanaatine dayanır. Dünyada esen devrim fırtınasının bu cesareti ortaya çıkarmada oynadığı rolü yadsımak mümkün mü?

Beliren öfkenin öne çıkan ikinci özelliği şudur: her olayda kitleler meseleyi en geniş çapta tartıştılar. Sadece yönetenlerin hatalarına işaret etmekle yetinmediler ama çok daha önemli bir başka konuya parmak bastılar. Hemen her olaydan sonra, yönetenlerin ve ege-menlerin ellerindeki kaynakların akıbeti masaya yatırıldı. Tartışma, bir kez, genel-konjonktürel politik alanın darlığından daha geniş bir alana kaynakların akıbeti sorununa doğru kaymaya başlamışsa, orada artık milyonların gündeminde salt biçimsel bir hükümet değişimi değil, ama "bütün iktidar"ın değişmesi düşüncesinin gelişmeye başladığı tespit edilmelidir.

Kanal İstanbul ile iyice alevlenen bu tartışmanın önemi nereden geliyor? Bu topraklarda devrim, dinci faşizme duyulan politik öfkeden fazlasıyla beslendi ve besleniyor. Öte yandan bu beslenme damarı, aynı zamanda devrimci yığınların yalpalamasına yol açıyor. Mevcut sistemle değil ama mevcut hükümetle, sermayenin tümüyle değil ama "yandaş"la sorunu olanlar -ki sayıları hiç de az değil- devrimi, her çukurda tökezleyen bir topal ata çeviriyor. Uzlaşmacılar, bu koşullardan kitleleri CHP'nin kuyruğuna takmak yönünde yararlanıyorlar. Sesleri, devrimci proletaryadan daha çok çıkan, gazeteleri, televizyonları, konuşacak binlerce kürsüleri olan bu grup, devrimin ileri bilinçli yığınlarında bile kırılma ve yalpalanma yaratabiliyor. Oysa şimdi, "bütün iktidar" problemini gündemine alan genel tartışma bu etkiyi kırmaya adaydır. Sorunların çözümünün, hükümetleri değiştirmekte değil kaynaklara el koyup onu denetlemekte gören bilinç yayıldıkça, nihai bir kapışma için ihtiyaç duyulan bir kararlılık, amaç ve göreve dair kafa açıklığı kuşanmak kolaylaşıyor. Öfke tam olarak nereye yöneleceğini açığa kavuşturdukça bir "kör öfke" olmaktan çıkacak, patlamanın fitilindeki ateş görevini yerine getirebilecektir.

Sözünü ettiğimiz olgunun; yani,

milyonların bilincine "bütün iktidar" sorununu taşıyan dönüşümün izleri, yalnızca sosyal medya mesajlarından ibaret değil. Daha güçlü ve somut işaretlerde söz konusu: örneğin metalde grev öncesi yapılan işçi mitinglerinde, burjuva sendikacıları endişeye düşüren kalabalıkların beklenmedik belirişi. Çünkü, pek çok deneyim göstermiştir ki, krizin patlattığı işsizlik, en çok sendikal faaliyetleri vurur. Sıradan bilinçli işçiler, işsiz kalma korkusuyla eylem alanlarında görünmekte tereddüt ederler. Her kriz, ancak belli bir aşamadan sonra, işçi ve emekçilerde eyleme yönelik içgüdüsel bir eğilim doğurur. Uzun sürmesi ve daha nice işsiz ordu doğurması kesin bir krizin orta yerinde işçiler, hiç güvenmedikleri en gerici sendikaları bile endişeye düşürecek bir etkinlik içine girmişse, söz konusu kritik eşik aşılmış demektir. Proletarya, dolaylı değil, dolaysız biçimde sermayenin karşına çıktıkça, devrimin ayaklarına dolanıp duran ve sermayenin sadece bir kesimini hedefine koyan bulanıklığı gideren bir etki yaratır. Proletaryanın özgüvenle ve cesaretle giriştiği her hareket, bu koşullar altında "bütün iktidar" probleminin gündemde kalmasını sağlar.

Başka bir işaret, önemli olmayan ama yine de gözden kaçırılmaması gereken bir işaret, on yılların sermaye adına toplumun en geniş kesimindeki "halet-i ruhiye" değişimlerini gözlemeye adanmış bir anketçinin sözleridir. Bekir Ağırdu, mealen şöyle bir tespit bulunmuş: toplumun bütün siyasi partilerle ilişkisini keseceği, derin bir güven bunalımının yaşanacağı travmatik bir döneme giriyoruz. Kulağı tersten değil düzden tutarsak, Ağırdu'nun sözlerinin anlamı daha net görülür: yalnızca hükümet partilerinin değil burjuva muhalefete ve onlarla birlikte uzlaşmacı tüm yolları deneyen sosyal reformistlere duyulan beklentilerin tümünden yok olacağı; sermaye için travmatik, emekçi halklar için "bayram günleri" olan devrimci ayaklanmalar hemen önümüzde dur-

maktadır.

Devrim, üst üste binen, yan yana oluşan büyük felaketler ve skandallardan beslenir ama hepsinin toplamında daha fazla bir içerik ve derinliğe sahiptir. Bu yüzden ne kadar sarsıcı olursa olsun, bütün bu olayların seyrini belirleyen bir "genel rejisör"e ihtiyaç olur, böylece farklı kanallarda mayalanıp kabaran öfke, aynı kavşakta buluşabilir. Şimdi bu "genel rejisör", küresel devrim fırtınasının tam orta yerinde yaşanan ekonomik çöküştür. Aynı bir makalenin konusu olmakla birlikte, burada çok kısa bir görünüm sunmakta yarar var.

Merdiven biçiminde, basamaklı, hızlı bir iniş ve az çok durgun dönemlerle ilerleyen ekonomik çöküş tekelci egemenlik ve dinci faşizmin elini kolunu bağıyor; devrim cephesini ise her an tetikte tutuyor, enerji birikimi sağlıyor. Sürekli yoksulluk çeken en alt kesim dayanılmaz noktaya çoktan ulaştı. Fakat biraz daha üstte bir emekçi kesim var ki onlar şimdilik "battı balık yan gider" tutumuyla ödeme şansları olmadığını pekala bildikleri borçları yığmaya devam ediyorlar. Yarına dair tüm umutlarını kaybetmiş fakat yaşanan ana odaklanıp "ne tüketirsem kar" diyen bu kısım, hızlı bir çöküşün önündeki son çakıl taşıdır. Ancak onlar için de zaman hızla tüketiliyor.

Nihayet rejisör "motor" dediğinde ne kadar hazır olduğu sorusuna bir an bile takılmadan atılımını yapması gereken proleter öncü için güvence işçi sınıfının engel tanımayan öz güveni, yoksulların taşan öfkesi ve acılar sarmacını çoktan doldurduğu halde, ancak köklü bir hareketi bekleyen devrimci bir halkın gösterebileceği bir sabırla gün sayan Kürt halkı olacaktır.

Rojava'da Ölümsüzleşenler Anıldı

Efrin işgalinin 2. yıldönümünde Almanya'nın Stuttgart kentinde "Ölümsüz Savaşçılarımız Unutmayacağız, Unutturmayacağız" şiarıyla anma etkinliği düzenlendi. 1 Mart günü EKM tarafından düzenlenen etkinlikte önce yitirdiklerimiz için saygı duruşu yapıldı. Tarihin gördüğü en eşitsiz savaşlardan biri 20 Ocak 2018'de başlamıştı.

Bir yanda güzelliği yaratanlar

Bir yanda güzelliğin düşmanı
Bir yanda umudu büyütenler
Bir yanda umudun düşmanı
Bir yanda sureti dahi insan olmayan düşman

Bir yanda yüreği insan için atan BİZİMKİLER...

Awesta, Emre, Görkem, Ramazan, Kenan ve daha nice onlarca yiğit yoldaşımızı yitirdik bu savaşta.

Belki engellenemedi işgal, ama oradaki yiğit yoldaşlarımızın Efrin için söylediği şiar da tanıklık edecek tarih: "O toprak bizim, O toprak biziz, Geleceğimiz mutlaka, GELECEĞİZ..."

Etkinlik, sinevizyon gösterimiyle devam etti. Orada ölümsüzleşenlerimizin tümünün sahiplenildiği gösterimin ardından program şiir dinletisiyle devam etti.

Yapılan konuşmada "... Rojava'yı bizim için özel yapan nedenler var. Ama her şeyden önce, işin enternasyonal yönünü kavramalıyız. Kobane, Afrin ve Serekaniye savaşlarında dünyanın bütün büyük kentlerinde halkların Rojava'ya dayanışmasını hatırlıyoruz. Dünyanın her köşesinden yiğitlerin Rojava'ya koşup cepheye katıldığını hatırlıyoruz. Bu dayanışmanın anlamı iyi kavranmalı.

Bütün dünyada ezilen halklar, işçiler, emekçiler, emperyalist-kapitalist sisteme ve onun gerici hükümetlerine karşı isyan ve mücadele halindedir. Her isyan, başkalarına da ilham veriyor, tektikliyör. Herkes kurtuluş için umut ışığı arıyor. Bu umut ışığı her nerede yakılırsa, tüm gözler oraya dönüyor. Kelebeklerin ateşe koşması gibi, her yandan yiğitler çıkıyor ve umut ateşinin yandığı yere koşuyorlar.

Rojava'da işçiler, emekçiler için yeni ve insanca bir yaşam umudu, sömürüye değil kolektif mülkiyet ve kolektif emeğe dayalı yeni bir toplumsal sistem, kadın özgürlüğü, emperyalistlere ve işgalcilere karşı direniş kararlılığı oldukça, umut ışığı yanmaya devam edecektir. Başta Kürt

halkı olmak üzere Rojava'nın yiğit halkları, sadece kendi yerel hedefleri için değil, aynı zamanda insanlığın kurtuluşu için savaşmışlardır, büyük insanlık ailesi tarafından güçlü biçimde sahiplenildiler.

İŞİD'ci, El Kaide'ci çeteler; TC ve hatta Esad güçleri, arkalarındaki bütün dünyanın gerici güçlerinin desteğine rağmen, dünyanın hiç bir yerinde, hiç bir halkın desteğini kazanamadılar. Hiçbir halk, bu gerici-ler için tek bir dayanışma göstermedi. Ama Kobane için, Afrin için, Serekaniye için tüm dünya halkları tek yürek olup 'No Pasaran!' diye haykırdılar. Kimi çarpışmalar kazanılır, kimileri kaybedilir. Önemli olan hedefi, kurtuluş umudunu kaybetmemektir.

Türkiye ve Kürdistanlı emekçileriz. Bu yüzden Rojava devrimi bizler için 'enternasyonal dayanışma' konusu olmayan dışında, özel bir anlam taşıyor. Kürt-Türk halklarının mücadele birliğine ve Birleşik Devrim inaniyoruz. Türkiye ve Kürdistan'da ve tüm Ortadoğuda ezilen halkların özgürlüğü için, faşist TC devletinin yıkılmasının zorunlu olduğunu görüyoruz. Türkiye'de bir halk iktidarı kurulmadan ne Türkiyeli işçi ve emekçiler sömürü ve kölelikten kurtulabilir ne de Kürdistan'ın herhangi bir parçası özgür olabilir. Birleşik mücadele ve Birleşik Devrim lafla olmaz. O yüzden bizler tüm bu süreçte Rojava'ya dayanışmak için alanları doldururken, kimi yoldaşlar Rojava'nın yolunu tuttular.

Kenan yoldaşın da yolu buradan geçmişti. Bir etkinliğimize panelist olarak katılmıştı. Türkiye'de, burada ya da Rojava'da, kısacık ömrünün her anını insanlığın kurtuluşu için yaşadı. Örnek bir insan, örnek bir devrimci oldu. Kenan yoldaş şahsında, başta yıldönümü dolayısıyla Afrin'de olmak üzere, Rojava'da toprağa düşen tüm savaşçıların anısı önünde saygıyla eğiliyoruz" denildi.

Tiyatral şiir dinletisi ve katılımcıların konuya ilişkin düşüncelerini anlattıkları açık kürsü bölümüyle devam eden etkinlik, müzik dinletisiyle sona erdi.

Efrin'de işgalcileri en ileride karşılayan, Mazlum'a, Deniz'e, Mahir'e, İbrahim'e yoldaş diyen yiğit savaşçılarımız ölümsüzdür!

Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!

Yaşasın Birleşik Devrimimiz!

Almanya'dan Bir Mücadele Birliği Okuru

"Dövüşenler Tutmaz Düşenlerin Yasını"

Mart ayında ölümsüzleşen Leninist savaşçıları anmak için 15 Mart günü Gazi Mahallesi'nde toplandı yoldaşları ve siperyoldaşları...

13 Mart Savaşçıları Seyit, Necati, İbrahim Ethem ve enternasyonal savaşçıları Sinan Ateş (Emre Bora) ve Taylan Demircioğlu (Kenan Aktaş)...

Önce tüm devrim savaşçıları için saygı duruşunda bulunuldu. Ve ölümsüzleşenlerimiz için "Bu soluksuz çakışta kısacık bir ömür nasıl anlamlandıracağımı bilmeli insan. Sözümlü eylemiyle destekleyebilirdi. Tıpkı Denizler gibi, tıpkı 13 Mart Savaşçıları İbrahim, Necati, Seyit yoldaşlar gibi, tıpkı bugünden yarın yaratan Talan ve Sinan yoldaşlar gibi..." denildi. Kısa bir video izlenerek Taylan ve Sinan'la anılar yadedildi.

İlk konuşma Kenanımızın annesini. "O bana çok güzel çocuklar bıraktı giderken" diyerek onun çocukluğunu, anılarını ve ondan öğrendiklerini anlattı bütün duygusallığıyla.

Ve öğrenci arkadaşları Kenan için yazılan bir yazıyı okudu, "O bizim Sverdlovumuzdu" denilerek 13 Mart GKB'nin açıklaması okundu. Ardından da "bilge, savaşçı ve komutan" denilerek Rojava'dan hakkında yazılmış olan bir yazı okundu.

Abbas Gün'ün "Mutluluğu Yaratmak Ya Da Sinan" diyerek Sinan'ı anlatığı yazısını okudu bir yoldaş. Bir diğer yoldaş da söz alarak, "Gazi'ye her geldiğimde içim hem büyük bir gurur hem büyük bir acı ile doluyor. Her köşeden Emre çıkavereceğim gibi, her köşeden Kenan çıkavereceğim gibi geliyor. Ve kendinden genç yoldaşları kaybetmek kadar acı bir

şey yok" diyor. "Onlar bu genç yaşlarında ömürlerini devrime vermişlerse bizim yaşamımızın her anını devrime adamamız gerekiyor onlar için" diyor. "Genç yoldaşlar Kenan için 'O Bizim Sverdlovumuzdu' diyor ama o bizim Che'mizdi" diyor ve ekliyor: "Dövüşenler tutmaz düşenlerin yasını..."

Gazi Mahallesi'nde Emre ile birlikte çalışmış yoldaş söz aldı, kendisine bir şey söylenmeden yapılması gerekeni hem yaptığını anlattı. Eylemde Emre'nin kendisini geri çekerek korumaya çalıştığını ve Kenan'la gözaltı anısını paylaştı.

Dev-Güç adına gelen siper yoldaşlarımız da Taylan, Sinan ve Afrin'de, Rojava'da ölümsüzleşen devrim savaşçıları selamladı, "Birleşik devrim mücadelemiz birlikte başarıya ulaşacak" dedi.

Sinan'ın 2017 yılında ailesine ve yoldaşlarına yazmış olduğu mektuplar okundu. Ve Sinan'ın ölümsüzleşmesinin ardından Taylan'ın yazdığı mektup okundu, "şairlerin yaşam öyküsü yoktur, peki ya devrimcilerin?" diye soruldu. Yoldaşları ardı ardına Sinan ve Taylan ile ilgili anılarını ve duygularını anlattı.

Sinan'ın, Kenan'ın sevdiği parçalar söylendi ardından. Grup Yorum'dan da bir parça söylenerek selamlandı. Çav Bella söylenmesinin ardından "Sinan, Taylan, Bayram Ali, Baran Serhat ve devrim mücadelesinde ölümsüzleşen yoldaşların yüce anıları önünde saygıyla eğilirken, bize miras bıraktıkları ve kilitlendikleri hedefe bağlılığın yaşam gerekçemiz olduğunu bir kez daha yineliyoruz. Ya zafer; ya zafer! Ya Devrim, Ya Ölümlü" denilerek anma sonlandırıldı.

SERMAYE SINIFININ TAKSİM KORKUSU

Demet Demeter

Bir meydan ancak bu kadar korkutabilir emekçi sınıfların düşmanlarını...

2020'nin 8 Mart'ına sayılı günler kala sistemin sözcüleri "kadınlar İstiklal dışında her yerde kutlayabilir 8 Mart'ın, ama İstiklal'de yürütmeyeceğiz" şeklinde açık ilan ettiler bir televizyon programında bu korkularını.

Evet pek çok kıtada dünyanın farklı farklı ülkelerinde işçi ve emekçi kadın kitleleri sokakları doldurdu. İşçi ve emekçiler sürekli bir hareketlilik halindedir. Eylemler, isyan ve ayaklanmalar dalga dalga yayıldı. Kentten kente, ülkeden ülkeye yayıldı. Bir ülkede bir kadın grubun dans gösterisi kendi amacını aşmış kadın kitlelerinin isyanını taşıdı tüm dünyada sokaklara.

Sermaye sınıfı her yerde kitlelerin sokaklara, meydanlara taşınan öfkesi, isyanı ile karşılaşılıyor. Kadınların, işçilerin, emekçilerin sokaklara, meydanlara akan öfke ve isyanlarında kendi sonlarını görüyor... Eylemlerin bendini yıkan isyan seline dönüşmesini engellemek için kimi yerde saldırıyor kitlelere, kimi yerde de başka kanallara aktırmaya çalışıyor biriken öfke ve isyanı...

Burada da aynı yol izlendi... 8 Mart'ta kadın kitlelerinin Taksim'e akışını engellemek için "İstiklal dışında" her yeri verdiler bizlere!.. Peki ne idi, İstiklal'i, daha doğrusu Taksim'i bu kadar önemli kılan? Bir meydandan burjuvazi, sermaye sınıfı ve onun temsilcileri neden bu kadar çok korkuyor? Taksim'i bu kadar önemli kılan nedir?

Her devrimin sembolü olan bir meydan vardır. Rusya'nın "Kızıl Meydanı", Arjantin'in "Plaza de Mayo Meydanı", Mısır'ın "Tahrir"i vb; bizim de "Taksim Meydanı"mız var. Bu meydanlar aynı zamanda toplumların birçok isyan ve ayaklanmalarına tanıklık etmiş meydanlardır. Kitlelerin bu meydanlara akması her zaman sermaye sınıfını korkutmuştur.

Biz bu sene Emekçi Kadınlar olarak 8 Mart eylem ve etkinliğimizi gerçekleştirmek için Taksim Tünel'i seçmiştik. Kadın kitleleri akın akın İstiklal'e dolayısıyla da Taksim'e akıyordu her yıl. Daha önce işçi ve emekçilere yasaklanan Taksim, son iki yıldır da kadın kitlelerine kapatılmaya çalışılıyor. Buna rağmen kadınlar vazgeçemediler Taksim'in sokaklarına çıkmaktan...

8 Mart 2020 pazar günü yine Taksim İstiklal'e çıkan bütün yollar polis bariyerleriyle çevrilmişti sabahtan itibaren. Otobüs ve Metro seferleri Taksim durağından transit geçiyor, durmuyorlardı. Korkuları o kadar büyüktü ki; Taksim meydanından Tünel'in oraya kadar İstiklal caddesi de dahil her yer polis bariyerleri ve onların başlarına yerleştirilmiş olan çevik ekipleriyle kapatılmıştı.

1800'lü yıllarda Marx; "Avrupa'da bir hayalet dolaşıyor; Komünizm hayaleti" demişti...

Bizde de bir "bir halk ayaklanmasının hayaleti" dolaşıyor. Hayaletten de öte bir gerçeklik... Ve kitlelerin, işçi ve emekçi kitlelerin, özellikle de emekçi kadınların bir kere girdiler mi "devrim meydanı"na bir daha oradan çıkarılmayacağı "kabusu"na uyandırıyor her gün sermaye sınıfı... Bu seferkinin "Gezi" gibi olmayacağını da bilincinde. Ondandır ileri nitelikte olacağını biliyor ve en başından alıyor önlemlerini... "Kızıl Meydan"ı kadınların girmesinin önüne geçebilmek için pek çok önleme başvuruyor.

Taksim geçmişten bugüne stratejik bir öneme sahiptir. Yıllardır sermaye sahipleri Taksim meydanını emekçilere kapırmamak için her şeyi yaptı; çok büyük önlemler aldı. Taksim meydanı işçi ve emekçi kitlelere açıldığında (2010 2011- 2012 yılları - ve gezi) sermaye sınıfı kendini yıkacak olan sınıfın kitlesel gücünü gördü... Milyonların meydana akışını gördü... O meydana devrimin gücünü gördü. O güç karşısında büyük bir korkuya kapıldı... Kitlelerin devasa gücünü her zaman katliam ve baskılarla yok etmeye çalıştı. Taksim'i kitlelere yasakladı. Sanki yasaklar devrimin meydanlarda boyverişini engelleyebilmiş gibi.

Sermayenin Taksim korkusu Devrim korkusudur. Burjuva sınıfı biliyor ki ezilen ve sömürülen sınıfların öfkesi sermayeyi yıkacak düzeye ulaşmıştır, açlığı, yokluğu, yoksunluğu yaşayan, cinayetlere ve şiddetin her türüne maruz kalan, yaşama hakkı elinden alınan işçi ve emekçi kadın kitlelerinin isyan ve öfkesi bir sel olup Taksim meydanından başka başka meydan ve sokaklara taşabilir. Bir kere taşıdığına da hiçbir güç onun önünde duramaz. Özgürlüğüne kavuşmak için önündeki bütün engelleri yıkar geçer...

Her Şey Bizim Emeğimizle Değişecek

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar (EKA), Taksim Tünel Meydanı'na toplanma çağrısı yapmıştı eylem ve basın açıklaması için. İçişleri Bakanı'nın "İstiklal'de yürütmeyeceğiz" açıklamasının ardından tüm Taksim ve İstiklal Caddesi polis bariyerleri ile çevrilmişti. EKA'lı kadınlar da, Tünel'de bulunan Şişhane Metro'su önünde pankartını açarak sloganlarını haykırmaya başladı.

"Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" pankartı ve "Hareket Geç İsyana Et", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" dövizleri açan kadınlar erbanelerle, türkülerle halaylara başladı. Kısa sürede kalabalıklaşan halaylarla coşku arttı.

Emekçi Kadınlar, "Caddeleri bize yasaklayabilirler ama biz her yeri eylem alanına çevirebiliriz" diyerek kadınları davet ettiler ve "Jin Jiyan Azadi", "Kadın Devrim Özgürlük", "Harekete Geç İsyana Et", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" sloganları yükseldi. Kadınlar, "Sınırlarda ölmeyeceğiz; Taciz-tecavüz ve

kadın cinayetlerinde ölmeyeceğiz; Bahar umuttur, eskinin yıkılıp yenisinin doğmasıdır. Her şey değişecek; şimdi kadınların özgürlük zamanı" dediler. "Dünyanın sokakları biz kadınlarla dolu, biz özgür olmak istiyoruz" dediler. "Umutsuzluğa düşmeyin, halaylar bizim, halaylar bizi bekliyor, mücadelede çağırıyor" dediler.

Bir süre s l o -

ganlar, ajitasyon konuşmaları ve türkülerle süren halayların ardından basın açıklaması okundu.

Kadınlar basın açıklamasında; "Yarınlara bugünden sınıf kardeşlerimizle birlikte kuruyoruz. İsyanimız, kadınların isyanı yeni bir toplumu kuracak kadar güçlü -

suya, ulaşım, ekmeğe... yaşamak için gerekli olan temel ihtiyaçlarımızı zam üstüne zam yapıyor...

Biz kadınlara, saldırdıkça saldırıyor. Toplumu tüm insani değerlerden uzaklaştırıp gerileştirmeye çalışıyor. Toplumu çürütmek için her şeyi yapıyor... Tüm bunlara karşı bizim sesimiz, biz kadınların, işçilerin, emekçilerin sesi daha gür; daha fazla çıkıyor...

Cinayetlere, tacizlere, tecavüzlere, şiddete, savaşlara, yoksulluğa karşı haykırıyoruz. HER ŞEY DEĞİŞECEK! ŞİMDİ KADINLARIN ÖZGÜRLÜK ZAMANI! diye.

Ve biliyoruz ki, her şey sosyalizmle değişecek. Bu değişimi baharın müjdecisi gibi biz işçi ve emekçi kadınlar yaratıyoruz" diyerek tüm kadınların dünya emekçi kadınlar gününü kutladılar.

Basın açıklamasının ardından halaylar sürdü. Kadınlar hep bir ağızdan erbanelerle türküler söylediler. Yaklaşık bir saat süren eylem yine sloganlarla ve pankartın ardında toplu fotoğraf çekilerek sona erdi.

İzmir 8 Mart'ı

İzmir'de 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlamaları Alsancak'ta gerçekleştirildi.

Saat 16.00'de ÖSYM önünden başlayan yürüyüş, Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde sona erdi. Yürüyüş kortejinde renkli görüntüler ortaya çıkarken, Emekçi Kadınlar alanı kızıla boyandı ve sık sık "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak" sloganı atıldı.

Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde gerçekleştirilen basın açıklamasının ardından çekilen halaylarla eylem sona erdi.

Emekçi Kadınlar, eylem bitiminde Alsancak Kordon'da oturarak şiirler okuyup türküler söylediler ve çevrenin yoğun ilgiyle karşılaştılar. Dost sohbetlerin ardından alandan ayrıldılar.

Amed'de Coşkulu 8 Mart

Amed'de 8 Mart kutlamaları büyük coşkuyla gerçekleşti. 1 Mart günü startı verilen 8 Mart çalışmalarını bugün gerçekleştiren mitingle sona erdi.

Saat 11.00'de Ofis Kavşağında bir araya gelen kitle, öncelikle burada halaylar ve sloganlara başladı. Geniş polis ablukası eşliğinde gerçekleşen toplanma

bütün kuruluşların gelmesi ile beraber alana doğru yürüyüşe dönüştü.

Kitle pankartlar arkasında "Jin Jiyan Azadi" sloganları atarak arama noktasına geldi. Burada uzun süre bekleyen kitle "Jin Jiyan Azadi", "Siyasi Tutsaklara Özgürlük" sloganları atarak polislin arama noktasını açmasını bekledi. Arama noktasından yine sloganlarla geçen kitle alana gelince başlayan programda halk halaylara başladı.

Konser bittikten sonra sözü alan HDP Eş Başkanı Pervin Buldan kitlenin dünya emekçi kadınlar gününü kutlayarak kadınları mücadeleye davet etti.

Amed/Mücadele Birliği

Kadın İstihdamıyla Övünen Koton'da İşçi Kıyımı

Tanımlarında kadın istihdamı ile övünen Koton, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne bir kaç gün kala yaklaşık 40 kadın işçiyi işten çıkardı. Gebze Güzeller Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Koton Dağıtım Merkezi'nde işyeri koşulları nedeniyle hastalanan ve tedavi gören işçilerle çalışmak istemediklerini belirterek, yaklaşık 40 kadın işçiyi işten çıkardı.

Koton, geçtiğimiz sene de çalışanlarının işten atılmaları, ağır çalışma koşulları, mobbing uygulamaları ve hak gasplarıyla gündeme gelmişti.

Şimdi ise 8 Mart'ın bir kaç gün öncesinde Gebze Güzeller Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Dağıtım Merkezinde

çalışan ve çalışma koşullarından kaynaklı sağlık sorunu yaşayan işçiler, tedavi gördükleri süre gerekeceği gösterilerek ve yasal geçerliliği olan sağlık raporu aldıkları için işten çıkarılıyor. Çıkarılan işçiler arasında Koton'a bağlı çalışan taşeron işçileri de bulunuyor.

Koton, 2016 ve 2017'de Capital Dergisi tarafından "Kadın Dostu Şirketler" araştırmasında ilk 100 firma arasında yer aldı. Şirket çalışanlarının %50'sinin kadın ve yöneticilerinin de %60'ının kadın olmasıyla övünüyor.

Koton dağıtım depolarında yakla-

şık 900 kadar işçi, açlık sınırındaki asgari ücretle ve sendikal haktan yoksun

olarak çalıştırılıyor. Koton karlarını ve mağaza sayısını artırırken, işçilerin yaşama koşulları değişmiyor.

Çalışma koşulları nedeniyle hastalanan, örneğin fitik, varis veya solunum yolları hastalıklarına yakalanan işçiler, doğal olarak hastanelere giderek tedavi görüyor. Aldıkları raporlarla da bunu gösteriyor. Koton patronları ise işyerinde ağır çalışma koşulları nedeniyle sağlığını yitiren ve hastalık sahibi olan işçileri "iş verimi düşen ve iş planlamasını bozan" işçiler olarak görüyor ve bu işçilerle çalışmak istemiyor.

Koton patronları gerek depolarında gerekse de mağazalarında sendika istemiyor. Bunu geçtiğimiz yıl mağazalarda uygulanan işçi kıyımı ile

de göstermişti. Tüm baskılara rağmen Gebze Güzeller Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Dağıtım Merkezi'nde çalışan 900 işçi ağır çalışma koşulları karşısında sendikal örgütlenmeyi de başarmış ve Liman İş Sendikası'nda örgütlenmiş durumda.

Ancak Koton patronları iş yerinde yetki alan sendikanın yetkisine itiraz ederek Toplu İş Sözleşmesi yapılmasını ertelemeye çalışıyor. Bu arada sendikaya üye olan bir kısım işçiyi de işten çıkarıyor sendikal örgütlenmeyi kırmaya çalışıyor.

İşten atılan işçiler, işe iade ve sendikal tazminat davaları ile mücadeleyi sürdüreceklerini belirtiyor.

8 Mart'ı SF Trade İşçileriyle Karşılıdık

SF Trade işçileri sendikalı oldukları için işlerinden atılmışlardı. İşçiler haklarını ve işlerini geri alabilmek için 139 gündür İzmir/Gazimur Ege Serbest Bölgesi önünde eylemler yapıyor.

İzmir Kadın Platformu'nun çağırısı ile 7 Mart saat 15.30'da SF Trade işçilerinin eylem alanı olan Gazimur Serbest Bölge önünde etkinlik düzenlendi.

8 Mart öncesi dayanışmayı büyütmek için bir araya gelen kadınlar Esbaş durağından Gazimur Serbest Bölge önüne kadar "Yaşasın Kadın Dayanışması!", "Sf Trade İşçileri Yalnız

Değildir!", "Jin Jiyan Azadi!", "Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlar Günü!" sloganları ile yürüdü. Etkinlik kısa bir konuşma ile başladı.

Viyan Kadın Korosu'nun sahne almasının ardından açık kürsü kısmına geçildi. Açık kürsüde söz alan kadınlar "Mücadele dayanışma ile büyüyecek" diyerek sık sık kadın dayanışmasına vurgu yaptı. Açık kürsünün ardından etkinlik sonlandırıldı.

Bizler de İzmir EKA olarak Sf Trade işçilerinin yanındaydık ve 8 Mart'ı beraber karşılıdık.

Emekçi Kadınlar / İzmir

Bulgaristan'da Kadınlardan İşgal

Maaşlarının artırılması, çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve sağlık hizmetlerinin ticarileştirilmesine son verilmesi talebiyle uzun süredir mücadele eden hemşireler 28 Şubat Cuma günü Bulgaristan Parlamentosu Sağlık Komitesi'ni işgal etti.

Eylem 1 Mart Cumartesi sabah saatlerinde Boyka Atanasova isimli sağlık emekçisinin işgalin sürdürdüğü Sağlık Komitesi binasındaki pencere pervazına çıkmasının ardından yapılan pazarlıklar sonrası bitirildi.

Sağlık çalışanlarının beş gün boyunca Bakanlar Kurulu binası dışında kurdukları çadırlarda devam eden

protestolarının yetkililer ve basın tarafından görmezden gelinmesi sonrasında bu eylem gerçekleştirildi. Hemşirelerin eylemleri neredeyse bir yıldır devam ediyor.

Kadın Emegi Yedek İşgücü Değildir

DISK Genel-İş İzmir'de, "Kadın Emegi" adlı etkinlik gerçekleştirdi. Etkinlikte, Bergama'da AKP'li belediye başkanı tarafından işten çıkarılan 3 kadın işçi Nazlı Deniz Tan, Alev Çakır ve Gonca Çetin de yer aldı.

12 Mart günü Konak'ta bulunan Selahattin Akççek Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilen etkinliğe DISK, Genel-İş, DİSK Ege Bölge Temsilciliği, DİSK'e bağlı sendika temsilcileri ve çok sayıda kadın katıldı.

Etkinlikte kürsü konuşmalarının öncesinde "Kadın Yaşam Özgürlük" sloganları ile sahneye çıkan Genel-İş 2 No'lu Şubesi Kadın Komisyonu "Kadınlar ülke nüfusunun %50'sidir. Sözde değil özde eşitlik istiyoruz" diyerek "Kadın Katliamına Hayır" pankartı açtı. Etkinlikte, Bergama'nın AKP'li belediye başkanı tarafından işten çıkarılan 3 kadın işçi Nazlı Deniz Tan, Alev Çakır ve Gonca Çetin de yer aldı. Arkadaşları adına bir konuşma yapmak için sahneye davet edilen Nazlı Deniz Tan; "2019 Mart yerel seçimlerinin ardından göreve gelen Bergama Belediyesi'nin AKP'li yönetimi, bundan 33 gün önce biz üç kadını ekmeğimizden etti, işten çıkardı. Bize tebliğ edilen yazıda verim düşüklüğü gösterildi. Yazmayan esas sebep ise tüm baskılara rağmen anayasal hakkımız olan sendikamızı değiştirme-

mizdi. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar sendikamızdan vazgeçmedik. Mücadele inadımızla işten çıkarıldığımız günden bu yana Bergama Belediyesi önünde eylem yapıyoruz" dedi.

Nazlı Deniz Tan ayrıca "Bugün ülkemizde kadın işçilerin emeği yedek iş gücü olarak değerlendiriliyor. İşten çıkarmalarda ilk tercih kadınlardan yana oluyor. Haklarımız elimizden alınıyor. Otoriter iktidarlar varlıklarını sürdürürebilmek için bizlerin haykırışlarımızı susturmak istiyor ve baskıyı, şiddeti artırıyor. Ama biz kadınlar baskılara boyun eğmiyoruz ve yeryüzünün, Türkiye'nin her yerinde yoksulluğa, işsizliğe, köleliğe, savaşlara, doğa ve yaşam alanlarının talanına direniyoruz. Biz önce insan sonra kadınızdır. Tüm zorbalara karşı, yaşamlarımıza, emeğimize, kimliğimize sahip çıkıyoruz. Yaşasın kadın dayanışması, yaşasın DİSK, yaşasın örgütlü mücadelemiz" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

8 Mart'ta Adana

163 yıl önce New York'ta yakılarak öldürülen işçi kadınların kanyıyla yazıldı 8 Mart. Ve 163 yıl önce olduğu gibi bugün de işçi/emekçi kadınlarımız taze, tecavüze uğruyor, şiddet görüyor, katlediliyor ve evlerinde, işyerlerinde zincirlere bağlanıyor...

"Şimdi Kadınların Özgürlük Zamanı!" diye yola çıkan biz Emekçi Kadınlar/DÖB'lü Kadınlar yıllardır katledilen, ikinci plana atılan kadınlar için, özgürlüğümüz için mücadelemize devam ediyoruz.

Bu şiarımızla Adana'da düzenlenen 8 Mart'a, Emekçi Kadınlar (EKA) ve DÖB'lü Kadınlar olarak "Şimdi Kadınların Özgürlük Za-

manı" pankartımız ve "Dünya Kadınların Emegiyle Güzelleşir", "Vardık, Varız, Varolacağız!", "Jin, Şores, Azadi!" dövizlerimizle katıldık.

Adana Kadın Platformu tarafından düzenlenen 8 Mart, Adana'da saat 13.00'da Kasım Gülek Köprüsü'nden yürüyüş ile başladı. Birçok kurumun katıldığı yürüyüşte bizler de ajitasyonlarımız ve sloganlarımızla yerimizi aldık.

Uğur Mumcu Meydanı'nda sonlanan yürüyüşün ardından kadın milletvekilleri konuşma yaptılar. Sonrasında Ekmek ve Gül Korosu ile MKM Müzik Topluluğu tarafından müzik dinletisi yapıldı, halaylar çekildi.

Ancak birçok ilde olduğu gibi Adana'da da 8 Mart feministler tarafından düzenlenmişti. İşçi kadınların yakılması nedeniyle gündeme gelen Dünya Emekçi Kadınlar günü, feministler tarafından yalnızca Kadınlar Günü olarak kutlanıyor, "festival tadında" içi boş bir biçimde düzenleniyor. Bu noktada biz komünist kadınlara düşen, kapitalist sistem tarafından iki defa ezilen işçi/emekçi kadınların gününü devrimcileştirmek, bir burjuva ideolojisi olan feminizmden kurtarmaktır!

Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!

Adana/EKA-DÖB'lü Kadınlar

Londra'da Erken Kutlama

Londra'da 8 Mart, Million Women Rise öncülüğünde 7 Mart Cumartesi günü kutlandı. Londra Bond Street üzerinde Meksika'dan Kürdistan'a Türkiye'den Arjantin'e kadar birçok kesimden gelen binlerce kadın rengarenk görüntüler oluşturdu.

Kadınların gündeminde yaşadıkları şiddet ve eşitsizlik vardı. Kadınlar kortej halinde Londra'nın en işlek caddesi Oxford Street üzerin-

den Trafalgar Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti.

Kadınların danslar eşliğinde şarkılar söylediği eylemde, Las Tesis dans performansı da sergilendi. Yürüyüş boyunca kadınlar "Ne istiyoruz? Güvenli sokaklar. Ne zaman istiyoruz? Şimdi, birlik olan kadınlar asla yenilmezler" sloganlarını haykırdı.

Eylem Trafalgar Meydanı'nda sona erdi.

İzmir'in Duvarları Renklendi

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşırken EKA-Emekçi Kadınlar ve DÖB'lü Kadınlar İzmir'de yazılama çalışmaları yaptı. "Harekete Geç! İsyane Et!", "Kadın Devrim Özgürlük!" sloganları sokakları süsledi. Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlarının Kapitalizme Karşı Savaş Günü!

İŞÇİ SINIFI DEVİRİMCİ BAKIŞLA ÖZGÜRLEŞECEKTİR

İ.Cevat Çetiner

Önce asgari ücret görüşmeleri ve ardından da metal iş kolunda TİS süreci yaşandı. Yaklaşık 3 ayı bulan tüm bu süreç, işçi sınıfı açısından oldukça hareketli geçti. Ve sendikaların, patronlarla hükümetin taleplerini esas alan sözleşmeleri imzalamalarıyla noktalandı.

Hemen ardından tüm süreci, sendikalar, sendikaların ihaneti ve bunun önüne geçmek için ne yapılması gerektiği üzerinden ele alan yorumlar kapladı ortalığı. Hatta ne denli öngörülü olduklarını göstermek için, "biz böyle yapacaklarını öngörüp, yazmıştık" deme gülünçlüğüne düşenler bile çıktı. Tüm bu süreci ele alışları ve öngörülerinden ibaret olanların, sürecin sonunda çıkarabildikleri sonuç ise, işçilerin daha iyi bir TİS için mevcut sendika yöneticilerinden kurtulup daha iyi bir sendikal örgütlenmeye kavuşmaları ve bunun için de taban örgütüllükleri -komiteler- yaratmalarının gerekliliği oldu. Bu sonucun doğal bir uzantısı olarak da sosyalist bilinçli işçilerin, devrimci ve ileri işçilerin önüne işçi sınıfının bu sonuca ulaşmasına önderlik etme görevini koydular. Bu öngörü ve kavrayış yeteneğine bu sonuç yaraşır zaten!

Reformizm ve ortalama sol tarafından sendikalizm öylesine içselleştirilmiş durumda ki, işçilerin sohbetlerinden, mektuplarından, eylemlerde ortaya koydukları tavırdan, işçi sınıfının nihai kurtuluşu aşkına en ufak devrimci bir sonuç çıkarmayı bile başaramayacak haldeler. 3 aylık yoğun süreçten devrimci bir kaç sonuç çıkarırlar diye umulanlar bile (dünyada esen devrim rüzgarına dair kurdıkları şatafatlı cümlelerin hatırına), yanılılarıyla baş başa kaldılar bu yüzden.

Böylece reformist ve ortalama sol anlayışın, sınıf hareketine yaklaşımının sendikalist sınırları aşmadığı bir kez daha görülmüş oldu. Ufukları ve pratik politikaya yaklaşımları, burjuvaziyle daha iyi bir sözleşme imzalamanın ve bu

amaçla masaya daha güçlü oturmak için hazırlık yapmanın ötesine geçemiyor. Hiçbir şey –ne dünyadaki gelişmeler ne de yeni başlarında işçilerden yükselen ses- uzlaşmacıların bir adım dahi ileri gitmelerini, burjuvaziye masaya oturma hayalinin ötesine geçmelerini sağlamadığı gibi; ortalama solda, pratik politikalara döne döne uzlaşmacılarla aynı noktada buluşmaktan kendilerini kurtarıyorlar.

Bir "sözleşme sosyalistliği" yeri geliyor TİS'te kendini gösteriyor, yeri geliyor anayasal sözleşme arayışında, yeri geliyor dinci-gericilikle kurulan sofalarda, yeri geliyor Gezi gibi bir ayaklanmayı kıyırktan taleplerle sonlandırma arayışında vb. Böyle olduğu için de, Türkiye ve dünyada yaşanan gelişmeler ne öngörülerini ne de çıkardıkları sonuçlar üzerinde hiç bir devrimci etki yaratmıyor. Ele aldıkları her şeyi (teoriyi, stratejiyi, taktiği, politikayı, mücadeleyi) sendikalizm mikrobuyla kötürümleştiriyorlar. Açık ki, sınıf hareketini bulunduğu noktadan daha ileriye taşımak isteyen, komünizm ve devrim mücadelesini zaferle taçlandırmak isteyen sosyalist bilinçli işçiler, bu yaklaşımla amaçlarına ulaşamazlar.

Oysa bu süreçte, işçi sınıfı içinde yaşamakta olan devrimci mayalanmayı ortaya koyan olgulara bolca tanık olduk. Örneğin Bursa mitingindeki işçilerin, "Ev-iş-ev-iş istemiyoruz. Sosyal yaşam istiyoruz. Sosyal yaşam için de adam akıllı makul gelir istiyoruz. Onlar dayatarsa bizde dayatırız" sözleri ve bu çığlığın yükseldiği mitingde katılanların asıl olarak genç işçiler olması gibi.

Sınıfın devrimci partisinin yapması gereken gözler önünde yeşeren bunun gibi devrimci olguları tespit etmek; bunları açıklarak ileri, devrimci, sosyalist bilinçli işçilerin bu olguların işaret ettiği devrimci olanakları, gelişmeleri kavramalarını sağlamak; bu olgularla gerek sınıfın gerekse toplumun diğer alanlarında

yaşanan gelişmelerle bağını ortaya koymak ve böylece devrimin nesnel gücünü somutlamak ve nihayetinde, bu durumu besleyip büyütecek devrimci taktik ve politikaları oluşturarak devrimin askeri ve siyasal ordusunu oluşturmaktır. Reformistlerin, ortalama solun yapmadığı ama Leninistlerin yaptığı budur.

Tabi ki, devrimci olguları ve süreçleri başka bir ifadeyle olgu ve süreçlerin barındırdığı devrimci yanı görebilmek için, öncelikle yaşamı devrimci bir bakışla ele almayı başarmak gerekir. -Ve elbette doğru bir öğretinin yol göstericiliği- Devrimci bakıştan yoksunluk, değil olguların, süreçlerin devrimci yanını görmeyi; insanın burnunun dibinde yeşeren devrimi dahi görmesini engeller. Bu yüzden sosyalleşme talebi, fabrikadaki işçinin, okuldaki öğrencinin, mahalledeki emekçinin bir çığlığı olarak ne kadar yankılanırsa yankılsın, eğer devrimci bir bakış yoksa, bu çığlıkta yatan tarihin en köklü isyanı da görülemez, anlaşılabilir. Hatta bunu, gençliğin burjuva yaşama özentisinin dışı vurumu olarak görüp, küçümseyenler dahi çıkar.

İşçi sınıfından ve emekçilerden yükselen sosyalleşme, sosyal bir canlı olduklarının görülmesi çığlığı, insana kendini sadece bir birey olarak duyumsatan, sadece yaşamak için savaşım verir hale getiren ve dolayısıyla her şeyi dolaylımsız gereksinmelerine (beslenme, üreme) bağlı kılan, kendini insan türünün bir temsilcisi olarak duyumsatan hale getirerek tüm insanal niteliğini kaybettiren özel mülkiyet düzenine karşı bir isyandır. Bu çığlıkta, insanın doğaya ve kendi cinsine karşı gelişmiş yabancılaşmaya, insani kendi cinsinin temsilcisi değil de düşmanı haline getiren özel mülkiyete isyan yatar.

Ve bu isyanı daha da önemli kılan, özellikle gençliğin, insanların maddi ve manevi ihtiyaçlarını karşılayacak kadar büyük bir zenginliğin oluşmuş olduğunu görmeleridir. Bunu bilimsel bir çözümlemeyle değil, içinde yaşadığı koşulların

sıradanlaştırarak her gün karşılarına çıkardığı verilerle görmeleridir. Bu, sosyalleşme çığlığının, özel mülkiyet düzenini yıkmaya yönelik pratik bir anlam kazandırmaktadır.

Bu süreçte yaşanan bir başka gelişmeye, Gebze mitingine bakalım. Bu mitingte katılan işçilerin ana gövdesini yine genç işçiler oluşturuyordu. İşçiler mitingte hazırlıklı, planlı gelmişlerdi. Sendikalarından çok daha ileri sloganlar attıkları gibi, sendikaların gevşekliği morallerini bozmuyordu. Aksine, mevcut durumda ne yapmaları gerektiğini tartışıyorlardı. Kadın işçilerin ise belirgin katılımı göze çarpıyordu, vb.

İşçi sınıfının ve insanlığın kurtuluş mücadelesini verenlerin bu tablo karşısında asıl neyin üzerinde durması gerekir? Mitingde karşımıza çıkan bu olguların devrimci niteliği, aralarındaki ilişki ve nihayetinde, resmin bütünlüklü halinin devrimin nesnel ve önel koşulları hakkında bize ne anlattığı üzerine durması gerekir. Ekonomik-politik kriz içindeki bir toplumda, gerek bu tablonun gerekse bu tabloyu oluşturan tek tek öğelerin devrimin zaferi için yarattığı imkanlar, olanaklar üzerine durması gerekir.

Devrimci sınıf partisi bununla da yetinmez. Gebze ve Bursa mitingleri arasındaki bağı, bütünlüğü, bütünselliği görür, ortaya koyar. Bu mitinglere gelene kadarki irili ufaklı işçi eylemlerini, toplumsal gelişmeleri bu tabloya dahil eder. Ve böylece Bursa mitingindeki genç işçilerin sosyal bir yaşam için kararlı mücadeleye verme iradeleriyle, Gebze mitingindeki genç işçilerin, kadınların devrimci kararlılığının tarihsel ve güncel anlamına ulaşır! Türkiye'de -ve tabii dünyada- toplumla toplumun kapitalist örgütleniş arasında süre gelen savaşıma ve bu savaşın ne denli derinleştiğine. Devrimci sığrama için ne büyük enerji biriktirdiğine. Bunları görür, kavrar, ortaya koyar ve tüm çabasını bu gerçekliğe göre şekillendirir. Devrimci politika ve

taktik bu sayede üretilebilir ancak.

Reformist ve ortalama sol ise, başta da söylediğimiz gibi, dikkatini haklar ve özgürlükler konusuna, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme üzerine yoğunlaştırmıştır. Burunlarının önünde yeşeren devrim, onlar için halen görünmez haldedir. Tarihsel süreçte diyalektik bakıştan yoksun oldukları için, yaşananları halen "eksilme ya da artma olarak, tekrar olarak" görmeye ve anlamaya devam etmektedir. Türkiye'de ve dünyada siyasal, ekonomik, kültürel, bilimsel-sosyal alanda gördükleri gelişmeleri sıralamanın; geçmişe göre nerelere artma ve eksilme olduğunu söylemenin bir adım ötesine geçememektedir.

Yani toplumsal süreci, bu sürecin içindeki tüm olgular arasındaki karşılıklı ve sıkı bağ içinde, bütünlüğü, bütünselliği ve görece istikrarlılığı içinde yani yeni yapısı, niteliği içinde ele alamamaktadır. Böylece her geçen gün daha fazla ekonomizm-sendikalizm batağına batmakta, battıkça, diyalektik kavrayıştan daha fazla kopmaktadır.

Böyle olduğu için de, işçilerin "bak kardeşim, ben huzursuzum. Evin içinde öfkeden bazen ne yapacağımı bilemiyorum. Bunu sadece ben de değil, komşularımda da görüyorum. Yaşadıklarımız normal değil, biz sessiz durduğumuz için bunlar yaşanıyor. Bu böyle devam etmeyecek. Yeter diyorum bazen, sokağa çıkmalyız, durdurmalıyız diyorum. Bunu ancak biz yapabiliriz" demeleri dahi, reformistlerin ve ortalama solun bakışı, pratik politikası üzerinde bir etki doğurmamaktadır. Ekonomizm ve sendikalizm, gözleri kör kulakları sağır etmiş bilinçleri dumura uğratmıştır. Bu yüzden altını bir kere daha çizerek belirtelim, ileri, devrimci sosyalist bilinçli işçiler, devrim ve sosyalizm mücadelesini zaferle taçlandırmak için, sendikalizmle-ekonomizmle aralarına kalın bir çizgi çekmek zorundadırlar. Bu çizgiyi çekmiş olanlar, Leninistlerdir.

Nesko Maden İşçileri Kazandı

Çanakkale'nin Yenice ilçesinde bulunan Nesko Madencilik işçileri 26 Şubat'ta başlattıkları eylemi dün gece sonlandırdı.

İşçi sağlığı ve iş güvenliğinin sağlanması, birikmiş maaşlarının ödenmesi, sendikal özgürlük talepleri ile yerin 140 metre altına kendilerini kapatan madenciler, Çanakkale Valisi Orhan Tavlı ile yaptıkları görüşmelerin ardından, taleplerinin karşılanması konusunda kefil olduğu sözünü almaları üzerine eylemlerini sonlandırdı.

DİSK Dev Maden-Sen yaptığı açıklamada, "Nesko maden işçilerinin direnişi 7. günde kazanımla sonuçlandı. Nesko maden işçilerinin direnişi bugün yapılan

etkinliğin ardından kaymakamın yeniden yeraltındaki işçi arkadaşların temsilcileri ile görüşüp işçi alacaklarının bugün ödemesi yapılan Ocak ayı maaşı ile birlikte önemli bir kısmının ödendiğini geriye kalan alacaklardan şubat ayı maaşı kadem tazminatı vb. alacakların da bir ay içerisinde ödeneceğini söyleyerek bu sözün tabiki Çanakkale valisi ve yetkili bakanların yapacağı belirtmiştir. Direnişteki arkadaşlarımız bu taahhüdü teminat sayarak direnişi sonlandırma kararı almışlardır. Yeraltından çıkan arkadaşlarımız sağlık kontrolü için hastaneye gittiler. Sendika olarak bu sürecin sonuna kadar takipçisi olacağımızı belirtiyoruz" dediler.

etkinliğin ardından kaymakamın yeniden yeraltındaki işçi arkadaşların temsilcileri ile görüşüp işçi alacaklarının bugün ödemesi yapılan Ocak ayı maaşı ile birlikte önemli bir kısmının ödendiğini geriye kalan alacaklardan şubat ayı maaşı kadem tazminatı vb. alacakların da bir ay içerisinde ödeneceğini söyleyerek bu sözün tabiki Çanakkale valisi ve yetkili bakanların yapacağı belirtmiştir. Direnişteki arkadaşlarımız bu taahhüdü teminat sayarak direnişi sonlandırma kararı almışlardır. Yeraltından çıkan arkadaşlarımız sağlık kontrolü için hastaneye gittiler. Sendika olarak bu sürecin sonuna kadar takipçisi olacağımızı belirtiyoruz" dediler.

Öz Merkez Maden İşçileri Yine Eylemde

Ermenek Öz Merkez maden işletmesinde çalışan işçiler, daha önce yaptıkları eylem üzerine patronun verdiği ödeme sözünü yerine getirmemesi üzerine tekrar eyleme başladılar.

Patronun ödeme sözünü yerine getirmemesi üzerine Bağışsız Maden İşçileri Sendikası, patronun bu tutumuna karşı 5 Mart günü işçilerin hem Ermenek'te hem de Konya'da şirket önünde eylem yapacaklarını duyurdu.

Sendika, işçilerin tüm talepleri kabul edilinceye kadar eylemi sürdüreceğini belirtti.

2019 Yılında Ağustos ayından beri ücretleri ödenmeyen işçiler, 2019'un Aralık ayının ilk haftasından sonra da iş verilmeyerek "kendi istekleriyle" çıkışlarını istemeye zorlanmıştı.

Öz Merkez maden işçileri, Şubat ayında ise yeni işçi alımlarının başlaması üzerine eyleme başlamıştı. Patronun sözlü taahhüdü üzerine işçiler, 15 Şubat'ta eylemi sonlandırmıştı.

Seoil Plastik İşçileri Grevde

Kocaeli Kartepe'de Arslanbey Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan Güney Kore firması Seoil Türkiye Fabrikası'nda 2 Mart itibarıyla işçiler greve başladı. İlk 6 aylık ücret zammı ve ikramiyeye konusunda anlaşma sağlanamayınca sendika grev kararı aldı.

Lastik İş Sendikası'nın örgütlü olduğu SEOIL Plastik'te çalışan işçiler geçtiğimiz Haziran ayında örgütlenmeye başlamış, Temmuz ayında da yetki belgesi alınmıştı. Bunun üzerine SEOIL Plastik patronu ve sendika arasında TİS görüşmeleri başladı. Aradan 60 gün geçmesine rağmen anlaşma sağlanamadı; zorunlu arabulucu sürecinden de anlaşma çıkmadı. Bunun üzerine Şubat ayında grev kararı alındı.

SEOIL Plastik iş yerinde günün ilk vardiyasıyla başlayan greve destek için yine Lastik İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Kolsan Lastik İş işçileri, gelerek SEOIL Plastik işçilerini ziyaret etti. İşçiler, "Bu İş Yeri Grev Var" yazılı pankartın önünde "Dünya Yerinden Oynar İşçiler Birlik Olsa" ve "İnadına Lastik İş" sloganları attılar. İşçilerin grevi sürüyor.

Haydarpaşa İşçileri İş Bıraktı

Haydarpaşa tarihi kazı alanında çalışan yüzlerce işçi 4 aydır maaşlarının ödenmemesi üzerine 12 Mart günü iş bıraktılar.

Haydarpaşa İşçi Komitesi bir açıklama yaparak, "4857 sayılı İş Kanununun 34. maddesindeki hakkımızı kullanıyoruz ve iş yapmayı reddediyoruz" dediler.

İşçilerin iş bırakması üzerine KKC (Kalyon-Kolin-Cengiz) Marmaray ortaklığının Ege Yapı Ray alt yüklenici firması patronu Aytaç Doğan, şantiyeye gelerek işçilere "Maaşları geç ödüyoruz. Buna dayanabilen ancak gel-sin" dedi. Bundan sonra da çalışma koşullarının böyle olacağını da itiraf etmiş oldu. Gerekçe olarak da yüklenicisi olduğu Kalyon-Kolin-Cengiz ortaklığından para alamamasını gösterdi. Bu koşullara dayanamayacak işçilerin çıkışlarının verileceğini, alacaklarını da 20 Mart Cuma günü ödeyeceğini taahhüt etti.

Ancak patronlar eylemin hemen ertesi günü çalışmaya devam etmek isteyen işçilerin tüm alacaklarını, fesih hakkını kullanmak isteyenlerin ise ihbar ve kıdem tazminatları dahil tüm alacaklarını ödedi.

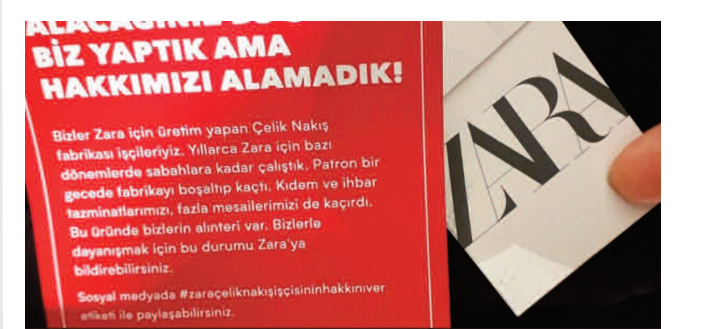

"Bizi Görmeye Alışınlar"

İzmir Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan ve Zara, Bershka gibi Inditex grubu markalarına üretim yapan Çelik Nakış işçileri 3 Mart günü eyleme başladılar.

İşçiler, 4 Mart günü Forum Bornova AVM'deki Zara mağazası önüne gelerek, "Bol ışıklı, çok pahalı, bol emek sömürsünün olduğu bu mağazaların önünde bizi görmeye alışınlar. Haklarımız ödenmediği koşulda bütün mağazaların önünde sesimizi duyurmaya devam edeceğiz" dedi.

İşçiler, emniyet ve AVM güvenlik görevlilerinin engellemelerine rağmen eylemlerini sürdürerek, "Bol ışıklı, çok pahalı, bol emek sömürsünün olduğu bu mağazaların önünde bizi görmeye alışınlar. Haklarımız ödenmediği koşulda bütün mağazaların önünde sesimizi duyurmaya devam edeceğiz" dediler.

“İşçileri Koruyun”

İtalya'nın Campania eyaletinde bulunan Pomigliano şehrindeki Fiat fabrikasında işçiler fabrika yönetiminin Koronavirüs konusunda yeterli önlemleri almaması nedeniyle 10 Mart günü greve çıktı.

Yaklaşık 5 bin kişinin çalıştığı fabrikada saat 14.00 civarında işçiler kendiliğinden üretimi durdurdu.

Şu ana kadar virüsten 631 kişinin hayatını kaybettiği İtalya'da, en çok satan arabalardan biri olan Fiat Panda'nın üretim bandında çalışan işçilerin grevi kısa sürede bütün fabrikaya yayıldı.

1 Mart günü de DİSK bir açıklama yaparak, “Koronavirüs'e Karşı İşçileri Koruyun!” dedi.

DİSK Yönetim Kurulu adına Genel Başkan Arzu Çerkezoğlu, “Uluslararası bir kriz halini almış olan Yeni Koronavirüs Hastalığı'nın (COVID-19) ülkemizdeki varlığı, Sağlık Bakanı tarafından gece yarısı yapılan bir basın açıklaması ile resmen tanınmış oldu. Öncelikli olarak vurgulamak gerekir ki, bu süreçte başta Sağlık Bakanlığı olmak üzere devletin ilgili tüm kurumları şeffaf davranmalı; kamuoyunu hızlı ve doğru bilgilendirerek spekülasyonlara fırsat vermemelidir” diyerek sağlıklı çalışma ortamı ve koşulları yüzünden her yıl yüzlerce işçinin hayatını ve sağlığını kaybettiği ülkemizde, işçilerin Koronavirüs salgını karşısında tehdit altında olduğunu söyledi.

Açıklamada, “İşyerleri işçilerin topluca bir arada bulunduğu yerlerdir. İşçi sağlığı ve iş güvenliğinin bir parçası olarak işyerlerinin hijyenini sağlamak

işveren; bunu denetlemek ise devletin görevidir. İşverenleri, işçilerin bir arada buldukları ortamların ve ortak kullanılan tuvalet, yemekhane, kantin gibi alanların hijyenini acilen sağlamaya, işçi sağlığı kapsamında alınması gereken tüm tedbirleri almaya, işyerlerinde koruyucu sağlık hizmetlerini uygulama-

maya, çalıştıkları sürede verilmesi gereken molalara saygı duymaya ve tüm işçilere koruyucu malzeme temini noktasında sorumluluklarını yerine getirmeye çağırıyoruz. Tuvaletlerinde sabun ve peçete dahi bulunmayan, yemekhanelerinde böceklerin gezdiği işyerlerinin yarattığı tehdit bugün tüm ülkeyi, hatta dünyayı tehdit edecektir.

İşçilerin şüphe ya da tedavi durumunda işlerinden uzakta (karantinada ya da tedavi altında) geçirecekleri sürede geçimleri garanti altına alınmalı, ücretli izin ya da hastalık izni gibi hakları açık şekilde tanınmalıdır” dedi.

İşçilere tanınan bu hakların ve sorumlulukların denetleyicisinin kamu olduğunu söyleyerek, işçilerin patronların “iyi niyetine” terk edileceğini vurguladı, “İşçilerin yasal haklarını kullanmalarına engel olan işverenler kamu sağlığını tehdit ettikleri için yargılan-

malı, 'kriz' bahanesiyle alması gereken önlemlerden kaçınanlar cezalandırılmamalıdır” dedi.

“Virüsün yayılma hızına etki eden önemli faktörlerden biri de yoksulluk ve buna bağlı sağlıklı yaşam koşullarıdır. Yeterli beslenme şansı olmayan, insan sağlığını tehdit edecek şekilde rutubetli ve bakımsız evlerde oturmak zorunda kalan, sağlık hizmetlerine erişim şansı olmayan/kısıtlı olanlar daha ağır bir tehdit altındadır” denilerek, başta sağlık olmak üzere, kamusal hizmetlere erişimin tümüyle parasız hale getirilmesi ve yaygınlaştırılması istendi. Aynı şekilde hijyen ve ısınmanın bu virüsten korunmanın şartlarından olduğu söylenerek, her eve belli bir miktar içme suyu ve doğalgazın ücretsiz olarak sağlanması gerektiği, geçmiş borçlar nedeniyle su ve doğalgaz kesintileri yapılmaması istendi. Bunun dışında işçilere de virüsten korunma yolları da tarif edildi açıklamada.

Açıklama, “İşçiler, işyerlerinde alınması gereken kurumsal ve kişisel önlemleri sağlamak için işçi sağlığı ve iş güvenliği kurullarını acil toplantıya çağırmalı, yukarıdaki tedbirlerin eksiksiz olarak alınmasını sağlamalıdır.”

Bu süreçte, başta Sağlık Bakanlığı ve Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı olmak üzere sorumluluğu olan tüm kurumları hızla sorumluluklarını yerine getirmeye, işçilerin korunması için alınması zorunlu olan önlemleri derhal almaya çağırıyoruz” denilerek sonlandırıldı.

Babacan Port Royal İşçileri Eylemde

Küçükçekmece'de bulunan Babacan Port Royal Şantiyesi'nde Prohas adlı taşeron firmada çalışan ve 2-4 aydır ücretleri ödenmeyen 19 işçi, ücretleri ve sosyal haklarının ödenmesi talebiyle İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK) Hazırlık Komiteleri ve Emeğin Gücü Derneği ile birlikte eyleme çıktı.

İşçiler, 10 Mart günü, şantiyenin proje müdürü ve iş teknik sorumlularına taleplerini ilettiler.

Yetkililer, taşeron Prohas firmasıyla aralarında sorun olduğunu belirterek işçilerin haklarının ödenmesi konusunda net bir tarih vermediler.

İşçiler kiminin iki aydır, kiminin ise 4 aydır ücret alamadığını ve bir haftadır da koşullarda beklediklerini söylediler.

Hiç ödeme yapılmadığı için kimi arkadaşlarının ısrahlık olduğunu söyleyen işçiler ödeme konusunda net bir tarih verilmemesi üzerine eylem kararı aldılar.

Bunun üzerine yaptıkları eyleme İTK, "Babacan Port Royal işçileri Yalnız Değildir", Emeğin Gücü Derneği ise "İşçiler Köle Değildir" pankartları ile katılarak işçilere destek verdiler. Eylemde "İnşaat İşçisi Köle Değildir", "Babacan Port Royal Şaşırma Sabrımızı Taşırma" sloganları atıldı.

Bir süre sonra biri şirketin avukatı iki kadın, işçilerle ve polisle görüşmeye geldi.

Yapılan görüşme sırasında avukat işçilere, "Sizin burada durmaya hakkınız yok" türünden söylemlerde bulundu ve işçilerin oradan uzaklaştırılmasını istedi polisten.

İşçilerle polis ve şirket avukatı arasında yaşanan tartışmaya müdahil olan avukat Yusuf Uçar tartışma sırasında polisler tarafından gözaltına alındı. Yaşanan tartışmalardan sonra yapılan kimlik tespitinin ardından serbest bırakıldı.

İşçilerin eylemi devam ederken, eşyalarının koğuştan çıkarıldığına dair bilgi geldi, hemen ardından işçilerin telefon-

larına iş çıkışlarının verildiği mesajları düşmeye başladı ve işçilerin çıkışlarının yapıldığı görüldü.

İki işçi gittiklerinde bütün eşyalarının çantalara ve çuvalara doldurularak çamurun içine şantiye girişinin dışına atıldığını gördüler. İşçilerin yiyecekleri, orada kullandıkları eşyaları, kapacakları ve kitapların çamurların içine atılmış vaziyeteydi.

Bunun üzerine tüm işçiler şantiyeye gittiler ve giriş kapısının önünde tüm eşyaların çamurların içine atıldığını gördüler. Kaldıkları konteynıra gitmek isteyen işçiler, girişte şirket çalışanları tarafından engellenince tartışma yaşandı.

Tartışma sırasında polis ekipleri de gelecek işçilere hukuksuz bir şey yapmamaları, huzuru bozmamaları yönünde uyarıda bulundu. İşçiler de "hukuksuz davranıp eşyalarımızı atanlara sesiniz çıkmıyor" diyerek tepki gösterdiler.

İşçiler ve avukatlar polisin sürekli "burada durmayın gidin hakkınızı yasal yoldan arayın" demesine tepki gösterince kısa bir arbede yaşandı.

İşçiler, "Biz aylardır maaş almıyoruz, hakkımızı istiyoruz diye eşyalarımızı çamurlara atılıyor. Gözünüzün önünde hukuksuzluk yapıyor. Bize saldırıyorsunuz" diyerek tepki gösterdiler.

Bu arada işçilerin iş çıkışları SGK'ya "istifa" olarak bildirildi. İşçiler buna daha da öfkelenerek, bu yapılanlar hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını söyleyerek tekrar satış ofisi önüne geçerek sloganlarla eyleme devam ettiler.

İşçiler, 11 Mart günü yaşananlar hakkında savcılığa suç duyurusunda bulduktan sonra yeniden satış ofisi önüne, eylem alanına geldiler. Bu defa yetkililer işçilerle konuşmak için bekliyorlardı. Yetkililer, işçilerin alacaklarının hesaplanması ve ertesi gün görüşmek üzere randevulaştılar.

İşçiler, ücretlerini 16 Mart Pazar günü alacakları sözünü aldılar.

Fillo Lojistik İşçileri Kazandı

Diyarbakır'da Fillo Lojistik'te çalışan işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınması, çalıştıkları pazar günlerinin sigorta primlerinin yaptırılması, fazla mesailerinin ödenmesi ve gelecekteki mesailerinin kayıt altına alınmasını talep ettikleri için işten çıkarılan işçiler bir haftadır Beykoz'daki Fillo Lojistik Genel Merkezi önünde sürdürdükleri eylemi örgütlülükleri ve kararlılıklarıyla kazanımla sonuçlandırdı.

5 Mart günü Fillo Lojistik yetkilileri işçilerle görüşme yaparak taleplerini kabul ettirdi; işçilerin alacakları hesaplandı. Ve ödemelere ilişkin protokol hazırlanmaya başlandı.

İşçiler yapılan görüşme sonrasında Beykoz'da kendilerine destek veren esnaf ve çevrede oturanları ziyaret ederek ve çiçek vererek destekleri için teşekkür etti.

İşçiler, görüşmenin ardından İşçi Temsilcileri Konseyi Hazırlık Komiteleri, Emeğin Gücü Derneği ve emek dostlarıyla sıcak çaylar eşliğinde sohbet etti.

Fillo Lojistik İşçileri protokolün imzalanmasının ardından Diyarbakır'a dönecek.

BİR UYGARLIK ÇÖKERKEN

Sinan Kaleli

Borsalar için 9 Mart günü yine bir "Kara Pazartesi" idi. Yaygın tabirle bütün borsalar çakıldı. Ve art arda "sigortalar" devreye girdi, işlemler durduruldu. Pazartesi ve sonrasında borsalar çöküş yaşadı: ABD %10, Kanada %12, Fransa %12, Almanya %12, İtalya %17, İspanya %14, Japonya %10, kapitalist Kore %8, Rusya %15, Avustralya %7, Yeni Zelanda %8...

20 Ocak'tan bu yana tam 17 trilyon dolar buharlaştı. Oran ve miktar açısından sermaye kayıp/imha hızı 2008 krizini aşmış durumda.

Tam da bu dönemde Suudi Arabistan (OPEC) ve Rusya arasında patlak veren petrol savaşı fiyatları hızla düşürmeye başladı. Rusya'nın, petrol fiyatları varil başına 15-20 dolara düşerse petrol üretimini sürdürebilecek tek ülke olduğu belirtildi. Bu düşüş herkesten çok ABD'li kaya petrolü üreticileri için yıkıcı. Zira 50 doların altındaki fiyat, üretim maliyetini karşılamıyor. BP hisseleri %20'ye yakın, Shell %18, Chevron (ABD) %14, Total (Fransa) %17 değer yitirdi. Enerji sektörü dibi görmüş durumda.

Salgınla birlikte turizm, uluslararası taşımacılık ve ulaşım sektörüne uğradı. Turizm sektöründe iptal oranları %80'e ulaştı. İşletmeler, eğlence merkezleri, gastronomi sektörü, mağazalar... bir bir karantina kapsamına alındı. Böylece virüs salgını, petrol savaşı, karantinalar derken, dört başı mamur bir kriz patlak vermiş oldu.

Ekonomide her şey yolunda olsaydı bile bu salgın tek başına kapitalist ekonomiyi derinden sarsar, altüst ederdi. Mamul, yarı-mamul ve hammadde tedarik zincirinde aksamalara yol açacağı için, en başta maliyetler olmak üzere sorunlar yarattı. Tüketicilerin hızla eve kapanmaları yüzünden satışlarda dramatik düşüşler gerçekleşir, karın gerçekleşmesini zora sokar, geriye doğru ödemeler zincirini kopararak bir krizi tetikleyebilir. Taşımacılık, turizm, eğlence ve gastronomi gibi alanlarda yaratacağı yıkımlar üzerinden geriye doğru yine bütün bir ekonomiyi sarsacak bir krizi tetikleyebilir. Evet, kapitalist ekonomi görece sorunsuz bir döneminde bile olsa bu salgın onu onulmaz bir krize yuvaylayabilirdi. Ama... Kapitalist dünya ekonomisi zaten bir durgunluk sürecindeydi. Kimilerine göre 2012'den sonra, kimilerine göre 2015'ten sonra çıkmaya başladığı, kimilerine göre hiç çıkmadığı, 2008 krizini aratmayacak bir döneme girmişti. Emperyalist ülke Merkez Bankaları'nın hiçbir önemi işe yaramamış, o dönem günü kurtarma adına piyasaya pompaladıkları paralar, işe yaramak bir yana, artık sorun haline gelmiş, yeni para arzı ve faiz silahı etkisini tümünden yitirmiş, resesyon ufukta belirmişti. Salgından çok önce "batıyoruz" çığlıkları ortalığı kaplamıştı. Salgın hem mevcut krizin üstündeki örtüyü kaldırdı, hem onun etki ve çapını görülmekle hızla büyüttü. Krizi kelimelerin gerçek anlamında kapitalist uygarlık krizi haline döndürdü.

Krizler kapitalist üretime içkindir. Hatta Marx, daha işin başında, metanın tahlilinde, doğrudan trampanın yerini alış ve satış süreçlerinin ayrışmasının aldığı an, yani paranın devreye girmesiyle birlikte, gerilim ve potansiyel krizin başladığına işaret eder. Daha işin kökeninde, embriyon halinde kriz vardır. Kapitalizm, bir meta ekonomisidir. Metanın için tüm ilişki ve çelişkilerinin serpilip geliştiği bir sistemdir. Onda içerili tüm çelişkiler bütünsel olarak toplumun çelişkileri haline gelir.

"Çelişki, genel bir deyişle, kapitalist üretim tarzının, değer ve bu değer içerdiği artı-değer hesaba katılmaksızın, kapitalist üretimin yer aldığı toplumsal koşullar dikkate alınmaksızın, üretici güçlerde mutlak bir gelişmeye doğru bir eğilim taşımamasından ileri gelir; öte yandan ise, bu üretim tarzının amacı, mevcut sermayenin değerini korumak ve kendisini genişletmesini en üst sınıra ulaştırılmaktır (yani, bu değer gitgide artan bir hızla büyümesini sağlamaktır). Bu üretim tarzının kendine özgü niteliği, sermayenin mevcut değerini, bu değeri en yüksek noktaya ulaştırmada bir araç olarak kullanmasıdır. Bu amaca ulaşmak için kullandığı yöntemler; kâr oranında düşmeyi, mevcut sermayenin değer kaybını ve emeğin üretkenlik gücünü, zaten yaratılmış bulunan üretici güçler aleyhine geliştirmektir." (Kapital cilt 3, s. 221)

Kapitalist sistem, üretimin bütün öğelerinin ancak sermaye haline gelecek süreç dahil olabildikleri bir sistemdir. Bütün üretim öğeleri, sermaye elbisesini giymek, sermaye haline gelmek zorundadır üretim sürecine girebilmek için. Sermaye ise bir toplumsal ilişkidir. Bu ilişki kendini sürekli ve sürekli genişletmek zorunda olan bir yapıdadır.

"Öte yandan, toplam sermayenin kendini genişletme oranı ya da kâr oranı, kapitalist üretimin (tıpkı sermayenin kendini genişletmesinin onun tek amacı olması gibi) dürtüsü olduğu için, ondaki düşme, yeni bağımsız sermayelerin oluşumunu yavaşlatır ve böylece, kapitalist üretim sürecinin gelişmesi için bir tehditmiş gibi görünür. Bu düşme, aşırı-üretimi, spekülasyonu, bunalımları ve artı-nüfusla birlikte artı-sermayeyi besleyip büyütür." (Kapital cilt 3, s. 215)

Bu yüzden ki her krizi aşma hamlesi, daha büyük bir krizin ortamını yaratma pahasına olur. Bu sınırsız genişleme eğilimi, her defasında pazarın ve "reel" in katı duvarlarına çarpma zorundadır. Karın (artı-değer) her gerçekleşme ve birikim süreci, para-biçim altında biriken toplam toplumsal sermayenin önemli bir bölümü atıl par-sermaye haline getirir. Bu para-sermaye, genişleme sürecine dahil olma kanalları arar. Bu devasa miktarın sürece doğrudan girmesi, ortalama karlarda çok büyük düşüşlere yol açmak zorundadır. Haliyle bu genişleme sürecine doğrudan girmek yerine, üretilmiş toplam artı-değerin paylaşılması sürecine girme yollarına yönelir. Borsalarda balonları oluşturan sürecin temeli budur. Ve bu öylesine bir süreçtir ki, bir kez hareket geçildi mi, kendi adını kendi hareket dürtüsüne döndürür. Gerçek değerlerden hızla kopan, kendi kendini ateşleyen, büyüten, kendi yalanına herkesten önce ve herkesten çok kendi inanan bir mekanizmadır sözkonusu olan. Sonuç? Verilere göre dünyanın yıllık toplam mal ve hizmet üretimi 80 trilyon dolarken, türev borsalardaki "değerler" neredeyse 20 kat bir büyüklüğe ulaşmış durumda, 1.5 katrilyon dolardır. Bu "sınırsız genişleme eğilimi", gerçek değerlerden bu kopuş, mutlak surette gerçekliğin duvarlarına çarpma zorundadır. Çöküş kaçınılmazdır. Marx'ın söylemiyle: "Bunalımlar, daima, mevcut çelişkilerin ancak geçici ve zora dayanan çözümleridir. Bunlar, bir süre için bozulmuş dengeyi tekrar kuran şiddetli patlamalardır." (221) Bunun için bir "bahane" gerekir. Ve her zaman bir bahane ortaya çıkar.

Son dönemde bir değil, pek çok bahane çıktı ortaya. Korona salgını ise tüm bu bahaneleri kendi şemsiyesi altında birleştirdi ve kapitalist uygarlığın cenaze törenini hazırladı. Hangi gerekçeyle ve nasıl başlamış olursa olsun, salgın, kapitalist sistemin, kapitalist uygarlığın, kapitalist devletin böylesi bir felakete başa çıkma gücünün olmadığını, sorunu çözmek bir yana onu daha da derinleştirdiğini tüm insanlığa ispat etti. Dünyanın en zengin ülkesinin haline bakın! Ya da "çağdaş, modern, zengin" Avrupa'ya! Sistem tel tel dökülüyor. İnsanlık ölüm kalım sorunu kavşağında bu zengin kapitalist uygarlıkların nasıl çözümsüz, nasıl insanlık ve doğaya düşman olduğunu apaçık gördü. Salgın için daha parasız test kitleri sağlayamayan kapitalist hükümetlerin bir çırpıda bankalar için 1,5 trilyon dolar aktardıklarına tanık oldu. Salgının yayılmasını engellemek adına hiç bir adım atmadıklarını, halka genel çağrılardan öte bir girişim sergileyemediklerini kavradı. Öte yandan kalıntı düzeyinde de olsa sosyalist örgütlenme yeteneğine sahip Çin'in krizle başarılı mücadelesini gördü.

"Sosyalizm ya da barbarlık" ikilemi, hiç olmadığı kadar ayan hale geldi bu kriz döneminde. Bu aşamada en geniş kesimlerin bu barbarlık karşısında yeni bir uygarlığa, sosyalizme yöneleceğine tanık olacağız! Kapitalist uygarlık tamamen çöküyor. Şimdi devrim zamanı!

HAREKET VE DEĞİŞİM

Abbas Gün

Savaşta durağanlık yoktur der Clausewitz. Durağanlık olarak ifade edilen dönemlerde mutlaka bir tarafın lehine ve doğallığında diğer tarafın aleyhine bir hareket söz konusudur. Savaşta sonucun belirlenmediği durağan olarak nitelenen bir ara dönem savaşın geleceği için yapılacak hamleler ya da toparlanma için kullanılacak bir süreden başka bir şey ifade etmez. Bu olgu toplumsal ilerlemenin dolaysız bir ifadesi olarak sınıf savaşımının her cephesinde de böyledir.

Toplumsal ilerleyiş için bilinçli çaba kendi ifadesini komünizm mücadelesinde bulur. Bu, ileriye doğru hareketin, planlı ve hedefli bir akışın, komünist topluma varıncaya dek insanın, insanı üretiminin en yüksek platformudur. Buradan yola çıkarsak, birey açısından gelişim ancak toplumsal ilerleyişle bütünleşme durumunda ve bunun ölçüsünde mümkündür ve süreklidir. Burada oluşacak bir kopukluk, yetersiz çaba ya da vazgeçiş, hareketsiz bir durumu değil aksine karşı hareketin bireydeki tezahürünü yani özünde gerilemeyi ifade eder. Hareket, görüş açımızın ya da görüş kabiliyetimizin içinde ya da dışında olabilir. Ama vardır! Tespiti algılanması ya da sonuçları bazen ancak geleceğin vereceği imkanlarla varolsa da aslında bugünde, yaşanılan andadır.

Komünizm mücadelesi ve bu mücadele sürecinde bireyin etkilenimleri, değişim ve dönüşümü, ancak bir gelişim sürecini anlatır. Ve gerek bu süreçte, gerekse de tarihin göstereceği ivmeye (komünizm) varıldıktan sonra karşımıza çıkacak bugünden ancak bir ütopya dü-

zeyinde görebildiğimiz insanal gelişim sonrasında da asla durağan olmayacaktır. Öyle ki Marx bu noktada çok çarpıcı bir öngöründe bulunur ve komünizm ile birlikte insanlık tarihinin yazılmaya başlanacağını söyler. Yani o evreye değin kaydedilecek ilerleme bütünsel anlamda bir sonuca değil ancak yeni bir başlangıca varmamıza yetecektir.

Komünist partisi toplumsal gelişimin (hareket) içerisinde çıkarıldığı ve yine toplumsal gelişimin nesnel sonuçları olarak ortaya çıkan ve toplumsal gelişimin önünde bir engele dönüşen sınıfsal kabuğun kırılması ve hareketin önünün açılması için bilinçli örgütlü yani iradi olarak ileriye dönük bir harekettir. Toplumdaki insanal değişimin, gelişimin, hareketin ön açıcısı temsilcisidir. Her türlü durum ve koşulda ileriye dönük hamle veya bununla bütünleşmek üzere bir hazırlık komünist parti için mutlak olandır. Komünist parti yaşayan, yani hareket eden, yani ilerleyen bir bütünlüktür. Hareket ve ilerleme olmaksızın komünist partisi olamaz ya da hareket ve ilerleme ile bütünlük oluşturamayan, buna uygun konumlanmayı başaramayan ya da gerekli iradi çabayı ortaya koyamayan bir oluşumdan komünist parti olarak bahsedilemez.

Komünist parti için bu derece önemli yani mutlak olan, komünist içinde aynı derecede öyledir. Toplum, örgüt, birey bütünlüğü içerisinde ilerinin temsiliyetinde rol oynayan, toplumsal ilerleyişle kendini bütünleştiren, bu yönde durmaksızın hareket edebilen ve bunu süreklileştirmeyi başarabilendir ko-

münist.

Komünist Devrim ileriye doğru büyük bir sıçrama, büyük bir harekettir. Bu hareketin içinde devrimcilik ise ancak onunla bütünleşerek mümkündür. Devrimcinin niteliği onun çok yönlü ve hedefe doğru ilerleyişle birlikte hareketin kendisiyle bütünleşme hız ve düzeyiyle değerlendirilebilir.

Hareket eden, değişen, değiştikçe değiştiren...

Komünist için ilerleme, ileriye doğru yönelen hareketle bütünleşme, onun bir parçası olma ya da onu yaratmakla mümkündür. Her koşul ve durum altında sürekli bir ilerleyiş geliştirilmesi ve büyümesi gerekir. Sonuç odaklı kısa ya da yakın vadeli bir değerlendirmede pek çok zaman pozitif bir görünüm ortaya çıkmayabilir. Ama bu hareketin genel karakterini belirlemez. İleriye doğru hareket çoğu zaman geçici gerilemeleri, görelî geriye düşüşleri de içerir. Hareketin niteliğinde belirleyici olan ileri bir hedefin varlığı, netliği ve bu hedefi önüne koymuş **bütünlüklü** hareketin yaşamdaki derinlikli karşılığıdır. Yani yine ve yeniden, toplumsal ilerleyişe uyum anlamında, birey ya da kurumsal olarak ileriye doğru harekette ısrar ve bunun sonucunda süreklilik! İlerleme iradi bir çabanın sonucudur. Kolektif bir çabanın içerisinde varolan avantajlı ya da dezavantajlı koşullarla birlikte hız değişebilir ama hız ne olursa olsun iradi çabanın gerekliliği değişmezdir. Komünist birey için ilerleme, devrimci değişim, sürekli devrimci gelişim anlamına gelir ve asla

kendiliğinden bir akışla ilerlemez, değişim ve gelişim kendiliğinden gerçekleşmez.

Olay ve olgulara bakışımız, bunları yorumlayışımız ve sonrasında yaptıklarımız, harekete geçip geçmediğimiz ya da harekete geçiş düzeyimiz, bulunduğumuz noktayı ve faaliyetimizin niteliğini belirler. Bu örgütsel faaliyetimiz (kolektif faaliyet) bağlamında ele alınabileceği gibi yine bu faaliyetin içinde olmak üzere örgütlü bireyin durumu hakkında en net sonuçlarda bu bakış açısından çıkar.

Sürekli hareket halinde olan, sürekli hazırlanan, zamanı geldiğinde hazır olan ve harekete geçendir komünist. Öğrenmek, yorumlamak ve değiştirmenin bütünlüğünü yakalayan ve bunu ille de pratiğinde ispatlayandır. Bütün bunlar için en başta yani yola çıkarken değişimin gerekliliğini kabul etmiştir. Değişime iddiasında bulunanın da bu değişim içinde değişmesi, değiştirilmesi gereken şey kadar büyük ve önemli bir hedeftir. Dünyayı değiştirme hedefine sahip olanların bu değişimi ya da en azından bu değişim isteğini kendi yaşamlarında, çevrelerinde ve çevrelerinde gelişen olay ve olgulara etki edişlerinde ortaya çıkarılması beklenir.

Toplumsal gelişimin yasalarının doğru tahlili ve nesnel gelişmelerin yönünün doğru tespiti olmaksızın sadece yüzeysel anlık görüntülerden ortaya çıkarılan ve hareketin ileri yönelimi ile bütünleşmek gibi bir sorunu önüne koymayan düşünce, eğer hareketin akışı önündeki üstyapısal engellerden biri değilse, son tahlilde gevezelikten başka bir şey değildir. Değişimin gerekliliğini far-

ketmek bir şeydir ama değişimin yönünü işaret etmedikçe ve bu yönde bir hareket yaratamadıkça ya da varolan hareketle bir düzeyde birleşemedikçe anlamı da sınırlıdır. Bu anlamda bir şeydir ama yukarıda bahsettiklerimizle bütünlük sağlayamadığı ölçüde varacağı yer hiçbir şeydir.

Esas olan ilerlemektir. Doğada ve toplumda tüm acımasızlığıyla varolan bu gerçeklik toplumu oluşturan bireyler açısından da doğrudur. İnsanda bunun ifadesi, ileriye hedefleyen bir yürüyüş, bu yönlü bir gelişim çizgisidir. Yani birey açısından insanal gelişimde (insanlaşma mücadelesinde) ötesi olmayan bir evre, ilerlemenin sürekliliği sağlanmadan üstünde durulabilecek bir mertebe yoktur. Varılacak hedef ancak yürüyüşün ya da ilerlemedeki sürekliliğin kendisi olarak ifade edilebilir.

Hareket esastır, belirleyendir, acımasız bir gerçekliktir, sonuçları itibariyle kaçınılmazdır. Yaşam içinde var ettiği hiçbir birey, topluluk ya da olgu için durma halini kabul etmez, barındırmaz. Yaşam akışını hareketin ileri yönüyle birleştiremeyen geriye doğru savrulur. İlerlemeyen geriler! İşlemeyen paslanır! Üretmeyen tüketir! Yeşermeyen çürür! Yaratmayan kaybolur!

Hareket etmeyen, hareketin yaratacağı değişimin çok yönlülüğünü öngörmeyen, en başta kendinde ortaya çıkaracağı sonuçları göze almayan hiç bir düşünce bir değişim yaratacak gücü ortaya çıkaramayacaktır.

Hareket can verir. Değişim yaşatır. Bunları yaratamayan düşünce ölüdür!

“Devrim Günceldir”

Halkların Birleşik Devrim Hareketi (HBDH), 4. kuruluş yıl dönümü vesilesiyle basın toplantısı düzenledi. HBDH Konsey Üyesi Teğmen Ali ve HBDH Yürütme Komitesi Üyesi Tekin Yıldız açıklamalar yaptı.

Toplantıda Teğmen Ali;

"Halklarımız, işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar; HBDH, 4. kavgaya büyük bir inanç, kararlılık, irade ile giriyor. Dün İstanbul Küçükçekmece'de Şehit Delal Amed milislerinin eylemini selamlıyoruz. Kuruluşundan bu yana HBDH çatısı altında devrim mücadelesini ileriye taşıyan bütün devrim savaşçıların önünde saygıyla eğiliyoruz. HBDH Türkiye Kürdistan birleşik devriminin güncel ve tarihsel döneminde kuruldu. Faşist Türk devletinin halklara, işçi sınıfına, kadınlara, gençliğe topyekün bir saldırı yaptığı süreçte kuruldu. Bu HBDH'nin önüne daha zor ve önemli görevler düştüğü anlamına geliyor. Toplumun her kesimi HBDH'nin bir çekim merkezi olduğunun farkında. Kurulduğu ilk günde bu sinerji Türkiye Kürdistan emekçi halklarında yaşamadaki varlığıyla kendini hissettirdi.

Şimdi HBDH 4. kavgaya yılını girerken, 4 yılın verdiği birikim, deneyim, tecrübe ve yoldaşlaşma ruhuyla daha güçlü, kararlı ve büyük bir umutla zafere doğru hızla ilerliyoruz. Son yıllarda HBDH'nin yaptığı ve faşizme karşı verdiği zararlar veyahut darbelerin en somut örneği olarak 2019 yılında HBDH devrimin hangi amaç ve araçlarla zafere taşınacağını emekçi halklara göstermiştir. Faşizmin anladığı dilden konuşmuştur. Faşizmin bütün topluma karşı yaptığı baskı ve saldırılar HBDH çatısı altında emekçi halkları birleştirerek bertaraf etmiştir. Faşizm toplumun her kesimine her gün, her yerde saldırıyor. Baskı, işkence, katliam, tecavüz, yaşamdan kovulma faşizmin saldırılarının göstergesidir. Ama bunları zayıf olduğu için yapıyor çünkü devrim günceldir.

Devrimin güncelliğini ileri taşımak hepimizin şu anki ilk ve esas görevidir. HBDH 4. kavgaya yılını bu perspektifle giriyor. Halkların Birleşik Devrim Hareketi olarak faşizme karşı mücadele eden herkesi; işçileri, emekçileri, gençleri, kadınları, kitle örgütlerini devrimi ileri taşımaya, faşizmi yıkmaya ve sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurmak için HBDH altında mücadeleyi zafere taşımaya çağırıyoruz. Şimdi devrim zamanı, şimdi halkları özgürleştirmek için ileri atılma zamanı. Şimdi büyük bir cesaret, inanç ve kararlılıkla zafere yürüme zamanı.

Yaşasın Halkların Birleşik Devrim Hareketi! Zafer

bizim olacak!" dedi.

Tekin Yıldız da;

"HBDH olarak 2020 yılında mücadelemizi daha büyütme hedefliyoruz. Birleşik devrim mücadelesi faşizmin bütün baskılarına, yasaklarına, terörüne rağmen yükselerek devam ediyor. Türkiye işçi sınıfı, emekçi halklar, ezilen halklar birleşik devrim mücadelesinden umutlu; çünkü bu mücadele faşizmin savaş politikalarını, savaş yürütücüsü siyasi iktidarı, savaş destekçisi sermaye odaklarını hedef almaktadır. Bugün Kürdistan dağlarında ve Türkiye dağlarında savaşan gerillalar, metropolde, şehirlerde mücadeleyi yürüten milislerimiz, özgürlük mücadelesini zindanlarda bedenleri pahasına yürüten yoldaşlarımız, Türkiye-Kürdistan halkları, emekçiler, herkes biliyor ki faşizmin sonu yakındır, onu yıkacak olan işçi sınıfının, devrimcilerin, ezilenlerin eylemidir. Bu bilinçli birleşik devrim mücadelesidir. Sorumluluğumuzun bilincindeyiz. Mücadeleyi ilerletmek, faşizmi bütün alanlarda hedef almak, faşizmin Türkiye'de, Kürdistan'daki saldırılarına karşı metropollerde faşizmi hedefleyen ve oralarda zayıflatan mücadeleyi yükseltmeyi istiyoruz.

Bütün toplumsal kesimler faşizmin baskısından rahatsızdır. Bu rahatsızlığı örgütleyecek olan birleşik devrim mücadelesidir. Sorumluluğumuzun bilincindeyiz. Mücadeleyi ilerletmek, faşizmi bütün alanlarda hedef almak, faşizmin Türkiye'de, Kürdistan'daki saldırılarına karşı metropollerde faşizmi hedefleyen ve oralarda zayıflatan mücadeleyi yükseltmeyi istiyoruz.

Bütün halkımıza çağrımız; bu mücadeleye güçlü şekilde katılması, bizimle omuz omuza olmasıdır. Faşizme karşı mücadeleyi yükselten güçler biziz. Bütün HBDH bileşenleri kavgayı ileriye taşıyacaktır. 2020 devrimci güçlerin zafer yılı, faşizmin yenilgi yılı olacaktır.

Yaşasın birleşik devrim mücadelemiz, yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!" dedi.

İşgal Savaşına Hayır! Gerçek Düşman İçerde!

HBDH Avrupa Komitesi, 7 Mart günü Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflara ve ezilen halklarına bir açıklama yayınladı. "İşgal Savaşına Hayır! Gerçek Düşman İçerde" dedi.

Yayımlanan açıklamada, "TC, halklara karşı başlattığı bir işgalci savaşta kendi gücüne değil esas olarak arkasındaki emperyalist güçlere güveniyor: İldir çıkarmada hezimeti yaşamış ve onlarca cenaze gelmiştir. Son haftalarda yaşanan hızlı ve sarı çatışmalar, faşist Türk devletinin başta ABD olmak üzere, Almanya, Fransa, İngiltere ve Rus emperyalistlerine, onların askeri örgütü NATO'ya güvendiğini bir kez daha ortaya koymuştur.

Türkiye bu emperyalist güçlerin çıkarları doğrultusunda ortada oynan top gibi savaşa sürülmede ve gerekirse desteklenmektedir. Başta ABD olmak üzere tüm emperyalistler ve NATO Türkiye'nin arkasında olduklarını tartışmasız biçimde ortaya koydular. 'Türkiye NATO demektir; NATO Türkiye demektir' biçiminde sahiplenmelerle faşist iktidara güç verdiler" denildi ve safların iyice netleştiği vurgulandı; tüm emperyalist ülkelerin burada Kürtlere karşı Türkiye ile aynı safta olduğu söylendi.

Açıklamada "Dinci-faşist iktidar, halklara karşı ilan edilmiş bir savaşın içinde. Ancak bu savaş Kürt halkının, ezilen halkların, emekçi sınıfların, işsiz ve aç kitlelerin, ezilen, sömürülen emekçi kadınların savaş değil. Bu savaş, sömürücü sınıfların, tekellerin, sermayenin, Koçların, Sabancıların, Eczacıbaşıların, toprak işgali ve ilhak peşindeki faşist devletin savaşidir. Bu savaş dinci faşist iktidar etrafında kümelennmiş bir avuç asalağın savaşidir. Bu savaş emperyalistlerin Suriye'yi, dinci faşist çetelerin iktidarındaki bir karşı devrim merkezi haline çevirme savaşidir. Bu savaş Suriye halklarına, Filistin halkına, Ortadoğu halklarına karşı savaşır ve emperyalistlere çıkar sağlamaya amaçlayan bir savaştır" denilerek savaşın "tüm bu asalakların çıkarlarına uygun bir şekilde ve çıkarları için yürütülmekte" olduğu söylenerek "Dökülen kan ezilen halkların, emekçi sınıfların, yoksul halkın çocuklarının kanıdır. Bu asalaklar takımı, bizden kardeş halkları burjuva sınıfların çıkarları için öldürmemizi istiyorlar. Oysa bizim çıkarlarımız tam tersi noktada, kardeş halklarla tam bir enternasyonal dayanışmada, kardeşleşmede yatıyor" denildi.

"Suriye'yi yakıp yıktılar. Milyonlarca insan yerinden yurdundan sürüldü. Milyonlarcasını milletler ettiler. Üç kuruşta en ağır şartlarda çalıştırıldılar, fuhuşa zorladılar; insan ve organ kaçakçılarının ağlarına düşürdüler. Yetmedi, örgütledikleri lumpen faşist sürülerini kullanarak linç ayınları düzenlediler. Şimdi de acımasızca Yunanistan sınırına sürüyorlar. Irkçılığı yaymaya çalışıyorlar. Bu mazlum insanları düşman bellememizi istiyorlar.

Onlar tıpkı bizim gibi yoksul, emekçi insanlar:

Onlar düşmanımız değil, sınıf kardeşlerimiz.

Düşmanlarımız Suriye'de, Kürdistan'da, Rojava'da değil, Türkiye'de; tekelci sermaye sınıfı, faşist devlet ve dinci faşist iktidardır. Kürt halkının, ezilen halkların, emekçi sınıfların, işçilerin yaşamsal çıkarları, kurtuluşu Ortadoğu emekçi sınıflarıyla, ezilen halklarıyla sıkı, eyleme dayalı enternasyonal dayanışmadır" denildi.

Savaşın karşı kampta saflaşma ve çürümeyi derinleştirdiği vurgusu yapılarak "Burjuva toplum büyük bir çalkantı içinde. Kürt halkı, emekçi sınıflar, yoksullar, işsizler, çaresizlik içinde yaşamlarını sürdürmeye çalışıyorlar; kısıcası toplumun büyük bir kesimi derin bir öfke, kızgın ruh hali, patlamaya, isyan etmeye hazır bir volkan gibiler. Savaş, iki ülke halklarını tam bir barut fıçısına çeviriyor. Gelen ölüm haberleriyle Antakya, Reyhanlı, Antep, İskenderun gibi şehirlerde hastane önüne koşuşan halkın öfkeli, tedirgin, çaresiz, patlamaya hazır ruh hali artık gizlenemiyor. Dinci faşist iktidar, ne yaptysa histerik bir şoven hava yaratamadı, kitleleri şovenizmle savaş taraftarı bir noktaya çekemedi. Kitlelerdeki en ufak bir eylem dinci faşist iktidara ve devlet gücüne karşı bir savaşa dönüşüyor. Artık 'açım, işsizim' demek; 'savaşa hayır; Rojava'dan, Suriye'den elinizi çekin' demek; 'asker evine dönsün' demek gibi en sıradan, en basit istemler böyle bir içerik kazanıyor. Şimdi Devrim Zamanı!

Halkların Birleşik Devrim Hareketi, kuruluşuyla birlikte yükselttiği bu şiarla, güncel pratik görevi göstermiş oldu. Savaşla birlikte bu şiar çok daha pratik, güncel hale geldi. Başka hiç bir talep, hiç bir görev bu hedefin önüne geçemez. Aksine, tüm hedef ve görevler devrimin başarılması, politik iktidarın ele geçirilmesi hedefine bağlanmalıdır. Çünkü ezilen halkların, emekçi sınıfların acılarını sadece bir devrim; faşist devleti, onunla birlikte dinci faşist iktidarı ve sermaye düzenini yıkan bir devrim dindirebilir" denildi.

Açıklama şu çağrıyla sonlandı:

"Türkiye ve Kürdistan devrimci güçleri, emekçi halkları bu fırtınadan burjuva egemenliği, faşist devleti, dinci faşist iktidarı yıkmak; böylece politik iktidarı ele geçirmek için yarılanmanın hazırlıklarını yapmalıdır. Halkların Birleşik Devrim Hareketi, bütün devrimci güçleri böyle bir hazırlığa girişmeye, böyle bir hazırlığın içinde yer almaya çağırıyor.

Her yerde savaş, toprak işgali ve ilhak peşinde koşan; her türlü hak ve özgürlüğü ortadan kaldıran faşist devlet ve onun dayandığı tekelci sermaye egemenliği bir devrimle parçalanıp yıkılmadan demokrasi elde edilemez. Demokrasiyi elde etmek, bir devrim meselesidir. Halkların Birleşik Devrim Hareketi, bütün demokrasi güçlerini, bu bilinçle hareket etmeye ve devrim mücadelesini yükseltmeye çağırıyor. Şimdi Devrim Zamanı!"

#AlternatifiniYarat

Nazlıcan

“Adaletsizliği engelleyecek gücümüzün olmadığı zamanlar olabilir ama itiraz edemeyeceğiniz bir zaman asla olmamalı.”

Saniyeler, saatler, günler ardi ardına akarken, kapitalizmin paslanan/ işlemeyen çarkları ağır ağır ilerlemeye çalışıyor ama çürümüş yapısından ötürü gerileyen, eskiyen başka bir yön bulamıyor. Bu sebeple kapitalizmin paslı çarklarında var olan toplumlar, doğa ve yaşam çürümeye, bozulmaya yüz tutuyor. Toplumun birçok kesiminden milyonlarca insan günlük yaşantısında bile binlerce sorunla boğuşmak zorunda kalıyor. Marksizmin ortaya koyduğu; paslanan çarkları kökünden söküp atmak ve yerine sosyalist-komünist toplumu yaratmak gerektiğini bilmeyenler, karşılaştığı sorunlar karşısında afallıyor, çaresizleşiyor ve çözüm noktası bulamıyor.

İşte tam da bu yüzden intiharlarda, cinnet geçirmeye, taciz-tecavüze, şiddete, cinayete kadar varan toplumsal sorunlarda günümüzde büyük bir artış gözleniyor. Kapitalizmin egemen olduğu dünyanın her yanındaki bütün bu sorunlar; tüketim kültürünün yaygınlaştırılması, çürümenin ve yozlaşmanın artması, ekonomik krizin, yoksulluğun, geleceksizliğin, yanı başımızda yaşanan savaşın, şovenizmin etkisiyle daha da perçinleniyor.

Bu noktada öğrenmeye ve değişmeye en açık olan, aynı zamanda değiştirmekte en dinamik davranan kesim “gençlik” olduğu için, burjuvazi gençliği fazlasıyla önemsiyor. Burjuvazinin gençliği etki altına alabilmesi, kapitalizmin ayakta kalabilmesi açısından, burjuvazi için önemli. Çürüyen ve çürüten kapitalizm, var olduğu her yerde genç kesimleri kendi ideolojisiyle şekillendirmeye, gerçek yaşamdan koparmaya, üretimden çok tüketime yönelmeye çalışıyor. İlk ve ortaokulları, liseleri, üniversiteleri, dershaneleri vs. içine alan eğitim sistemi,

burjuvazinin gençliğe ulaşabildiği sayısız kanaldan biri. Ve kapitalist eğitim sistemi öğrencilerin ilgi ve isteklerine göre olmayan, bilimden uzak, cinsiyetçiliği-milliyetçiliği besleyen bir biçimde işliyor. Öğrencileri bilimsel anlamda eğitmek şöyle dursun, yaşamdan kopuk ve düşünmeyen bireyler yaratılmaya çalışılıyor.

Gençlik ise işsizlik ve geleceksizlik kaygısı içerisinde ufuksuz-hedefsiz-amaçsız bir biçimde yaşamını sürdürüyor. Ne okula gittiği için mutlu, ne de yaşamını mutlu sürdürüyor, toplumun çoğunluğunun olduğu gibi emekçi kesimlere mensup geniş gençlik kesimleri sadece nefes almayı ama yaşamıyor, hayattan gerçek anlamda keyif alamıyor. Yaşamı dar çerçevede, hayalleri sınırlı, ne yapacağını bilmez halde geçiriyor günlerini. İnsan ilişkilerini çıkara dayalı hale getiren kapitalizm sebebiyle yanındaki dostuna, sevdiğine güvenmiyor.

Aynı zamanda bütün bunlara başkaldıran bir gençlik de var. Günümüzde kapitalizm, artık ayakta kalabilen, güçlü ve insanları tamamen etkisi altına alabilecek bir sistem değil. Çünkü etki altına almak istediği gençlik, 3 öğün makarnayla besleniyor, 500 lira bursla ev kirasını-yurt ücretini, faturalarını, yiyecek-içeceğini, ulaşımını karşılamaya çalışıyor. Ve öğrenci gençlik bu şekilde kapitalizmin ekonomik, siyasal, sosyal krizlerini kendi yaşamından çok net bir biçimde görüp hissediyor. Tam da bu yüzden kapitalizmin denetiminde olan bir gençlik değil, kapitalizme kafa tutan bir gençlik de yetişiyor bir yanda. Ancak bu gençlik kapitalizm tarafından özellikle eğitim sistemi, sosyal medya, TV vs. üzerinden kuşatılmış durumda.

Elbette ki kapitalizmin ufuk daraltan, sağ, bilimsel olmayan eğitim sistemine boyun eğen- kapitalizme boyun eğen bir gençlik olmamak gerekiyor. Kapitalizmle

sürekli mücadele içerisinde olmalı ve hedefimiz olan sosyalist toplumu kurmaya odaklanmalıyız temelde. Ama kapitalizmin çarklarında yaşamaya çalışırken, yaşadığımız koşulların başkaları tarafından değiştirilmesini bekleyen ve kapitalizmin çarklarını döndürmeye yarayan bir gençlik olmayacağız. Bunu teorik olarak bilimsel sosyalizmi özümseyerek ve bulunduğumuz her alanda kapitalizmin çürüttüğü, bilincini bulandırdığı genç arkadaşlarımızla devrimci tarzda düşünen ve sorgulayan bir gençlik yaratmak için yeni insan mücadelesinin eğitsel yanını örgütlemeliyiz. Gençlik içerisinde bilim/felsefe/sanat atölyeleri aracılığıyla Marksist-Leninist tartışmalar yapabilecek alanlar yaratmalıyız.

Örneğin, üniversitelerde bilimsel olmamakla ve hayattan kopuk olmasıyla eleştirdiğimiz her dersi/bölümü marksist perspektifle yorumlayıp atölyelerle/çalışma grupları kurarak öğrenci gençlik olarak tartışmalar yürütmeliyiz. Aynı zamanda sosyal medya hesapları oluşturarak medyayı gençlik için verimli kullanabiliriz. Bu çalışma grupları sayesinde; kitap okuyan, araştıran ve ilgi duyduğu alanları marksizmle yani gerçek bilimsel bir bakış açısıyla yorumlayan, amacı olan, üreten genç topluluklar yaratabiliriz. Bilimden sanata, mimarlıktan mühendisliğe, sağlığa, spora kadar ticarete dönüştürülmüş her şeyi bugünden başlayarak toplum için, toplumsal bir biçimde geliştirebiliriz.

En önemlisi kapitalizmin her şeyi çürütmeye çalıştığı bu dönemde vakit kaybetmeden ilgi duyduğumuz alanı toplumsallaştırarak ve kapitalizmin bireyci, rekabetçi anlayışına karşı bilimsel araştırmalar yapan, devrimci ve toplumsal tarzda düşünen akademiler yaratarak ilk adımı atmalıyız!

Gençlik Sözüünü Söyledi

Bir süredir çalışmalarını yürüttüğümüz "Gençlik Sözüünü Söylüyor" etkinliğini 1 Mart günü saat 14.00'te Şişli Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde gerçekleştirdik.

Farklı lise, üniversitelerden öğrencilerin ve farklı sektörlerden genç işçilerin katıldığı etkinlik, moderatör arkadaşımızın hoşgeldiniz konuşmasıyla başladı. Ardından DÖB'lü bir öğrenci DÖB adına bir konuşma yaptı.

Konuşmasında, gençlik mücadelesinde siyasal süreç, 2000'li yıllarda NATO'nun yaptığı ayaklanmalar ve devrimler yüzyılı tespitine, sermaye sınıfının dünya genelinde devrimlere karşı yaptığı saldırılara ve dünya genelinde süregiden halk ayaklanmalarına değindi.

Siyasal süreç tespitinin ardından mücadelede komite ve konseylere yoğunlaşmak ve gençlik kitleleri içinde bir güç haline gelmek için pratik çalışmaların yoğunlaştırılması gerektiği vurgulandı.

DÖB adına yapılan konuşmanın ardından farklı lise, üniversite ve meslek kollarından katılan gençler söz almaya başladı. Liseli öğrenciler okullarda yaşadıkları geleceksizlik, eğitimin niteliğinin düşmesi, yemekhane zamları, gerici faşist örgütlenmelerin ve okul yönetimin baskılarına değindi.

Bunlara karşı yapmaları gerekenler üzerine önerilerde bulunan liseliler, gençliğe ulaşabilmek için yaptıkları çalışmalardan da bahsetti.

Üniversite öğrencisi bir kadın arkadaşımız 8 Mart'ın yaklaştığı bugünlerde genç kadınlar olarak kitlesel bir şekilde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde sokağa inebilmek için en geniş genç kadın kesimlerine ulaşmak gerektiğini belirtti ve 8 Mart'a katılım çağrısını yaptı. 8 Mart'ın örülebilmesi için genç kadınlar öneriler sundu.

Etkinliğe katılan genç işçiler de işyerlerinde yaşadıkları sorunları anlattı ve bunlara karşı birlikte mücadele yolları tartışıldı.

Gündemlerden biri de savaşa ayrılmıştı. Katılımcılar bugün sermaye sınıfının içine girmiş olduğu bu sınırötesi savaşın emekçilerin çıkarına olacak bir savaş olmadığını ve bu savaşa karşı "Gerçek Düşman İçeride" şiarının yükseltilmesi gerektiğini ifade ettiler. Bu kapsamda geniş gençlik kesimlerine bu savaşın yoksul halka acı, kan ve gözyaşından başka bir şey getirmeyeceğinin anlatılması gerektiği vurgulandı.

Emekçi semtlerde gençliğe ulaşmak için daha yoğunluklu sosyal, kültürel ve siyasal faaliyetlerin örülmesi gerektiği tartışıldı. Tartışmaların ardından etkinlik sona erdi.

İstanbul/DÖB

Ne Biz Gençleri Ne De Baharın Gelişini Engelleyebileceksiniz

Adana Çukurova Üniversitesi merkezi yemekhanede 21 Şubat'ta Devrimci Öğrenci Birliği tarafından Sabırsızlık Zamanı Fanzini'nin dağıtımı yapıldı.

Fanzin dağıtımı yapan DÖB'lü bir arkadaşımız, okuldaki ÖGB'ler tarafından gözaltına alındı. DÖB'lü arkadaşımızın alıkonulmasına okuldaki diğer DÖB'lüler ve öğrenciler tarafından engel olunmaya çalışılsa da, arkadaşımız okulun Güvenlik Müdürlüğü'ne götürüldü.

Burada saatlerce bekletilen arkadaşımızı sivil polisler, güvenlik müdürü ve ÖGB'ler fanzin dağıtmaması konusunda çeşitli "öğütler" vererek tehdit ettiler. Ve arkadaşımıza "emre itaatsizlik" sebebiyle para cezası kesildi.

Saatler sonra bırakılan arkadaşımıza bir süre sonra da Yükseköğretim Kurumları Disiplin Yönetmeliği tarafından soruşturma açıldı. Soruşturmanın Çukurova Üniversitesi öğrenci yemekhanesinde masalara Sabırsızlık Zamanı başlıklı ve arka sayfasında "Nehirlerden Denize Özgür Filistin" yazılı ve DÖB imzalı fanzinin dağıtılması gerekçesiyle açıldığını öğrendik.

Ticarethaneye dönüştürülen okullarda dinci-faşist devlet, sorgulamayan, okumayan; bilimden, sanattan, politikadan uzak bir gençlik yaratmaya çalışıyor. Okullara devlet tarafından sokulan sivil faşistler, polisler ve ÖGB'ler eliyle öğrencileri baskı altında tutmak istiyorlar. Sosyalist düşünceye sahip ve sosyalizm için mücadele eden öğrencileri fiziksel ve dijital olarak takip ediyor, öğrencileri arayarak taciz ediyor veya okul çıkışlarına giderek devrimcilerden uzaklaşmasını, aksi takdirde ailesini arayacaklarını söyleyerek tehdit ediyor.

Buradan dinci-faşist devlete ve bütün kolluk güçlerine sesleniyoruz: Baskılarınız bizi yıldıramayacak! Ne biz gençleri ne de baharın gelişini engelleyebileceksiniz! Geliyor gelmekte olan...

Adana/ Devrimci Öğrenci Birliği

Öğrencilere KYK Gözaltısı

4 Mart günü Ankara'da KYK Müdürlüğü önünde "Biz geleceğiz, insanca yaşamak istiyoruz" diyerek basın açıklaması yapmak isteyen öğrencilere polis saldırdı, yaklaşık 30 öğrenci gözaltına alındı.

Öğrenciler, Ankara Üniversitesi'nde Las Tesis dansı yaptıkları gerekçesiyle KYK tarafından bursları kesilip yurttan atılan öğrencilere destek vermek ve KYK borçlarının silinmesi amacıyla yapmıştı bu eylemi.

Polis ise "Valilik izni" olmadığı gerekçesiyle öğrencilerin eylemine izin vermedi. Öğrenciler, polislerin saldırılarına karşı direniyor. Öğrenciler, Ankara Üniversitesi'nde Las Tesis dansı yaptıkları gerekçesiyle KYK tarafından bursları kesilip yurttan atılan öğrencilere destek vermek ve KYK borçlarının silinmesi amacıyla yapmıştı bu eylemi. Polis ise "Valilik izni" olmadığı gerekçesiyle öğrencilerin eylemine izin vermedi. Öğrenciler, polislerin saldırılarına karşı direniyor.

GENÇLİĞİN SAVAŞA KARŞI TAURI ÜZERİNE

K.Taylan Kızıldağ

Yoğun bir süreçten geçiyoruz. Sermaye sınıfının içinde bulunduğu ekonomik ve siyasal kriz yaşadığımız topraklarda giderek derinleşiyor. Yaşamın her yanında işçi, emekçilerin sorunları giderek büyüyor ve çözülmez bir hal alıyor. Bu çelişkileri derinleştiren ve sermaye sınıfının politik olarak içinde bulunduğu çıkmazı, keşmekeşi ifade eden en iyi şey şu anda dinci-faşist iktidarın sermayenin ve emperyalistlerin desteğiyle açık bir şekilde yürüttüğü dış savaştır.

Faşist devletin başından beridir içinde taraf olarak yer aldığı, dinci-faşist gerici çeteleri beslediği, desteklediği, koruduğu Suriye savaşında artık savaş doğru olan orduların, tankların ve toprakları devreye girdiği, dinci-faşist iktidarın çok daha büyüyecek bir savaşı kışkırttığı bir minvalde ilerlemeye başladı. Esad'ın Rusya'nın desteğiyle İdlid'te cihatçı çeteleri büyük bir hızla süpürmesinin ardından, durumun geri dönülmez bir noktaya vardığını fark eden dinci-faşist iktidar ve sermaye sınıfının faşist partileri "Yıkılsın Suriye, Yansın İdlid" sloganlarını atmaya başladı. Bu çapsız faşistlerin kullandığı ifade aslında sermaye sınıfının Suriye savaşının en başından beridir özlemini duydukları durumu ifade etmektedir.

Suriye savaşı başladığından bu yana dinci çeteleri her anlamda destekleyen, Rojava'ya üç kez işgal ve ilhak amaçlı saldırılar düzenleyip, Rojava devrimini boğmak isteyen dinci-faşist iktidar artık son noktaya geldiğinin farkında. Başından beridir taraf olduğu, dinci-faşistlere her tür açık desteği sunduğu, İŞİD gibi insanlık düşmanı unsurların doğrudan dinci-faşizm tarafından yaşadığımız topraklardan Suriye'ye ihraç edildiğini bilmeyen yok. Dinci-faşist çeteler eliyle yürüttüğü savaşta Türk teknelci sermaye sınıfı artık doğrudan askeri birlikleriyle, tank, top, insansız hava araçları yani her türlü savaş aracıyla savaşın açık tarafı durumundadır.

Sermaye sınıfı, Suriye ile birlikte üç ülkede bir biçimiyle savaşın içindedir. Şu anda devreye Rusya'nın girmesiyle imzalanana ateşkes iki taraf için de bir güç toplama ve daha sert çatışmalara hazırlanmak için bir bekleme süresinden başka bir şey değildir. Zaten uluslararası diplomatik görüşmeler ve mutabakatlar karşılıklı zaman kazanma ve birbirinin ardından iş çevirmek dışında bir şey değildir. Soçi ve Astana mutabakatlarının çökmesi böyle okunabilir. Gelelim Libya'ya... RTE ve çevresinde toplanmış tüm gerici güçler, Libya savaşına dahil olarak Akdeniz'deki doğalgaz ve petrol yataklarından açgözlü bir şekilde daha fazla ekonomik çıkar elde etmek ve aynı zamanda son kalan İhvanı kalıntıları kurtarmak için dinci-faşist çeteler ve özel birlikler ile birlikte savaşın bir parçası durumunda. Ve uzun yıllardır savaşın hiç durmadığı Güney Kürdistan'da da aynı şekilde binlerce asker, tank, top ile içeride yürüttüğü bu savaşı Güney Kürdistan burjuvazisinin desteğiyle "Xakurke-Haftanın" hattında gerilla güçlerine karşı yürütmektedir.

Yaşadığımız topraklarda işçi sınıfının, emekçi kesimlerin, gençliğin geniş kesimleri sermaye sınıfının ve dinci-faşist iktidarın içinde bulunduğu durumu çok iyi gözleyebiliyor. İçeride açlık, sefalet, intiharlar, işsizliğin çığ gibi büyüdüğü bir ortamda, emekçi yığınların devrim mücadelesini basturabilmek için her türlü aracı kullanmakta beis görmeyenler, şovenizm zehrini kullanarak halkların ve özellikle gençliğin bilincini bulandırmaya çalışıyor.

Uzun süredir sert bir kışımın sürdüğü üzerinde yaşadığımız topraklarda, örgütlü zor, baskı ve saldırı ile yönetmeye çalışan Türk teknelci sermaye sınıfı gerçek anlamda bir varlık yokluk savaşının içindedir. Ancak, bu kadar kapsamlı ve yaygın bir savaş durumunun sadece şovenizmi yükseltmek veya gündemi değiştirmek için çıkartıldığını belirtmek sığ bir yaklaşım olacaktır.

Sınıf savaşımında burjuvazi açısından savaş, siyasetin başka araçlarla sürdürülmesinden başka bir şey ifade etmez. Bu açıdan bakıldığında dinci-faşizmin uluslararası arenada elini güçlü tutmak ve içeriye hem gücümüzü mesajı vermek, hem toplumu her türlü zorla terörize etmek hem de şovenizm zehrini geniş emekçi kesimlerinin üstünde Demokles kılıcı gibi sallamak için askeri anlamda sahada olduğunu belirtebiliriz. Dünya genelinde hegemonya kurma çatışmasının geldiği noktada Türkiye gibi gücü sınırlı ve belli olan siyasal aktörler ipte oynayan cambazlar gibi oluşan siyasal boşluklardan yararlanmaya çalışmaktadır.

Peki gelişen bu savaşın emekçi kesimler, işçi sınıfı, gençler, kadınlar açısından getirecekleri bir ganimet mi yoksa tam tersine daha fazla açlık, yoksulluk, sömürü, yıkım mı olacak? Her gerici savaş gibi dinci-faşizmin ve sermaye sınıfının içinde bulunduğu bu savaşın emekçilere, yoksullara daha fazla vergi yükü, daha fazla zam, sefalet, işsizlik getireceğinden kimsenin kuşkusu olmasın. Bu savaşın yaşadığımız topraklarda yaşayan emekçilerdeki karşılığı, savaşın gerçek anlamda kabul edilmediği ve bizleri yoksullaştıranların, insanların ölümüne sebep olanların iktidarda olanlar olduğudur. Sosyal medyada savaş hayır tweetlerinin bir gecede yüzbinlerce atılması, sosyal medyadan tutuklanan ve gözaltına alınan gazetecilerin şimdiden onlarca kişiyi bulmuş olmasına rağmen, halkların gerçek anlamda acı, gözyaşı ve yoksulluk getirecek bu gerici savaşa karşı olduğunu gösterir. Burjuva lağım medyasının muzaffer bir hava yaratmasına rağmen, Rusya'daki görüşmelerde ortaya çıkan tablo bile durumu iyi özetlemektedir.

İşte sermaye sınıfının ve dinci-faşizmin böylesine sıkıştığı, ayaklanma rüzgarının her işçi ve emekçinin kafasında estiği, gençliğin artık bu düzeni umutlarını kestiği bir ortamda savaş karşıtlığı bir tarafı belirtmek anlamına geliyor. Ancak salt bir savaş karşıtlığı ve burjuvaziye barış çağrısı yapmak, sınıf savaşımından hiçbir şey anlamamış olmak demektir. Bizi ezen, sömüren, aç bırakan, baskı uygulayan faşizme ve sermayenin egemenliğine karşı en geniş kesimlere asıl düşmanın içeride olduğunu anlatmalıyız. Halkları köleleştirmek isteyenleri açık bir şekilde teşhir etmek ve cüretli adımlardan atılmaktan çekinmemeliyiz. Savaşın gerçek anlamda netleştiği bugünlerde öğrenci gençliğin ve genç işçilerin safi devrim cephesinin safi olması ve bizleri geleceksizliğe mahkum edenlerin iktidarına karşı siyasal mücadele yürütülmeli!

Çünkü ancak bir halk devrimi kalıcı ve sürekli bir barışı tesis edebilir, ve ancak işçi sınıfının ve mütefiklerinin iktidarı gerici savaşıyla son verebilir, gençliği gerçek özgürlüğü verebilir. Bunun için bulunduğumuz her alanda, okulda, lisede, üniversitede, sokakta savaş karşıtlığı halka anlatılmalı ve savaşın getirdikleri farklı yöntemlerle teşhir edilmeli ve buna dair pratikler örgütlenmeli! Burjuvazi bir varlık-yokluk savaşında olduğunu en yetkili ağızlarından ifade ederken, bizlere düşen rol ve tarihsel sorumluluk militan mücadelenin örgütlenmesidir!

SALGIN(?)

TEMADE ÇINAR

Yazıya 2012'de insanın gen haritasını bulan bilim ekibinin sözcüsünün sözleriyle başlayalım: "19. yüzyıl kimyanın zaferiydi, barut bulundu, 20. yüzyıl fiziğin zaferiydi, atom bombası bulundu, 21. yüzyıl biyolojinin zaferi olacak!"

ABD ve birçok emperyalist ülkede 2005'den itibaren biyoloji alanındaki araştırmalara verilen sponsorluklar astronomik bir hızla artmıştı. Virüslerin dondurulmuş halde binlerce yıl canlılıklarını koruyabileceğini bilen bilim insanları, küresel ısınma ile buzları eriyen Klimanjero Dağlarının eteklerine yüksek güvenlikli üslerini kurmuşlardı. Biyolojinin araştırmaları zaman zaman korku filmlerine dönse de, bugün birçok temel hastalığın tedavisinin bulunmuş olduğunu gösteren kanıtlar var.

Coronavirüs pandemisi, "Biyolojik savaş" çalışmalarının kitle deneyi midir, Çin ekonomisine yönelik bir saldırı mıdır, Rackefeller'ın tezi olduğu söylenen "ayaklanmalar baş gösterdiğinde kapitalizmi kurtarmak için herkese eve hapsedecek bir pandemi yarat" projesi midir, hatta IMF'nin salgın yaşayan yoksul ülkelere yardım yapacağını açıklamasının yarattığı "bizde de var" kapışması mıdır tüm bu panik ortamı? Henüz sis dağılmış değil. Şimdilik bildiklerimiz üzerinden yorumlamakta fayda var.

Yakın tarihimizde SARS, MERS, Kuş Gribi ve yine 2009'da Pandemi kabul edilen Domuz Gribi salgınlarında bu virüslerin genetikleri değiştirilmiş, insandan insana bulaşma kabiliyeti kazandırılmış virüsler olduklarının ispatlandığını yazmıştık. Bu salgınların tarihteki ilk grip salgınları olmadığını da belirtelim. Virüsler hızlı mutasyona uğrama kabiliyetindeki canlılar. Pandemi, yani dünya çapında salgın düzeyine gelmiş gribe neden olan influenza salgınları, daha önce de pek çok hayata mal olmuş. WHO'ya göre mevsimsel grip dünyada ortalama beş yüz bin kişi hayatını kaybediyor. Geçmiş tarihilere göre avantajımız, insanlığın önlem almak için daha fazla bilgiye sahip olması. Dezavantajımız ise artık çok katlı binaların yer aldığı şehirlerde daha yoğun nüfusların bir arada yaşıyor olması.

Olan bitenin kronolojisine bir göz atalım;

26 Aralık'ta 60 milyonun üzerinde nüfuslu Wuhan şehrinde ilk sıra dışı zatürree vakaları tespit edildi. 12 Ocak'ta corona virüsün bir türü olduğu anlaşıldı. 13 Ocak'ta test kiti hazırlandı. 20 Ocak'ta Wuhan şehriyle birlikte 15 şehir trafiğe ve şehir içi dolaşıma kapatıldı. 25 Ocak-10 Şubat arası resmi, zorunlu tatil uygulandı. İşyerleri okullar kapatıldı, zorunlu olmayan trafik tamamen durduSALGIN(?)ruldu. Olası ihtiyacı karşılamak için seyyar hastaneler kuruldu. Gıda ve zorunlu ih-

tiyaçlar evlere servisle götürülüp, hastaneye yatması zorunlu olmayanlara evde tedavi ve karantina uygulandı. Öğrencilerin yemek ve tüm ihtiyaçları karşılanarak yurtlarında kalmaları sağlandı.

24 Ocak'ta alınan önlemlerle Çin'de salgın hız kaybetmeye başladı. 3000'e ulaşan günlük vaka sayısı 11 Şubat'ta 100'ün altına düştü. Bundan sonra dünyanın çeşitli yerlerinde tespit edilme ve kayıplar yaşamaya başlandı. Virüsün tekrar mutasyona uğrayıp uğramadığı, ya da insan eliyle bir müdahalenin olup olmadığı henüz bilinmiyor. Ama vaka sayıları son 10 günde artış gösterdi. Coronavirüse ait ölüm oranları %0,5 ile %5 arasında. Aradaki on katlık bir fark, önlemlerin uygulanırlığına, sağlık sisteminin düzeyine bağlı. Çin'in sağlık

yine bugün 800 gerçek vakanın olduğunu çıkarabileceğimizi gösteriyor.

Salgın hakkında yayılan

rapor veren doktora şüpheyle bakılır. Okurlarımızın kaçına şimdiye kadar grip için gittiğinde etken araştırması yapı-

Virüs çeşitli yüzeylerde saatlerce, hatta günlerce hayatta kalabiliyor. Bu durum pek çok bakteri ve virüs için geçerli. O nedenle el hijyeni her zaman önemli. Kolonya kullanma, ikram etme alışkanlığımız bizi birçok hastalıktan koruyor. Salgın durumlarında daha dikkatli olmakta fayda var. Grip olduğumuzda, öksürük, hapsirik vb. esnasında ulaşma yoğunluğundan başkalarını korumak için her zaman maske takmak topluma saygılı bir yaklaşım olurdu. Kanser hastaları biz grip olduğumuzda maske

takmadığımız için maskeyle dolaşır bizim gibi ülkelerde. Ortak temas noktalarından sonra (otobüslerdeki tutamaklar, kollar, düğmeler vb) ellerimizi kirli kabul etmek de genel bir korunma yolu. Ama tüm bunlar toplumun her kesimine eşit şekilde yayılmış eğitimle ve olanakla ilgili. Daha ilk günlerde maske ve kolonya karborsaya düşüyse yüksek risk altında olanlar için önlem nasıl alınacak. Yüksek risk altındaki kişi uygun konak olduğundan salgının gelişmesi için de olanak demektir.

gripteki ölüm oranını kimse karşılaştırmıyor. İstatistiklerin ne kadar manipüle edilebildiğini bilerek, "bu işin içinde bir şey var" demeden edemiyoruz. Bilgi de tıpkı olanaklar gibi toplumun tüm kesimlerine eşit yayıldığında gerçeğe ulaşabileceğiz. Şüphe, hepimizi deprem uzmanı yaptığı gibi tıbbi tartışmalarımızı da tavan yaptırdı. Hepimiz biliyoruz ki kapitalist ülkelerin sağlık sisteminde temele inme, hastalığı ortadan kaldırma, detaylı araştırma yoktur. Ya sigorta şirketleri buna engeldir ya da ilaç ve malzeme firmaları.

Tabi ki önlemlerimizi alalım. Bulaşma olasılıklarını uzaklaştıralım. Hatta bunları her zaman yapalım. Salgın önlemlerinin abartısı olmaz. Gereklili önlemler alınсын, zararı olmaz. Patronlar fabrikaları durdurup, işçileri ücretli izne, evlerine göndermiyorsa, okulları tatil etmek gibi ekonomik zarardan sakınılmış, hatta karlı her türlü "önlem" yeni tehnelere kucak açıyor. Okulların tatil kararı açıklanır açıklanmaz otobüslerde yer kalmadığını duyduk. Salgın halinde hangi akıl binlerce öğrenciyi hastalıkla daha çok temas edecekleri otobüslere, uçaklara doldurup oradan oraya taşıyor? Kreşler, anaokulları, okullar tatil olu-

korku ortamı gerçekleri yansıtmıyor mu? Genel olarak soru şu: "Ne kadar korkmalıyız?" Şimdiye kadarki araştırmalar şöyle: Gördüğümüze göre vakaların aşağı yukarı %20'si hasta-

mıştır? Ölümle sonuçlanan zatürreenin, yaşlı ya da direnci düşük olup olmadığına bakılmaksızın etkeni sorgulanmıştır? Bizim sağlık sistemimiz hastalığı araştırıp temeline inmek ve kökten çözmek üzerine değil, ötelemek üzerine kurulmuştur. Bunu kullanmazsa yine gel!

Konuya dönelim. Çin'de alınan sıkı önlemlere rağmen, hastalığın ortaya çıkışıyla etkenin tespit edilip önlemlerin alınması arasındaki 25 gün boyunca virüs dünyayı birkaç kez dolaşmış olmalı. Teorik hesaplara göre virüsün henüz güç kaybetmediği ilk zamanlarında, bir günde vaka sayısı %40 artıyor. Ulaşımın hızını, Çin nüfusunun ticaret hacmini ve dolaşma olanaklarını düşünürsek ilk hafta içinde virüs her köşe bucağa yayılmış olmalı. Salgın inceleme metodlarına baktığımızda, virüsün Çin'de ortaya çıktıktan sonra diğer ülkelere yayılmak, sınırları geçmek için sırasını beklediğini düşünmek bilimsel değil. Bırakın iş isten geçtikten sonraki havaalanı önlemlerini, hangi uçak yolcuları indikten sonra dezenfekte edilir ki? Ya da dezenfektanların, çamaşır suyu dahil, evlerde bile yaygın kullanılmasının zayıf mikropları öldürüp güçlülere yer açtığını bildiğimiz halde bu konuda ne kadar önlem alınır? Çamaşır suyu gibi dezenfektanlarımızı salgınlara saklamamızı kimler organize eder?

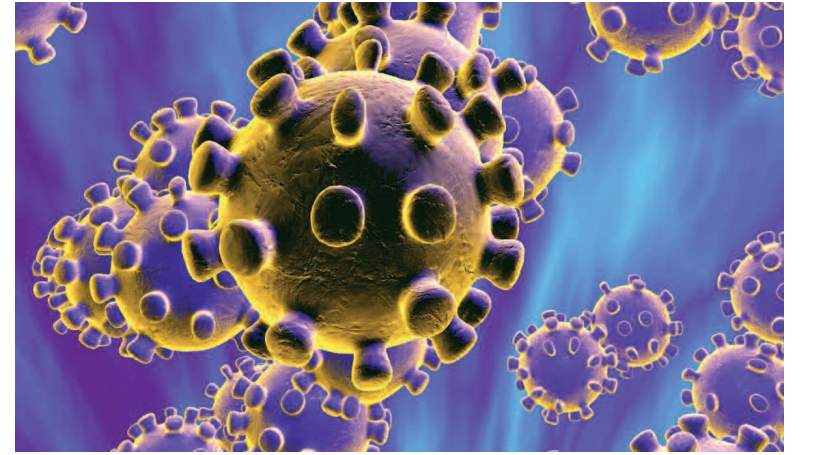
sisteminin gelişmişliği ve önlemleri uygulama seviyesinin yüksekliği sadece Çinlileri değil, tüm dünyada milyonlarca insanın hayatını kurtardı. Çin'in önlemlerinin "sert"liğini eleştirirken, en hafif tabirle bilimsel bakıştan son derece uzaktır.

Epidemi ya da pandemilerde temel ilke, hastalığın güç kaybetmesi süresinde yayılmasını engelleyip ortaya çıkan hastaların tedavi ve izolasyonlarını iyi bir şekilde yapmak. Salgına yol açan her virüs ya da bakterinin belli bir seviyeye ulaştıktan sonra zayıfladığını biliyoruz. Aynı zamanda toplumsal direnç de gelişiyor. Hasta olmak için üç koşulun yerine gelmesi gerekiyor. Etkenin (virüs, bakteri vb) gücü, konağın (insan, hayvan vb) direnci ve maruz kalma yoğunluğu. Yani her maruz kalan aynı oranda karşılaşmıyor. Bu nedenle en çok sağlık çalışanları hastalanıyor. Yaşlı, kronik hasta, direnci düşük kişilerde daha fazla risk oluşturuyor.

Hastalık, ölüm ortaya çıkmadan çok önce kuluçka süresinde de yayılma olabiliyor. Hatta hiçbir grip semptomu görülmeden bir kişi taşıyıcı olarak pek çok kişiye bulaştırabiliyor. Bu salgının incelemelerinde görülen sayılar bize, bugün gerçekleşen tek bir ölüme bakarak,

neye yattıyor, %5'i yoğun bakım ünitesinde yatıyor ve %1'inin çok yoğun bakıma ihtiyacı oluyor yani suni solunum cihazına veya oksijen cihazına bağlanmaları gerekiyor.

Türkiye'de 8 Mart'a kadar 940 kişiye Coronavirüs testi yapıldığı söyleniyor. Bu oran milyonda 11. Vaka sayısı o tarihte sıfır. Öncelikle kendi deneyimize bakalım. Grip olunca, ki bu çoğunlukla nezledir, doktora gidersek, ki çoğunlukla gitmeyiz, bir poşet ilaç verilir, belki üç ya da beş gün istirahatla eve gönderiliriz. Gribe ondört gün

Peki, şimdi ne oldu da bir virüs, ortaya çıktıktan sonra, kuluçka süresini de sayarsak üç ay sonra, mutasyona uğrama hızını da göz ardı etmeden düşündüğümüzde, artık zayıflamış olması gerekirken bütün objektifleri üzerine çekti. 27 derece üstünde yaşayamayan virüsler Brezilya gibi ülkelerde nasıl hastalık yaratabildi. Bahsedilen ülkelerin mevsimsel (olağan)

ğunda o çocukların anne babaları nasıl kalabalık işyerlerine çalışmaya gidebilir?

Normalde sağlığınıza hatta ölüm nedenlerimizi hiç de umursamayan emperyalistler, devlet ve onların medyası her kanaldan bağırıyorsa, bu kadar bilgiye rağmen salgını önlemekten çok yaymaya yarayacak şeyler yapıyorlarsa "Bu işin içinde bir iş var!"

